

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 34 / III Legislatura / Tercer període

Dijous, 25 de maig de 1989

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda**

Sessió Plenària núm. 31

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Política de Suport als Jocs Olímpics de Barcelona (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Clotas (S) (p. 1613).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre les Realitzacions i Infraestructura amb vista als Jocs Olímpics de Barcelona (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1614).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1616).*

Posició dels grups : *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1616), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1617) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1618).*

Votació conjunta : *aprovada per unanimitat (p. 1619).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Preparació dels Jocs Olímpics de Barcelona (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1619).*

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1620).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Ayguadé (M) (p. 1621), I. Sr. Latorre (M) (p. 1622), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1622), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1623) i I. Sr. Clotas (S) (p. 1623).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1624).*

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per afusions (p. 1625).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'apartat cinquè de la Moció amb l'esmena incorporada (p. 1626).

Votació de l'apartat 1 : *aprovada per 64 vots a favor, 37 en contra i 11 abstencions (p. 1626).*

Votació de l'apartat 2 : *aprovada per 64 vots a favor, 37 en contra i 11 abstencions (p. 1626).*

Votació de l'apartat 3 : *aprovada per 64 vots a favor, 2 en contra i 44 abstencions (p. 1626).*

Votació de l'apartat 4 : *aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions (p. 1626).*

Votació de l'apartat 5 : *aprovada per 76 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 1626).*

Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'assistència psiquiàtrica a Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1626).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1628).*

Rèplica : *I. Sr. Saura (IC) (p. 1629).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1629).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona

Presentació : *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 1630).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, d'addició; 3, de modificació; 4, d'addició; 5, de modificació i addició, i 6, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 1631).*

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Jané (CiU) (p. 1632).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Latorre (M) (p. 1633), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1633), I. Sr. Curto (P) (p. 1634) i I. Sr. Saura (IC) (p. 1634).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 1635). Tot seguit presenta una esmena transaccional a tota la Moció (p. 1635).*

Votació del text transaccional de l'apartat 1 (sense l'incís «conjuntament amb l'Entitat Metropolitana de Transports i també ») : *aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 1636).*

Votació del text transaccional de l'apartat 1 (íntegre) : *rebutjat per 31 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions (p. 1636).*

Votació del text transaccional de l'apartat 2 : *aprovat per unanimitat (p. 1636).*

Votació del text transaccional de l'apartat 3 : *aprovat per unanimitat (p. 1636).*

Votació del text transaccional de l'apartat 4 : *rebutjat per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1636).*

Votació del text transaccional de l'apartat 5 : *aprovat per unanimitat (p. 1636).*

El M. H. Sr. President i l'I. Sr. Sánchez Ramos (M) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 1636). L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text transaccional de l'apartat 6 de la Moció (p. 1636).

Votació del text transaccional de l'apartat 6 : *rebutjat per 32 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció (p. 1636).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Sobrequès (S) (p. 1636).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1637).*

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1, de modificació i addició, i 2, 3 i 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1638).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Martín (M) (p. 1639), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1639) i I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1640).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Sobrequès (S) (p. 1640).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 1640).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts.

Preguntes

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre l'homologació dels docents amb la resta de funcionaris de la Generalitat

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 1641).

Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius de política sanitària pel que fa a la demanda d'interrupció voluntària de l'embaràs

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 1641).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1641).*

Rèplica : *I. Sra. Ferran (S) (p. 1641).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1641).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els centres sanitaris no hospitalaris acreditats per a accedir a la interrupció voluntària de l'embaràs

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 1641).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1641).*

Rèplica : *I. Sra. Ferran (S) (p. 1642).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1642).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre d'avortaments realitzats a Catalunya, d'acord amb la Llei 9/1985, de l'Estat

Formulació : I. Sra. Ferran (S) (p. 1642).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1642).

Rèplica : I. Sra. Ferran (S) (p. 1642).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1643).

Pregunta al Consell Executiu sobre política informativa als usuaris de la sanitat

Formulació : I. Sra. Ferran (S) (p. 1643).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1643).

Rèplica : I. Sra. Ferran (S) (p. 1643).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1644).

Pregunta al Consell Executiu sobre la conculcació dels drets i els interessos legítims d'uns ciutadans independentistes catalans

Formulació : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1644).

Resposta : H. Sr. Conseller de Justícia (p. 1644).

Rèplica : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1644).

Pregunta al Consell Executiu sobre la participació del M. H. Sr. President de la Generalitat en la cerimònia inaugural de la reunió del Comitè Olímpic Internacional, a Barcelona

Formulació : I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 1644).

Resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1645).

Rèplica : I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 1645).

Pregunta al Consell Executiu sobre el nou CAP de Sant Andreu de la Barca

Formulació : I. Sr. Font (S) (p. 1645).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1645).

Rèplica : I. Sr. Font (S) (p. 1645).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1645).

Pregunta al Consell Executiu sobre un pla especial d'atenció urgent per al barri de Can Tunis (Barcelona)

Formulació : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 1646).

Resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1646).

Repregunta : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 1646).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1646).

Pregunta al Consell Executiu sobre la política de residències de la tercera edat

Formulació : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 1646).

Resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1646).

Repregunta : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 1647).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 1647).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'àrees bàsiques de salut a l'Hospitalet de Llobregat

Formulació : I. Sra. Ferran (S) (p. 1647).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1647).

Rèplica : I. Sra. Ferran (S) (p. 1647).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1647).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Foment del Teatre a Catalunya (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1647).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Montalat (CiU) (p. 1649).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Sobrequès (S) (p. 1649).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Latorre (M) (p. 1649), I. Sr. Pueyo (p. 1650) i I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1650).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1650).

Votació dels quatre primers apartats : *aprovats per unanimitat* (p. 1651).

Votació de l'apartat 5 : *rebutjat per 31 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 1651).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Ordenació del Litoral Català (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Saura (IC) (p. 1651).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 1652), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1653), I. Sr. Curto (P) (p. 1653), I. Sr. Tomàs (S) (p. 1654) i I. Sr. Mur (CiU) (p. 1655).

Votació de l'apartat 1 : *rebutjat per 7 vots a favor, 67 en contra i 16 abstencions* (p. 1656).

Votació de l'apartat 2 : *rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 1656).

Votació de l'apartat 3 (fins a l'expressió «i pesqueres») : *rebutjat per 22 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions* (p. 1656).

Votació de la resta de l'apartat 3 : *rebutjat per 8 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions* (p. 1656).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Discriminació de la Dona Treballadora a Catalunya (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 1657).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, d'addició; 2, de supressió, i 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1657).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 1658).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 1659), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 1659) i *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 1659).

Posició del Grup presentant : *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 1660). Tot seguit presenta una esmena transaccional, la qual és llegida per la *I. Sra. Secretària Tercera* (p. 1660).

Votació de l'apartat 1 : *aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 1661).

Votació de l'apartat 2 : *rebutjat per 20 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 1661).

Votació de l'apartat 3 : *rebutjat per 20 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions* (p. 1661).

Votació de l'apartat 4 : *aprovat per unanimitat* (p. 1661).

Votació de l'apartat 5 : *rebutjat per 20 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions* (p. 1661).

Votació de l'apartat 6 : *rebutjat per 20 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions* (p. 1661).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) i la *I. Sra. Fabián (IC)* intervenen per fer aclariments (p. 1661).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Sinistralitat Laboral (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 1661).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Rañé (S)* (p. 1662).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 1663) i *I. Sr. Sesmiló (CiU)* (p. 1665).

El M. H. Sr. President, l'I. Sr. Sesmiló (CiU) i la *I. Sra. Fabián (IC)* intervenen per una qüestió d'ordre (p. 1666).

Posició del Grup presentant : *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 1666).

Votació dels apartats 1 i 2 : *rebutjats per 20 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 1667).

Votació dels apartats 3 i 4 : *rebutjats per 20 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions* (p. 1667).

Votació de l'apartat 5 : *aprovat per unanimitat* (p. 1667).

Votació de l'apartat 6 : *rebutjat per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 1667).

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat Sr. Pau i per la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Correspon ara el desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la Política de Suport dels Jocs Olímpics de Barcelona, presentada pel Grup Socialista. Com sigui que hi ha dues altres mocions exactament iguals, una del Grup Popular i una altra del Grup Mixt, les agruparem als efectes de la seva tramitació. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Higiní Clotas.

(Pausa.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Suport als Jocs Olímpics de Barcelona

El Sr. CLOTAS : Senyor President, amb aquesta extraordinària agilitat en el debat, m'havia agafat per sorpresa el punt que em corresponia presentar.

Senyores i senyors diputats, aproximadament fa tres anys —tots vostès ho recordaran—, i a iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona i del seu Alcalde, Pasqual Maragall —naturalment amb el suport, la il·lusió i l'esforç col·lectiu de tot el poble de Catalunya, molt en particular de la ciutat de Barcelona—, es va designar, a Lausanne, Barcelona, la ciutat de Barcelona, com a seu dels Jocs Olímpics d'estiu per al 1992.

Això, naturalment, va ser gràcies al concurs d'aquesta enorme il·lusió i enorme esforç de tot el poble de Catalunya, en particular de Barcelona; gràcies també a molts altres elements que varen intervenir, com és la vocació decidida del món esportiu, el suport absolut d'altres institucions de govern i, naturalment, de l'Administració, del Govern de l'Estat, etcètera, però, sens dubte, sense cap mena de dubte, gràcies també a la participació decidida i vocació bolcada de totes les institucions i organitzacions de Catalunya en aquest objectiu, sobre la base d'una determinada actitud, d'una determinada estratègia : l'estratègia de la cooperació, l'estratègia de la col·laboració, l'estratègia del consens, l'estratègia de la concòrdia. Fa tres anys, per tant, aproximadament, es va aconseguir una gran fita per a Barcelona i per a Catalunya, una extraordinària oportunitat per al nostre país. I, fa tres anys —o tres anys després d'aquesta extraordinària fita—, diversos grups de l'oposició d'aquesta Cambra —també el Grup que dona suport al Govern, però en un altre sentit— varen veure's en la necessitat de presentar diverses interpellacions al Consell Executiu de la Generalitat sobre la política de suport que pensava dur a terme per a la realització de l'organització dels Jocs Olímpics i per a la realització de les condicions necessàries d'infraestructura i de suport econòmic perquè, aquesta realització dels Jocs Olímpics, tingués garantit i assegurat el seu èxit.

Per tant, és una mica paradoxal que, després d'una dinàmica de cooperació i col·laboració que van fer possible aquell extra-

ordinari èxit, ens veiem obligats, tres anys després, a interpellar el Govern de la Generalitat, institució pròpia de Catalunya, que hauria d'estar al capdavant del suport institucional per endegar a terme —o per dur a terme, més ben dit— aquesta iniciativa, sobre quins són els seus criteris de suport institucional als Jocs Olímpics. Perquè, avui, ens produeixen greus dubtes aquests propòsits. És evident que aquell consens, que aquella concòrdia avui se sent fracturada per una de les seves potes essencials, que és el Govern de la Generalitat de Catalunya, i, naturalment, això és el que es tracta de corregir : que aquesta fractura s'aprofundeixi, i que, aquesta fractura, es tracta d'aconseguir que es cicatritzi.

Per tant, ens semblaria d'una gravíssima irresponsabilitat política, una gravíssima miopia política, que, per discrepàncies tàctiques i polítiques, que creiem que oculten ambició de protagonisme, malaguanyéssim aquesta extraordinària oportunitat per a tot el poble de Catalunya que significa la celebració dels Jocs Olímpics del 92. Ens semblaria imperdonable, el poble de Catalunya no ens ho perdonaria, i, naturalment, menys ho perdonaria a aquells que tinguessin més responsabilitat. Per tant, més enllà d'aquesta ambició política, més enllà del protagonisme que correspon a la ciutat de Barcelona en primer lloc —i així ho reconeix la Carta Olímpica—, més enllà d'aquests protagonismes, cal que totes les administracions, totes les altres administracions col·laborin d'una manera oberta, d'una manera franca a aconseguir que aquest objectiu sigui realitzat en les millors condicions possibles. Assegurar, per tant, l'èxit en l'organització i assegurar, per tant, l'èxit a vestir, a dotar de tota la infraestructura necessària Barcelona i tots els indrets de seus olímpiques perquè puguin realitzar-se amb plena garantia d'èxit aquests Jocs.

Sobre la base d'aquest doble eix, el Grup Socialista va presentar una interpellació, formulada pel President del nostre Grup, senyor Raimon Obiols, on va expressar una doble reflexió. En primer lloc, va recordar la importància històrica d'aquesta oportunitat per a Barcelona i per a Catalunya, en el terreny econòmic, en el terreny cultural, en el terreny social, en el terreny de modernització de la nostra societat, en el terreny de la projecció que podria suposar per a Barcelona, per a Catalunya, per a Espanya la celebració d'aquests Jocs Olímpics a Barcelona, arreu d'Europa, arreu del món. Recordin, tan sols, la projecció que han tingut les capitals de seus —o les seus— olímpiques posteriorment a l'organització d'uns jocs. Una oportunitat —ho repeteixo— històrica, que, de cap manera, podem permetre'ns el luxe de malmetre : l'hem d'aprofitar.

I una segona reflexió entorn de la necessitat d'un canvi d'actitud del Consell Executiu de la Generalitat. L'obligació de superar temptacions partidistes, sovint de sectarisme polític, en benefici d'un bé comú generalitzat, que és la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona. Un canvi d'actitud en relació amb sovintejades decisions polítiques des del Consell Executiu, que no tan sols no contribuïen a dur a terme amb garanties la feixuga tasca de tirar endavant aquestes realitzacions, sinó que sovint es constituïen en obstacle, en obstrucció a l'organització i realització d'aquestes condicions necessàries per dur a terme, amb garantia d'èxit, els Jocs Olímpics.

No seré exhaustiu, però sí que faré un brevíssim i rapidíssim recull dels elements que varen sortir en l'anterior debat formulat pel President del nostre Grup : la dissolució, immediata-

ment posterior a la designació de Barcelona com a seu olímpica, de la Corporació Metropolitana de Barcelona; les dificultats enormes en la constitució i creació de l'organisme rector del Comitè Olímpic de Barcelona, del COOB; les enormes dificultats, encara avui existents, en l'obra i infraestructura necessària —autovia de Castelldefels, metro, etcètera; l'oposició frontal, sense cap mena d'alternativa constructiva, al Pla d'hotels; la negativa absolutament insòlita del Govern de la Generalitat a participar en el *holding* creat entre l'Ajuntament de Barcelona i l'Administració central de l'Estat, oferint a la Generalitat la seva participació, la negativa del Govern de la Generalitat absolutament insòlita, ho repeteixo, perquè a cap mentalitat se li acudirà justificar que el Govern de la Generalitat, que la Generalitat, com a primera institució de Catalunya, no participi en un *holding* econòmic creat entre les altres dues administracions, que són màximes responsables de dur a terme aquesta iniciativa.

Finalment, l'actitud tancada, agarrada, poc cooperadora de l'esforç econòmic que ha fet, fins avui, el Govern de la Generalitat. Raimon Obiols recordava quins eren els percentatges que hi dedicava l'Administració de l'Estat, què hi dedicava l'Administració municipal i què hi dedicava el Govern de la Generalitat; recordaré que eren 42,6% l'Ajuntament —un enorme esforç per a l'Ajuntament de Barcelona—, el 37,8% l'Administració de l'Estat, i un 15,9% l'Administració de la Generalitat. Si afegim aquí altres organismes que participen en aquest finançament, com és el mateix COOB, com és RENFE, associacions esportives, etcètera, aquest percentatge de la Generalitat baixa del 15,9 al 12,9. Senyores i senyors diputats, absolutament insuficient. Aquest no és el compromís que, davant del repte probablement més important que ha tingut mai Catalunya, i també l'oportunitat més important que ha tingut mai Catalunya, el Govern de la Generalitat jugui amb regateig, jugui amb la participació legítima que ha d'aportar.

Un cop ens hem vist obligats a presentar una interpellació per a reconduir, si és possible, aquesta actitud del Consell Executiu de la Generalitat, per a denunciar quines són les xifres veritables de la participació del Govern de la Generalitat, i l'actitud política que, massa sovint, ha estat de caràcter obstruccionista, no volem..., i desitgem que a partir d'ara hi hagi una reconducció de les relacions institucionals —naturalment, en primer lloc, des del Govern de la Generalitat.

Per tant, hem presentat una moció que, lluny de continguts de caràcter partidista, que, lluny de voler capitalitzar les discrepàncies polítiques que s'han produït —i que el ciutadà, ho recordo, no comprèn—, hem presentat el que entenem que és l'única moció possible avui, si tenim com a objectiu reconduir les relacions institucionals cap a la via del diàleg, del consens, de la concòrdia, de la cooperació que fa tres anys emmarcaren la iniciativa que va aconseguir la designació de seu olímpica per a Barcelona. Si volem reconduir cap a aquesta via les relacions institucionals, hem presentat l'única moció possible : aquella que està deslliurada de qualsevol òptica miop i partidista, aquella que és estrictament d'un caràcter institucional, la que vostès conciben, que diu : «El Parlament de Catalunya manifesta la seva voluntat favorable que totes les administracions públiques de Catalunya realitzin el màxim esforç al seu abast per tal que els Jocs Olímpics del 92 assoleixin el màxim èxit esportiu i constitueixin un esperó positiu per a l'impuls social,

cultural i urbanístic, i que reverteixin en una millora i modernització de les infraestructures i els serveis de la ciutat de Barcelona i de Catalunya». Aquesta és la nostra Moció.

Si aconseguim aquesta Moció, si aconseguim aquests objectius, sens dubte que haurem fet un pas molt important per recuperar i per endegar una tasca molt més positiva en la realització d'aquestes condicions necessàries per dur a terme els Jocs Olímpics, i el seu vot, el vot d'aquest Parlament, ens confirmarà o ens desmentirà aquests propòsits. Confio, senyores i senyors diputats, en un vot d'unanimitat, perquè aquests propòsits no poden ésser d'una part del poble de Catalunya, han d'ésser de tot el poble de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clotas. Ara, l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras pot presentar la Moció proposada pel seu Grup.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Realitzacions i Infraestructura amb vista als Jocs Olímpics de Barcelona

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, tres grups de la Cambra hem presentat una moció amb un text idèntic. Això no vol dir que, darrere aquest text, la visió del problema, l'enfocament d'aquesta greu situació que estem patint, sigui la mateixa. Haig de dir que la intervenció del Portaveu del Grup Socialista que m'ha precedit, em confirma que l'enfocament és diferent.

En el transcurs de la substanciació de les interpellacions que han precedit aquestes mocions, van quedar clares diverses coses : la primera, és que l'enorme esforç inversor que requeriran els Jocs de Barcelona ultrapassa, de llarg, la capacitat de la mateixa ciutat; la segona cosa és que, en el repartiment final d'aquest esforç, la part majoritària estarà a càrrec de l'Estat, després l'Ajuntament i, per últim, la Generalitat, amb una proporció aproximada de 3, 2, 1; en aquests moments, i després d'un procés de deteriorament progressiu, el clima de cooperació entre dues de les tres principals institucions implicades no és satisfactori; jo crec que tots estariem d'acord a dir que la relació entre l'Ajuntament i la Generalitat ha arribat a una temperatura tan baixa —si em permeten el símil físic— que la fusió és pràcticament impossible; i, per últim, que en el present estat de coses, si no tanquem tots files de manera immediata i deixem de banda picabaralles partidistes, l'èxit dels Jocs pot estar seriosament amenaçat.

En el Ple anterior es van tractar de manera exhaustiva, per part dels interpellants i de l'esforçat Conseller que els va respondre, aspectes financers, polítics i socials relacionats amb aquesta polèmica i amb els mateixos Jocs, i els grups minoritaris vam escoltar amb preocupació els retrets mutus entre el Partit Socialista i el Partit de la majoria en aquesta Cambra, i aquells grups minoritaris que vàrem intervenir en aquella ocasió vam intentar una tasca apressada de mediació. Avui continuem en aquesta línia; per això hem presentat aquesta Moció, amb un text prèviament acordat amb altres dos grups d'aquesta Cambra : hem acordat aquest text únic, de contingut institucionalment constructiu.

En la intervenció del nostre President de Grup al darrer Ple

es va insinuar un punt que, avui, a mi em sembla cabdal i sobre el qual vull particularment incidir. Es va solament insinuar que aquí hi ha un tema que és a la base del problema i que no està funcionant, i aquest problema és el que podríem denominar el factor humà. Jo no vull personalitzar, però és que hi ha vegades que això és indefugible : avui, l'Alcalde de Barcelona no és en aquest hemicle; potser hi ha obligacions urgents que determinen que avui no sigui aquí, però és que jo crec que hauria de ser-hi, i els diré més : el trobo a faltar. Potser moltes de les senyories coneixen aquell acudit del cap de *boy scouts*, de minyons escoltes, que va pel bosc, els minyons escoltes corren molt, s'avancen, el cap dels minyons escoltes els va al darrere bufant i ensopegant i, en un cert moment, els diu : «Espereu-me, espereu-me; sóc el vostre líder». Jo crec que el que pot passar —pot passar a l'Alcalde de Barcelona, màxim responsable dels Jocs com a primer magistrat de la ciutat que és titular dels Jocs— és exactament el contrari, és a dir, que corri, a vegades, tant... —cosa que és comprensible— l'apoteosi dels Jocs, la importància d'aquest fet històric, sembla que ha de ser un imant tan absolutament poderós que tots hi hem de ser arrossegats... Això no és així; jo crec que, si aquest és l'enfocament, l'Alcalde de Barcelona s'equivoca. Ha de tenir present que, en aquest país, hi ha una realitat, i aquesta realitat és que hi ha dos models de Catalunya diferents, que s'oposen : un model de Catalunya ciutat-estat, *polis*, Barcelona, factor dinamitzador fonamental del país, i la rodalia d'alguna forma vivint pendents del que passa a la gran *megapolis*, símbol de la modernitat, i un altre model de Catalunya, tal com ha assenyalat recentment un gran analista polític, i un altre model de Catalunya, una Catalunya més uniforme, de ciutats petites i mitjanes i viles, un teixit més homogeni, on Barcelona està present com una gran singularitat difícil de digerir. Hi ha dos partits, els dos amb voluntat hegemònica —i, això, no els ho retrec : tots els partits, en certa manera la tenim—, un a l'Estat i un altre aquí, i hi ha dues personalitats, dues fortes personalitats polítiques —no oblidem les dues úniques personalitats polítiques de Catalunya que en aquest moment tenen un índex de coneixement superior al 90%— que estan encapçalant aquests dos models. L'Alcalde de Barcelona ha infravalorat aquestes circumstàncies, i la seva responsabilitat era valorar-les degudament.

Hi ha una cosa que s'ha de fer, a vegades, i per això parlo del factor humà : hem de saber fer-nos perdonar l'èxit; fer-se perdonar l'èxit i, sobretot, quan més gran és aquest èxit, forma part de la responsabilitat d'un home d'Estat. I de vegades ens trobem amb contradiccions, perquè, d'una banda, es va tan de pressa que, com en l'acudit dels minyons escoltes, un ja no es preocupa de si el segueixen o no, i altres vegades sembla que ens envaeixi una estranya paràlisi, i potser en aquest sentit hauria d'insistir que trobo a faltar avui, en aquest hemicle, el senyor Pasqual Maragall.

Jo crec que ni l'altre dia ni avui el Grup Socialista va encertar en el to i en el contingut de les seves intervencions. L'altre dia vam escoltar una intervenció important del Portaveu del Grup Socialista, però que, des del nostre punt de vista, tenia massa components d'element de pessimisme, i, per part del Grup de la majoria d'aquesta Cambra, tampoc es va encertar amb aquella llista detallada de realitzacions. Jo crec que aquest no és el to ni és el clima : prou de retrets; aquí el que fa falta és franquesa, claredat; aquí, el que fa falta —com deia en un dels

seus llibres en Salvador Pàniker— és que les paraules ja no parlin només de paraules, sinó que parlin de fets.

Es va parlar també aquí, per part d'un portaveu, que això tenia aspectes de tragèdia. Doncs jo crec que, en aquesta tragèdia, ningú no s'ha d'amagar darrere del cor o dissimular-se entre el públic : els herois de les tragèdies surten al prosceni, es calcen els coturns i parlen, però ho han de fer —això sí—; aquesta vegada és indispensable que els protagonistes, els herois de la tragèdia, els dos herois de la tragèdia parlin sense màscara.

Per part del responsable de la ciutat i dels Jocs, cal convèncer, cal electritzar, cal fer arribar a la majoria i a l'opinió pública l'absoluta necessitat d'un canvi de clima, d'una inflexió radical de la situació. Avui mateix —i això és un detall—, amb el tema del Pla d'hotels, estem veient una altra vegada la mateixa absoluta falta de visió i de desconnexió amb la realitat : dificultats, problemes, pretextos administratius reglamentistes per posar —això sí— pals a les rodes... Així no anirem enlloc. Fa falta una acció decidida i espectacular, i el qui l'ha de fer és el responsable dels Jocs, és el primer magistrat de la ciutat, és l'Alcalde de Barcelona. Hi ha d'haver generositat i, en aquest cas, el titular de l'èxit ha de tenir la generositat que només es poden permetre els forts : ha d'aturar-se i deixar que tot el grup arribi allà on és ell i, a partir d'aquí, posar les condicions necessàries perquè tots puguin caminar junts.

És ben cert que la política no es pot fer sense un cert grau d'entusiasme i de passió, però també és cert que aquesta passió ha de ser controlada per un cert distanciament. Jo crec, senyories, que en aquests moments hem d'oblidar aquesta recomanació clàssica; hem d'oblidar també una altra sabiduria molt més antiga —que està en els vedes—, que diu que el guerrer, que l'home d'acció ha d'actuar amb total indiferència pel resultat de les seves accions; jo crec que ara hem de deixar parlar la passió i hem de deixar parlar el cor. Cal alguna acció espectacular, cal alguna acció absolutament espectacular, un canvi radical de clima, o la paràlisi arribarà a ser irreversible.

Jo no sóc ni el nostre Grup és qui per dir què és el que ha de fer. No ho sé!, potser l'Alcalde de Barcelona hauria d'agafar tot el Consell Executiu, emportar-se'l al port i donar-li un passeig en «golondrina», no ho sé!, però s'ha de fer quelcom perquè aquest clima es trenqui. I, evidentment, no és molt el que els grups minoritaris podem fer : podem col·laborar en allò que se'ns demani, podem aportar idees, podem —com hem fet avui— acordar una moció amb un text únic, de caràcter absolutament constructiu, i votar-la a favor; però hem de fer tots quelcom, i hem de fer-ho ja.

Hi ha un vers, en una cançó que li agrada molt de cantar al Daniel Viglietti, que diu : «El tiempo tiene alas de gigante y el amor tiene vuelo débil». És evident que el temps juga en contra nostra, i és evident que la nostra volada col·lectiva, en aquests moments, és feble. Hem de fer alguna cosa ja; l'èxit, el prestigi de Barcelona, de Catalunya i d'Espanya depenen que sapiguem fer aquesta cosa i que la fem immediatament.

Senyories, si això no es fa, si això continua com fins ara —avui som a 25 de maig de l'any 89—, demà, senyories, pot ser massa tard.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per presentar la Moció del Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Dipu-

tat senyor Latorre.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Celebració
dels Jocs Olímpics de Barcelona**

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, acabem de presenciar la reformulació parcial d'una interpellació, de la interpellació dels Jocs Olímpics, que el Portaveu socialista ha tornat a fer al Consell Executiu. I acabem també, sorprenentment, d'assistir a la formulació d'una interpellació a l'Alcalde de Barcelona, cosa, per mi, inèdita en aquest Parlament. Aquest Portaveu centrista que els parla, es limitarà només a complir amb l'objectiu que l'ha portat a aquesta tribuna, que és defensar la seva Moció.

Permitin-me, per començar, fer un petit resum del debat que vàrem mantenir en aquesta Cambra, el darrer Ple, els quatre grups parlamentaris que interpellaven el Consell Executiu, que centrarem en tres punts. Tots vàrem estar d'acord en l'extraordinària importància objectiva que els Jocs Olímpics tenen per al present i el futur de Barcelona, de Catalunya i d'Espanya. Es varen utilitzar en el debat tota mena d'argumentacions en relació amb l'impacte dels Jocs Olímpics en aquelles ciutats on s'han celebrat, i la transcendència —positiva unes vegades, negativa altres— que aquest esdeveniment ha tingut per al desenvolupament d'aquestes ciutats. Vàrem rebre, en aquesta Cambra, una molt detallada informació per part del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques pel que fa a l'estat de les obres i de les inversions previstes amb càrrec a la Generalitat i també el corresponent calendari previst d'actuacions; informació que refermava explícitament el compromís assumit pel Consell Executiu en relació amb els Jocs Olímpics del 92; van quedar, però, alguns dubtes respecte a la idoneïtat i possibilitat d'alguna de les inversions que segurament necessitava la ciutat de Barcelona.

Les intervencions de tots els grups interpellants —i, molt singularment, la del Portaveu centrista— van insistir en la necessitat d'assolir un elevat grau de consens institucional, que es basava, no solament en el caire de les intervencions dels interpellants, sinó també en les declaracions que van emprar en la darrera assemblea del COOB. Producte d'aquesta voluntat de consens és l'explícita acceptació per tots els grups d'aquesta Cambra que, en un immediat futur, l'èxit dels Jocs Olímpics, passa per l'acord continu i sistemàtic entre les diverses administracions actuant.

Entrarem ara, molt breument, en el que era la posició dels diputats del CDS en el debat d'aquestes interpellacions : els centristes cercàvem una fórmula parlamentària que ens permetés, en el tràmit de moció, materialitzar aquesta voluntat de consens i, per això, vam creure de formular una moció que —com l'ha llegida ja l'Il·lustre Diputat senyor Clotas— jo els faré..., vaja, no tornaré a llegir.

Com vostès veuen, la nostra Moció és la mateixa, és idèntica a la que han presentat i defensat els altres dos grups que m'han precedit en el posicionament d'aquestes mocions, i representa una síntesi de l'esperit que va impulsar el debat, i que posa de manifest la dinàmica que vàrem emprendre els centristes, i que aquí en volem destacar els tres següents punts : primer, que no n'hi ha prou amb una manifestació de suport als Jocs

Olímpics per part de les administracions públiques i que és imprescindible l'assumpció decidida d'un repte comú. Segon : del que es tracta és de realitzar tots plegats el màxim esforç, un esforç basat en la racionalització pressupostària, de manera que no constitueixi, a la vegada, un desgavell en el permanent equilibri del país —que els centristes estem insistentment reclamant— i que permeti que els Jocs Olímpics del 92 representin assolir el màxim èxit esportiu per al país. I, tercer : tenim l'obligació de saber aprofitar l'impuls social, cultural, econòmic, urbanístic i de tot tipus que determina la celebració d'una olimpíada, per aconseguir una millora substancial de les infraestructures i serveis de les ciutats implicades en el projecte dels Jocs Olímpics i, molt singularment, de la ciutat de Barcelona.

Deliberadament, hem presentat una moció de caire genèric, que determini una voluntat apartidista que superi la situació d'enfrontament entre les administracions governades per Convergència i Unió i les governades pel Partit Socialista; la nostra Moció no pretén, per això, l'adopció de cap mesura concreta : els centristes només pretenem, una vegada més, el consens. Tinc l'absoluta seguretat que tota la Cambra també ho pretén; tinc l'absoluta seguretat que, justament per això, tota la Cambra votarà la nostra Moció favorablement.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Com que no s'han presentat esmenes, ara poden intervenir els restants grups parlamentaris. El Grup d'Esquerra Republicana... Té la paraula l'Il·lustre senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats i senyores diputades, el meu Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, en principi, s'ha de felicitar pel fet que, més enllà del contingut i del desenvolupament de les respectives interpellacions, els Grups Socialista, Popular i Mixt hagin arribat a l'acord —cal suposar que és acord i no coincidència— de presentar les mocions amb un text idèntic, la qual cosa dóna un valor afegit, més o menys positiu, a la Moció que es discuteix. De tota manera, és evident que aquesta coincidència —en principi, positiva— no constitueix, tanmateix, per ella mateixa, una raó suficient per votar favorablement la Moció. No és pas per atzar que el meu Grup, en el seu dia, no va presentar cap interpellació sobre el tema.

He de dir que entenem que vam assistir, en el seu moment, a un debat gens ingenu des d'un punt de vista polític; a un debat que depassava àmpliament els objectius i les preocupacions olímpiques. És per això que he de dir que el meu Grup lamenta profundament —lamenta avui, com va lamentar en el seu dia— no solament l'absència del diputat, del nostre Il·lustre col·lega, el senyor Alcalde de Barcelona, sinó també l'absència del nostre Il·lustre col·lega i President de la Generalitat de Catalunya, de la mateixa manera que lamentem que, en el seu dia, ambdós protagonistes no participessin en el debat que estem comentant, la qual cosa fa que, sovint, els diputats i diputades d'aquesta Cambra hagin de recórrer a la premsa per conèixer directament el parer dels autèntics protagonistes del debat. I que consti que tampoc no vull dir que aquest i altres fets siguin suficients per explicar per què es llegeix tant la premsa en aquesta Cambra, i, per cert, no ho dic pas com a excusa per als nostres electors.

Per tant, el meu Grup és evident que no pot deixar de manifestar, ni que sigui de manera simbòlica, la relativa perplexitat amb què una part significativa del país assisteix sovint a aquesta mena de partida de ping-pong que es juga a banda i banda de la plaça de Sant Jaume.

Fet aquest parèntesi, he de dir que no podem —o no podem, objectivament— menystenir la ponderació del text que se'ns presenta, aquest text que apella a l'esforç de totes les administracions públiques i que es refereix també a la importància cabdal de l'aspecte esportiu, i que destaca la necessitat que els esforços reverteixin en la modernització de les infraestructures i serveis de Barcelona i de Catalunya. Per tant, en aquest sentit, no podem negar l'adequació del text, i he de dir que el votarem favorablement.

Tanmateix, també he de dir que, més enllà d'aquesta votació, però, el nostre Grup espera que les administracions implicades en l'esforç olímpic actuïn amb més transparència, actuïn amb voluntat de servei més que amb voluntat de protagonisme, i que no s'entri pas en el joc d'usar aquest tema com un bumerang, com un bumerang que podria acabar fent-nos mal a tots. I, tanmateix, hem de dir que, malgrat que estem disposats a votar favorablement el text de la Moció, un text consensuat, no podem deixar de fer l'advertiment que amb aquest text no veiem que es resolguin de manera significativa les principals contradiccions que es van plantejar en el debat, i que, per tant, des del punt de vista del nostre Grup, hem de dir que no sempre estarem disposats a acudir a aquest sometent olímpic que, de tant en tant, es planteja en aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, primer, explicar un «sí» i després sis notes. Votarem «sí» per esbandir tota mena de dubtes sobre el nostre «sí» més general a favor de l'èxit dels Jocs Olímpics de Barcelona, i perquè estem convençuts que la celebració dels Jocs Olímpics del 92 és una oportunitat d'or per a una ciutat que no és capital d'Estat i sí d'una nació sense Estat; és a dir, és segurament una de les darreres oportunitats que té Barcelona, en aquests moments, per reformar moltes coses i per reformar-les de manera definitiva.

Ara bé, una vegada explicat aquest «sí», sis miniadvertiments. En primer lloc, sobre el caràcter de moció subsegüent. Nosaltres vam assistir, amb molta atenció, a les intervencions importantíssimes d'aquest debat d'urgència sobre els Jocs Olímpics; es pot dir que va ser una representació d'un il·lustríssim pòquer de diputats —repòquer també, gràcies a la intervenció del Conseller— i en el qual es van dir coses, ens sembla, molt importants. La pregunta és : aquesta Moció subsegüent, fins a quin punt recull la riquesa, la varietat de matisos del que es va dir allà?; em penso que les explicacions de tres dels representants dels grups que van presentar la interpellació ja ens han explicat fins a quin punt això no és així. És a dir, aleshores, se'ns ofereix la possibilitat de votar un text marcat per l'ambigüitat, i l'ambigüitat terminològica és l'origen de tots els oportunismes, com deia Lenin —si se me'l permet citar.

Un punt més : es parla que totes les administracions públiques han de fer tot l'esforç al seu abast. Jo no sé la concreció

que, això, significa : «totes les administracions públiques», «tot l'esforç al seu abast». Com tradueix cada grup aquestes afirmacions?

Per exemple, per posar un cas només : en diverses intervencions es va suggerir que hi havia un tracte no paral·lel per part de l'Administració central en relació amb l'Expo de Sevilla, amb la capitalitat cultural de Madrid i amb els Jocs Olímpics de Barcelona.

Com a Diputat d'aquest Parlament acostumat a assistir amb regularitat als plens, si em pregunten «què hi ha, d'això?», jo he de contestar que no ho sé. És a dir, després d'haver assistit a quatre interpellacions d'urgència sobre el tema dels Jocs Olímpics, coses com aquestes s'haurien de poder dir : «Tenim, en aquests moments, dades damunt la taula que ens permeten dir que...», i, per tant, ens permet fer una moció, que digui : «Voldriem que el tractament que es fa a Barcelona», tal, «sigui paral·lel en aquest punt, en aquest punt i en aquest punt al que es fa en relació amb altres ciutats.», i he posat un exemple, diguéssim, de l'actuació del Govern central en relació amb aquí, perquè, sobre l'actuació de les administracions catalanes, se n'ha parlat més.

Tercer punt, el tema de l'èxit, l'expressió de l'èxit. Tots volem l'èxit dels Jocs Olímpics, però l'èxit a canvi de què?

Hi ha una expressió important, que diu que allò que és urgent a vegades ens impedeix de fer allò que és necessari. M'agradaria saber si de veritat en aquests moments, quan es parla d'èxits esportius i d'èxits urbanístics, es té molt clar si aquests èxits són per a la totalitat del país; alguna cosa d'això diu la Moció subsegüent del Grup de Convergència, però em penso que el tema s'hauria d'explicar molt més.

Per exemple, des del punt de l'èxit esportiu, què passarà amb propostes com l'esport escolar, l'esport per a tothom, les infraestructures esportives a Catalunya, les que quedaran després dels Jocs Olímpics? En un estudi de propera aparició sobre la comarca del Baix Llobregat, on viuen, no ho oblidin, més del 10% dels ciutadans de Catalunya, se'ns diu que la *ratio* d'instal·lacions esportives per miler d'habitants és només comparable a la dels països del Tercer Món. Bé, doncs, això és un element important també a l'hora de saber si aquesta programació serà o no una programació d'èxit.

Pel que fa als èxits urbanístics, deixi'm que manifesti l'alarma i els dubtes del que pot passar si Barcelona queda com a ciutat inacabada, però, sobretot, els dubtes i les alarmes si tot allò que Barcelona aconsegueixi repercuteix, amb una relació de desequilibri, en l'entorn de Barcelona.

Cinquè punt : per tant, en tot aquest tema, ens sembla que plana una ambigüitat fonamental d'un tema : la paraula «Barcelona». Jo crec que quan es parla de Barcelona cadascú en parla en termes diferents. Perquè es parla de Barcelona i el seu entorn, és a dir, de la Barcelona o de la Barcelona gran, o de la gran Barcelona, més o menys identificada amb l'antiga Corporació Municipal Metropolitana; es parla d'una Barcelona més o menys identificable amb la Regió I; es parla de Barcelona, cap i casal de Catalunya, però en quina relació de cap i casal amb la resta de Catalunya? Crec, de veritat, que quan es diu «l'èxit de Barcelona» s'està pensant massa sovint en l'èxit d'alguns fragments de la ciutat. Voldria dir que a l'interior del terme estricte de Barcelona hi ha barris que viuen molt neguitejats pels Jocs Olímpics, perquè no oblidin que la Ciutat Meridiana també

pertany a la ciutat de Barcelona, i el barri del Besòs també pertany a la ciutat de Barcelona —no dic Sant Adrià de Besòs, sinó el barri del Besòs, que sí que pertany a la ciutat de Barcelona.

Bé, finalment, ja he dit que nosaltres votarem perquè hi ha un punt que sí que és positiu en aquesta Moció, que és la voluntat d'un acord interinstitucional. En un dia com avui, que és la festa del Corpus, podem dir que s'ha votat a favor del pacte del Corpus i esperem que sigui del pacte olímpic i no del pacte d'un corpus de sang. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, fa tres anys es va aconseguir una fita importantíssima per a Barcelona i per a Catalunya. Molts elements van jugar perquè s'aconseguís aquest gran èxit inicial, molts. S'han esmentat diverses institucions, pràcticament s'han esmentat dues institucions en la primera intervenció; però és un fet reconegut per tothom que, en aquell moment, totes les institucions del país, tots els grups socials del país, van, entusiàsticament, donar suport a la candidatura olímpica. S'han esmentat amb noms i cognoms dues institucions : l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de l'Estat. Jo voldria afegir-hi també el Govern de la Generalitat, el Govern de la Generalitat amb un entusiasme total, i això va ser reconegut per les màximes autoritats olímpiques. Per tant, no hi faré més èmfasi, però, en canvi, sí que intentaré explicar per què va ser així.

Va ser així perquè tothom va percebre a Catalunya, tothom es va adonar que aquesta era una oportunitat única, importantíssima per al conjunt del país, per al conjunt de Catalunya i per a la ciutat de Barcelona —i després parlaré de la dualitat que s'ha esmentat en aquest terreny—, i que ho serà perquè significarà, si es fa bé, una gran potenciació des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social i des del punt de vista de projecció universal de Catalunya i de Barcelona.

Això continua essent així, això continua essent així en el terreny dels principis, en el terreny de les coses bàsiques. Però és absolutament indispensable que evitem tres perills que jo crec que estan en l'arrel dels problemes que s'han suscitat. Aquests tres perills, intentaré enumerar-los amb claredat i posar-los sobre la taula amb tota claredat, perquè em sembla que parlar amb claredat de les coses és la condició prèvia perquè es puguin superar les dificultats.

Primer perill : la tendència —absolutament comprensible, però també inacceptable, encara que absolutament comprensible— del Govern municipal de la ciutat de Barcelona a adoptar aquella actitud que, hi insisteixo, és comprensible, però que hauria de ser evitada, de..., i ho diré amb unes altres paraules de les que s'han dit darrerament, que també s'ha esmentat aquest problema, però jo vull posar-lo sobre la taula amb absoluta claredat, i no ho dic amb cap sentit pejoratiu, dic que s'hauria d'evitar aquella tècnica que consisteix a dir : «El que no està d'acord amb mi, el que no està d'acord amb una solució concreta a un problema concret que forma part del conjunt de la problemàtica olímpica, el que no està d'acord amb mi en una solució concreta, està en contra dels Jocs.»

Senyores i senyors diputats, o ens adonem, tots plegats, ens adonem que aquest argument no es pot utilitzar, o bé serà un

punt inevitable de problemes i de confrontacions. I això és un exercici de racionalitat que hem de fer tots, però que ha de fer també el Govern municipal. El Govern municipal de la ciutat de Barcelona ha d'entendre que, davant d'una solució concreta a un problema específic relacionat amb els Jocs Olímpics, és legítim i és bo que els diversos grups tinguin punts de vista diferents i que el fet que tinguin punts de vista diferents no vol dir que estiguin en contra dels Jocs, i no es pot fer servir constantment aquest espantall.

Segon punt —i a mi em sembla encara més perillós que aquest. Jo desitjaria que això que ara explicaré fos simplement una percepció incorrecta de la realitat, però ara com ara és la percepció que almenys jo i el nostre Grup parlamentari tenim de la realitat, de la realitat política. Ens sembla detectar una perillósíssima tendència a convertir el tema olímpic en un tema partidista a través del mecanisme que consisteix a tractar sistemàticament de presentar l'adversari polític com algú contrari als Jocs Olímpics, que, naturalment, si això fos cert, si això fos cert —i estic disposat a admetre que sigui una falsa percepció de la realitat política per part nostra—, però si això fos cert, no hi ha dubte que serà una font inacabable de problemes. També entenc que sigui una temptació perquè, donat l'entusiasme que en la ciutadania de Catalunya el tema olímpic provoca, i és lògic i natural i bo, i donat el ressò que això té per a totes les institucions —i ja he dit que des del primer moment les institucions han estat sempre al costat de la idea olímpica i dels Jocs del 92—, la temptació és molt forta, aquesta temptació, perquè, evidentment, podria tenir o es podria fer una valoració inicial que tindrà una gran rendibilitat política. Aquell partit que caigués en la temptació d'aprofitar la rendibilitat política que podria significar presentar l'adversari polític com a contrari als Jocs estaria fent un molt mal servei a la causa olímpica i estaria fent un molt mal servei a la causa nacional de Catalunya.

Per tant, desitjo de debò, desitjo de debò que aquest enunciat tan clar que jo he fet d'aquest problema —almenys de la nostra percepció del problema— aquí, servís per parlar-ne obertament i perquè almenys s'eliminés i perquè arribéssim a aconseguir que s'eliminés com a tema de debat polític.

O partim de la base que no hi ha cap força política a Catalunya contrària als Jocs Olímpics, o no ens entendrem, i, això, a la pràctica. Seria miop i seria un partidisme intolerable que es practiqués això; desitjo molt sincerament que no sigui així.

Tercer punt, tercer perill que s'ha d'evitar : s'ha d'evitar —i és molt més petit que els altres dos, és molt menys transcendental que els altres dos, però també és important—, s'hauria d'evitar la manipulació partidista de les dades objectives.

L'altre dia vam assistir aquí a una discrepància que fins i tot podria arribar a ser ridícula. És a dir, com és possible que dues administracions serioses, en principi, com totes, arribin a la conclusió, una, que l'esforç inversor de la Generalitat en els Jocs Olímpics són 29.000 milions de pessetes, i l'altra Administració arribi a la conclusió que l'esforç inversor per als Jocs Olímpics de Barcelona per part de la Generalitat són 70.000 milions de pessetes? Mirin, si la discrepància fos d'un 10%, podrien ser, doncs, petits criteris diferencials; però quan la discrepància és tan grossa és que realment hi ha enfocaments radicalment diferents, i nosaltres pensem —i això ens ho han d'admetre— que el nostre enfocament és correcte, i els en posaré dos exemples, molt senzills, però crec que s'entenen

molt bé. Jo mateix, des d'aquesta tribuna, vaig dir : «Home!, si és que a l'hora de comptar les inversions de l'Estat es compta com a inversió olímpica una cosa tan important però tan evidentment desconnectada dels Jocs Olímpics com és l'autovia de Cervera a Lleida, doncs, llavors, no ens entendrem amb les xifres.» Però és que, a més a més, va passar una altra cosa encara molt més interessant : en el llistat d'inversions que va llegir l'Honorable Conseller i que dona lloc a aquella xifra de 70.000 milions, es va esmentar una inversió que després va ser —fora de l'hemicicle— ridiculitzada per alguns qualificats representants del Grup Socialista, i, concretament, era la variant de la Llagosta, i es deia : «Ha!, és clar que arriben a 70.000, arriben a 70.000 perquè compten la variant de la Llagosta, que ja es veu que no té res a veure amb els Jocs Olímpics.» Mirin, resulta que, pocs minuts després, aquí a la sala dels passos perduts vaig assistir a la conversa privada —i em permetré esmentar-la; hi havia premsa davant, també, vull dir que de privada en tenia relativament poc, però vull dir que no era pública en el sentit que no es va fer des de la tribuna—, a la manifestació, a la pregunta que un ex-diputat d'aquesta Cambra i destacat element en l'organització dels Jocs Olímpics feia al Conseller, li deia : «Escolta, Conseller, quan la començareu la variant de la Llagosta? Perquè, és clar, necessitem que estigui feta la variant de la Llagosta per tal de poder començar el trasllat de l'estació de mercaderies, que és absolutament fonamental per començar les obres de la Vila Olímpica.» Bé, escolti, és per aquest motiu que està inclosa en els 70.000 milions la variant de la Llagosta, no per altre, és per aquest motiu.

Per tant, la tercera cosa, el tercer perill, el tercer perill que denuncio i la tercera esperança que expresso és que l'objectivitat presideixi l'elaboració i comparació de xifres, i ja sé que aquesta és una esperança que no es pot complir al 100%, però, almenys, que les diferències a les quals arribéssim fossin d'un ordre digerible i no absolutament indigerible com el que es va donar aquí.

I, llavors, un il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha preguntat què hem de fer, i proposava una acció espectacular. Això deu ser temperamental; jo no crec en les accions espectaculars per produir una situació de confiança mútua. L'acció espectacular pot tenir alguna virtut d'iniciar, però, de fet, el que s'ha de fer, des del meu punt de vista —que, com ja he dit, és un tema temperamental, jo sóc més aviat un home lent, però crec que és la manera més bona de construir confiança—, és, ni utilitzar aquella tendència, comprensible però rebutjable, que diu : «El qui no està d'acord en tot amb mi està contra els Jocs», que no s'utilitzi més, això! Segona, que no s'utilitzin els Jocs com un element d'erosió política de l'adversari, a base de dir : «Aquell està en contra dels Jocs», que, a més a més, no és veritat, i que es tracti de ser objectiu en els debats, sobretot quan es tracta de fets tan objectivables com són els que es poden xifrar.

Referent a la Moció específicament presentada, nosaltres la votarem. S'ha dit també que els textos idèntics, no per ser idèntics deixen de ser ambigus, i això, a més a més —a més de ser doctrina leninista—, és doctrina de sentit comú. Els textos, necessàriament, són ambigus —fins i tot ho són les fórmules, imaginin-se—, i, a més a més, ofereixen el gran avantatge que permeten consentir amb un text. I a nosaltres ens sembla percebre una cosa que és molt interessant i molt positiva, i és una

actitud molt positiva en la construcció del text i, llavors, ens hi volem afegir. Naturalment, nosaltres votarem el mateix text en un sentit diferent del que ha expressat des d'aquí algun altre representant de grup parlamentari, però el votarem. I el votarem il·lusionadament, perquè ens agradaria que aquest debat posés les bases per a la no-utilització d'aquelles tres tècniques que abans he esmentat, i que el tema s'acabés com a tema de confrontació i comencés una positiva, constant, tossuda, col·laboració entre les administracions. I, després, en l'altra Moció, tindrem ocasió de parlar dels equilibris territorials i totes aquestes coses.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Subirà. Com que no s'han presentat esmenes, es pot passar seguidament a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

El text de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Preparació dels Jocs Olímpics de Barcelona

Passem a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la preparació dels Jocs Olímpics de Barcelona, presentada pel Diputat senyor Antoni Subirà, del Grup de Convergència i Unió. Per presentar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la introducció de la meua intervenció es podria fer agafant estrictament una frase que s'ha dit des d'aquesta tribuna, en la substanciació de la Moció anterior; és més, no en la substanciació, sinó en el posicionament d'un grup parlamentari. S'ha dit des d'aquesta tribuna : «l'èxit, a canvi de què?». Tots vostès saben, perquè són persones que es dediquen a la política des de fa molts anys, que la política, que s'ha definit de moltes maneres, i que és molt multidimensional, per tant, cap definició l'esgota, segurament, però una de les definicions que se n'ha donat és la que diu que la política «és l'administració dels recursos escassos». A més a més, es podria posar al revés i tot, aquesta definició, perquè es podria dir que, si no hi hagués recursos escassos, si els recursos no fossin escassos, no hi hauria política. És a dir, en una situació absolutament hipotètica, utòpica, de no-limitació de recursos, per què caldria la política? Per tant, la política tracta d'aconseguir l'equilibri necessari entre les coses que s'han de fer i els recursos de què es disposa per fer-les. I podríem anar florint el tema, i adornant-lo amb les qüestions de la urgència i la necessitat..., etcètera. L'actitud que ha presidit la redacció de la nostra Moció ha estat precisament aquesta, i és molt compromesa, perquè, davant d'una cosa tan espectacularment atractiva com uns jocs olímpics, la posició més fàcil i més senzilla és la de dir : «Endavant tot, pels jocs olímpics», i això, senyores i senyors diputats, no pot ser; almenys no pot ser vist des de l'òptica, no del govern de la ciutat organitzadora, sinó vist des de l'òptica del govern del país. I, naturalment, del Parlament de tot el país. Hauríem de forçar molt els sentiments i les percepcions dels diputats, de molts diputats d'aquesta Cambra, si diguéssim : «Escolti, s'han acabat les inversions per a la resta de Catalunya, i aquí

només es fan inversions per als Jocs Olímpics». Llavors, hi insisteixo, aquesta ha estat una de les preocupacions que ha presidit la redacció de la nostra Moció. També s'ha intentat posar de manifest que existeix la possibilitat d'una síntesi, d'una síntesi entre les necessitats d'inversió dels Jocs Olímpics, però també el seu element mobilitzador i de motor, sintetitzar això amb les necessitats de la resta del país. Deixin-me intentar explicar o posar en aquest context cada un dels punts de la Moció.

El primer punt..., el primer punt, senyores i senyors diputats, que comprèn perfectament que els grups de l'oposició no el votin —ho comprèn—, perquè, és clar, resulta que en el parlamentarisme occidental és una tradició establerta, i segurament bona i correcta, que els grups de l'oposició no es dediquin, normalment, a felicitar el Govern. Però nosaltres estem convençuts que sí que el Govern de la Generalitat està fent, en la preparació dels Jocs, tot l'esforç que ha de fer, i això és el que volem constatar en el primer punt de la Moció.

Segon punt de la Moció. El segon punt de la Moció parla del tema central dels Jocs; al capdavant, el tema central dels Jocs és l'aspecte esportiu; naturalment, com que Catalunya està en la situació que està, tots hem pensat que els Jocs ens podrien servir per a altres coses: per adobar l'urbanisme, per fer no sé quines inversions i per projectar el país com a nació arreu del món. Cada Grup, amb diferents intensitats, una cosa o l'altra. Però, escoltin, allò essencial d'uns jocs olímpics és el fet esportiu! És clar, llavors, no hem pogut resistir dir, en el punt 2, que s'està fent un esforç important i ben dissenyat en el tema de la preparació esportiva dels Jocs. I, a més a més, s'ha fet amb molta cura, per tal de no ferir cap sensibilitat legítima; perquè, si bé és cert que la iniciativa del Centre d'Alt Rendiment Esportiu de Sant Cugat va ser del Consell Executiu, no deixa, tampoc, de ser veritat —i ho reconeixem amb tota claredat— que hi ha hagut una oberta, decidida, efectiva col·laboració del Consell Superior de l'Esport en aquest Centre. I, per tant, ho posem.

El tercer punt tracta, precisament, de dir: «Mirin, els Jocs Olímpics no es poden disgregar de la resta de necessitats de Catalunya, però la millor manera de veure-ho no és, precisament, confrontant-ho; la millor manera de veure-ho no és dir: "Aquí tenim uns jocs que competeixen amb les altres necessitats"». Intentem, aquí posar de manifest una idea que ens va semblar que era expressada pel Grup Socialista en la presentació de la interpellació, i que creiem que és molt positiva, i la volem recollir; és a dir, aquella idea que els Jocs Olímpics, si es veuen, no com una confrontació d'interessos territorials, sinó com un motor d'illusió i un motor per tirar endavant, poden permetre aquella síntesi a la qual jo em referia abans. Més o menys ben expressat, el que es vol dir és això. I els en llegiré només una frase: «Constatar la gran importància dels Jocs Olímpics com a element generador d'illusió positiva». I, avui dia, els països, les societats occidentals moltes vegades estan mancades, precisament, d'aquests elements d'illusió positiva. Aquí tenim aquesta oportunitat: aprofitem-la.

Quart punt. El quart punt és l'expressió de la necessitat, no la necessitat, el deure absolutament ineludible que té el Govern de la Generalitat de vetllar per l'equilibri dels interessos de tot el territori de Catalunya. I això, no desconnectat del que acabo de dir, sinó posat a continuació d'aquell punt en què es posava de manifest l'element dinamitzador que eren els

Jocs; però no es pot deixar de dir, tampoc, que això no ha de significar l'aprofundiment, l'eixamplament dels desequilibris. Punt quart.

I, finalment, el punt cinquè és l'expressió del sentiment —em sembla a mi que molt majoritàriament assumit per la Cambra— que els Jocs, a part de ser un gran element dinamitzador per les coses materials, però molt importants, com poden ser les infraestructures, com pot ser l'urbanisme, han de ser també ocasió de projecció universal de la nostra realitat nacional. I ens sembla que també cal posar de manifest això.

Amb aquest esperit no combatiu, amb aquest esperit que més aviat impulsa a dir: «Escolta, corregim el rumb, tots» —nosaltres pensem que més uns que altres, i legítimament es pot pensar des de l'altre cantó que els altres més que els uns; molt bé, nosaltres pensem que uns més que els altres, corregim-lo— que deixin de ser confrontació, els Jocs, que deixin de ser utilitzats de la manera que he dit en la meua darrera intervenció, i que, d'aquest tema —almenys en aquests termes— no se'n parli més.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Subirà. Hi ha presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana. Per defensar-les, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyors diputats i diputades, hem analitzat atentament la Moció que presenta el Grup de la majoria, hem escoltat també les paraules del seu Il·lustre Portaveu i, en primer lloc, senyor President, he de demanar que, per les raons que es desprenen del nostre posicionament, he de dir que el Grup d'Esquerra Republicana demanaria votació separada per a cadascun dels cinc punts o, almenys, almenys, demanaria que els tres primers punts es votessin separatament dels dos següents.

Passant a la defensa de la nostra esmena, he de dir que hem proposat, com vostès veuen, una esmena al cinquè punt, que l'amplia i el complementa, i fa una referència, una referència gairebé textual, a una esmena acceptada, una esmena que, a més a més, duu el *copyright* del Grup d'Iniciativa per Catalunya en una esmena acceptada i incorporada a una proposició no de llei recentment aprovada per la Comissió corresponent d'aquest Parlament, en la qual es manifestava el desig que, mitjançant els canals esportius adients, el poble català es pugui dotar d'un comitè olímpic. Ho fem, ho fem, naturalment —ja saben que, per al nostre Grup, aquest és un tema d'interès en el qual hem insistit més d'un cop—, amb la confiança que, en aquest cas, el Grup majoritari no es farà enrere en aquest tema i acceptarà la nostra esmena, la qual cosa agraïrem, no només en nom de la lògica, sinó també en nom de la conseqüència.

Per part del Grup d'Esquerra Republicana, he d'anunciar que també votarem favorablement el punt quart de la Moció presentada, el quart, i el cinquè, naturalment, en el cas que s'hi incorpori aquesta esmena, per tal com considerem que són punts expressius, punts raonables i, per tant, renuncio a entrar a fer-ne un comentari més extens. En canvi —com fins a cert punt ja ha anticipat el Portaveu de la majoria—, ens abstindrem, ens haurem d'abstenir en els tres primers punts; compremem, trobem lògic i raonable que el Grup de la majoria els presenti i els defensi, però hem de dir que no podem votar-los, perquè no ens semblen absolutament, o totalment, o íntegrament objectius; no els veiem tan orientats cap al futur, que

és el que creiem que estem discutint o que hauríem d'estar discutint, i, en aquest cas, hem de dir —encara que ho diguem amistosament— que les constatacions que se'ns proposen ens semblen hiperbòliques, tant pel que fa a la preparació i la formació d'atletes d'alta competició, com pel que fa al gruix global de la col·laboració del Govern en la preparació dels Jocs. Al capdavant, i a banda de les raons objectives, jo també crec que, si els votàvem favorablement, vostès, necessàriament haurien de creure íntimament que els estàvem adulant, i es perdria aquell punt de picardia que hi ha d'haver en tot procés de seducció, i, en aquest sentit, és evident que el Grup de la majoria sap que pot aspirar a seduir els grups de l'oposició, però que no pot aspirar a hipnotitzar-los.

Moltes gràcies. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Ara poden intervenir els grups que no hagin presentat esmenes. Pel Grup Mixt? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, varem assistir fa poques setmanes al conjunt de declaracions duríssimes entre dues institucions o dos representants de les màximes institucions del nostre país. En aquell debat —i ho vull dir amb tota claredat, jo que sento una gran admiració i respecte pel senyor Maragall—, si el senyor Maragall deia tot el que va dir és que els Jocs Olímpics potser estaven en perill. Després, aquí al Parlament, quan calia dir totes les coses —i haig de dir que vaig venir amb la il·lusió i amb l'esperança de poder sentir tot el que havia motivat l'enrenou públic—, vaig veure que el debat no es realitzava com jo esperava entre el senyor Maragall i el senyor Pujol.

Una vegada més, avui s'ha dit i s'ha repetit que el senyor Pujol no és present en aquesta Cambra. Voldria recordar a les senyores i els senyors diputats que això es va repetint, però no es fa res per remeiar-ho, i crec que el fet que el senyor Pujol estigui en aquesta Cambra és una obligació per al conjunt dels diputats d'aquesta Cambra i s'hauria de fer quelcom per aconseguir la seva assistència.

En segon lloc, i després d'aquell debat en el qual es van dir coses duríssimes, he pogut veure i constatar que s'han presentat una sèrie de mocions que no diuen pràcticament res, que amaguen realment el que rau al darrere de la gran discussió que s'ha produït entre ambdues institucions. És com si se'ns fes servir, el conjunt dels diputats d'aquesta Cambra, com una pantalla, com un gran teatre d'opereta per justificar el que s'ha dit en els diaris i en els mitjans de comunicació. Com a diputat d'aquesta Cambra, presento la més enèrgica protesta.

En tercer lloc, voldria citar que les olimpíades són una d'aquelles grans oportunitats per a tots els catalans —segurament també per a una gran part dels espanyols—, per als més dels 5.800 milions i escaig catalans és o pot arribar a ser una gran oportunitat, i dic «pot arribar a ser» perquè dependrà de com es realitzin el conjunt d'accions per portar-les a la pràctica, que se'n beneficiaran el conjunt dels ciutadans de Catalunya o que només en sortiran realment beneficiats uns pocs.

Jo estic convençut que Barcelona ha de ser la capital de Catalunya, i perquè això sigui una realitat és necessari que sigui la ciutat més atractiva, que tingui tots els serveis; és necessari que tingui fins i tot més que totes les ciutats i petites viles del territori —ho diu un diputat per les terres de Lleida—; és ne-

cessari que, perquè sigui realment la capital, sigui una de les més grans ciutats del Mediterrani, i que aquesta ciutat, perquè les petites viles del territori tirin endavant, és necessari que Barcelona faci de màquina de tren, d'impulsora del conjunt de realitzacions que la resta del territori ha d'aprofitar. Però perquè això sigui així, des de la direcció de l'Ajuntament de Barcelona, des del Govern de la Generalitat de Catalunya s'han de fer un conjunt de realitzacions que permetin que des de Barcelona s'irradiï i no s'absorbeixi tot el que es vol que tingui Catalunya.

Fa pocs dies varen visitar Barcelona uns amics de fora del territori i jo els ensenyava Barcelona. Jo mateix haig de reconèixer que no coneixia la nova Barcelona i que em vaig quedar meravellat, i també astorat, del conjunt de realitzacions que s'estan fent en aquesta ciutat : tota ella està de panxa enlaire; però també haig de dir que en cap pam ni quilòmetre quadrat de tota la província de Lleida no hi ha ni una sola de les realitzacions tan maques i tan importants que s'estan realitzant a Barcelona. Ja voldria per al meu territori una sola, senyores i senyors diputats, senyors consellers, una sola de les realitzacions que en aquests moments s'estan acabant o s'estan realitzant a la ciutat de Barcelona, per al territori de Lleida.

Però també voldria dir, perquè es van fer una sèrie de manifestacions en la interpellació presentada pel Grup de Convergència, i que avui ha motivat la Moció, que els diners de la Generalitat no es poden destinar als Jocs Olímpics perquè s'han de destinar al conjunt de les comarques, i això és una asseveració falsa. Els diners de la Generalitat ja es van acabar fa temps, perquè en la primera gestió del Conseller d'Economia i Finances, senyor Trias Fargas —que ara repeteix—, va estirar més el braç que la màniga i es va gastar més del que es podia gastar, endeutant la Generalitat fins als límits que avui hipotequen el conjunt de realitzacions del capítol 6, el capítol 4 i el capítol 7. Després, amb una segona acció d'un nou conseller, el senyor Cullerell, es va realitzar quelcom més greu : amb un pacte que per tots els grups de la Cambra va ser considerat important, necessari i útil es va hipotecar el futur finançament de Catalunya amb un pacte per no sé quants anys. I avui ens trobem que no hi ha diners per a les olimpíades, però tampoc hi són per a les comarques, perquè per a les comarques hi van deixar de ser molt abans que es comencessin a realitzar les obres de les olimpíades.

Però és més encara, senyores i senyors diputats, i ho voldria dir amb tota la claredat. En els últims dies han pogut apreciar una sèrie de conferències de premsa en les quals s'anunciaven les participacions de l'Estat amb diners a les obres de la Generalitat de Catalunya..., perdó, a les obres que realitzarien per a les olimpíades o finançant les realitzacions de les olimpíades. Haig de manifestar, senyores i senyors diputats, el meu astorament, perquè si des de l'Estat hi ha diners per dedicar-los a les olimpíades, no ens han de demostrar que «qui paga mana», perquè les competències són de la Generalitat i són de Catalunya, i, per tant, aquests diners haurien d'haver anat a la Generalitat i a l'Ajuntament de Barcelona, perquè fossin gastats directament, i no muntant societats anònimes a canvi de poder triar, a més, qui les presideix. És una renúncia a les competències estatutàries i és una flagrant situació en la qual Catalunya i el nostre Estatut estan vulnerats clarament.

I també, i per acabar, senyores i senyors diputats, ho haig de

dir amb tota claredat : tal com s'estan realitzant les obres a Barcelona i tal com s'estan deixant de banda les necessàries obres a tot Catalunya, voldria dir que, per un espectador de les comarques, els realment beneficiats són la gent que pot anar a viure molt bé i en els grans barris, perquè expliquin qui viurà a Barcelona, qui podrà pagar les despeses de viure a Barcelona, no ja comprar un pis, qui podrà viure a Barcelona. Senyores i senyors diputats, segurament ni els meus fills, ni els meus amics, ni els meus conciutadans de Lleida hi podran viure.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ayguadé. El senyor Latorre, també del Grup Mixt.

El Sr. LATORRE : Senyor President, per posicionar-nos respecte a la Moció del Grup de Convergència i Unió.

Els centristes no estem per recolzar el punt 1 de la Moció del Grup que dona suport al Govern, perquè no estem per la complaença, molt menys per l'autocomplaença, la qual cosa, l'autocomplaença, sempre, a la llarga, determina una manca de projecció d'objectius.

El contingut del punt 2 de la Moció no es contradiu essencialment amb part del contingut de la nostra Moció, tot i que —ho hem de dir— aquesta, la nostra, creiem que reflecteix amb major exactitud l'esperit d'assolir l'èxit esportiu que tots pretenem.

El cor ens demana d'abstenir-nos en el punt 3 de la Moció, per la seva confusa redacció. Per contra, no ens faria res donar suport als punts 4 i 5 de la Moció.

De tota manera, senyor President, aquesta diferenciació en el nostre posicionament en relació amb els diferents punts de la Moció podria generar una dinàmica de confusionisme de l'estil de la que es va produir fa pocs dies en la votació de la Moció subsegüent a la nostra interpellació sobre el medi ambient.

Per tot això, els centristes hem decidit formular un vot global a la Moció, i creiem que l'abstenció, a tota ella, és l'opció que millor reflecteix la nostra posició sobre la dita Moció.

Res més.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Per anunciar, senyor President, que el nostre grup s'abstindrà respecte a la Moció de la majoria.

És evident que hi ha punts d'aquesta Moció que nosaltres subscriuríem, per exemple, quan es parla de l'equilibri territorial, la necessitat de mantenir aquest equilibri, quan es parla de la importància dels Jocs. No en podem compartir, evidentment, altres; no podem compartir els punts primers de la Moció, on el Govern es mira en el mirall de la madrastra de Blancaneus, perquè li digui que és el govern més maco; això no ho podem compartir.

I, quant a l'últim punt de la Moció, el nostre punt de vista és que la millor contribució al prestigi de Catalunya, a la catalanitat dels Jocs, que els Jocs siguin un element de reforçament de la nostra identitat diferencial, és el seu èxit : aquest és l'element, aquest és l'element clau.

El portaveu de la majoria s'ha referit aquest matí que hi

havia una dualitat que s'havia de superar, i ell ha dit que era bo que hi haguessin punts de vista diferents sobre els problemes, que això era enriquidor, que en democràcia això és dinamitzador, i això és cert; tots hi estem d'acord, perquè aquest és un axioma indiscutible. El que passa, senyor Subirà, és que hi ha moments —vostè estarà d'acord amb mi— en què la legítima discrepància, la diferència de punts de vista és un luxe que en certs moments és difícil i perillós permetre-se'ls. I vostè em dirà : «Bé, i aleshores què hem de fer aquí? Hem d'establir mecanismes d'adhesions incondicionals i d'homogeneïtzacions artificioses?» No. Però el que sí s'ha de fer és un esforç extraordinari, un esforç suplementari, un esforç que aniria —si em permet utilitzar una expressió militar— més enllà del deure estricte de cada un per assegurar l'èxit d'una gran empresa col·lectiva; en aquest cas, dels Jocs Olímpics.

A mi m'agradaria que el Govern de la Generalitat, al nostre Grup li agradaria, fes l'examen de consciència de si està fent realment aquest esforç extraordinari que els Jocs requereixen, aquest esforç insòlit, aquest esforç que va, que ha d'anar més enllà del seu deure. Perquè vostè ha dit que es podia caure en la temptació, per part de la institució que és la màxima responsable dels Jocs, de demanar aquests recolzaments entusiastes i incondicionals, d'utilitzar els Jocs com a element condicionant de les actituds del Govern de Catalunya. Però també hi ha una altra temptació igualment perillosa, senyor Subirà, que és caure en la feblesa de la gelosia, i per evitar això, i per evitar, que també és molt important, que sembli que això passa, jo crec que només hi ha un sistema, i és mostrar-se, el Govern de Catalunya, particularment receptiu, particularment cooperador.

Hi ha símptomes que això no és així, hi ha símptomes preocupants que aquesta actitud no és tant cooperadora, tant receptiva com els Jocs exigeixen. Com a simple exemple, el fet de no voler entrar, de refusar participar en el *holding* olímpic crec que és, per si sola, suficient símptoma que hi ha motius, en aquest sentit, de forta preocupació.

Ortega deia, senyor Subirà, que la filosofia és un problema de nivell. I jo crec que el problema dels Jocs i el problema al voltant de la polèmica dels Jocs també són un problema de nivell. Tots hem d'estar, l'Ajuntament de Barcelona, com a màxim responsable de la ciutat, que és la protagonista dels Jocs, el Govern de Catalunya, responsable de la política general del nostre país, tots hem d'estar..., els altres grups de la Cambra, les forces polítiques socials, econòmiques, culturals del país, tots hem d'estar al nivell que els Jocs requereixen, que aquesta gran oportunitat històrica demana. I jo em pregunto, i jo em pregunto si el Govern de la Generalitat està fent tot el que cal per mantenir, per part seva, aquest indispensable nivell.

I vostè ha dit també, senyor Subirà, si em permet amb una certa coqueteria —perquè tots sabem que vostè és un home de ment molt àgil—, que vostè era un home lent. Vostè no és un home lent, però és que, a més, quan vostè cordialment em retreia que jo demanés una acció espectacular... No podem ser lents ara, senyor Subirà, no tenim temps. Invocar la lentitud, invocar la pausa, la reflexió en aquests moments, jo quasi diria que és posar una mica en perill l'èxit d'aquesta gran empresa. No tenim temps. Tenim l'obligació de ser ràpids; aquest és un fet indefugible, i jo crec que el Govern de la Generalitat ha de tenir molt present que aquesta gran empresa comuna requereix

per part de tots aquest esforç extraordinari de cooperació, i també tenir molt present que aquesta teranyina subtil a vegades, a vegades més explícita, de problemes partidistes, de problemes personals, de problemes entre institucions, s'ha de trencar d'una manera decisiva, enèrgica, i s'ha de fer ara mateix. Jo crec que el Govern de la Generalitat..., espero que faci aquesta reflexió i contribueixi, proporcionalment a la seva alta responsabilitat, a l'èxit dels Jocs Olímpics, que tots desitgem.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Per dir que el nostre vot serà diferenciat en els cinc punts. És a dir : al primer i al segon votarem que no; al tercer i al quart ens abstindrem, i al cinquè votarem que sí. És a dir, hi haurà una progressió de vot cap al sí.

En primer lloc, el primer el votarem que no perquè nosaltres també viatgem, i aquesta constatació del Parlament no la podem compartir. Nosaltres no constatem aquest entusiasme i, més encara, ens preocupa que sovint et trobis amb gent que diu : «Què, com van els Jocs dels socialistes?», i frases d'aquestes, vol dir que no s'està escampant justament aquest esperit i aquesta música de dir : «La Generalitat ha posat fins al coll en el tema dels Jocs». Per tant, com que no ho constatem, no podem votar a favor d'aquest primer punt. Els recordo que, després de la interpellació de l'altre dia, el comentari de premsa del Diputat Antoni Dalmau, Vice-president de la Cambra, insistia també en aquest punt. Deia : «Una cosa són els jocs de xifres i una altra cosa són les músiques», i les músiques, en aquest cas, no anaven connectades amb la interessant —i ho vull constatar també— tramesa de xifres que ens va fer el senyor Conseller.

El segon punt. També votarem que no perquè, tot i que, l'exemple concret, el valorem, i molt positivament, el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat —que, a més, el senyor Alcalde de Sant Cugat m'ha promès que m'ensenyaria, i molt aviat— és una bona iniciativa, però és que no n'hi ha prou. Jo recordo aquí, en certa ocasió, el senyor Bauzá, del Grup Popular, va explicar que l'alt rendiment no s'aconseguia només, pocs anys abans dels Jocs, fent un esforç d'alt rendiment, sinó que ve, justament, de l'esport escolar i de certes pràctiques de medicina preventiva molt anteriors. Jo no crec, honestament, que si jo ara m'apuntés al Centre d'Alt Rendiment, pogués aconseguir èxits olímpics notables (*rialles*), i, per tant, no acabem de veure que hi hagi aquesta voluntat clara d'aconseguir un èxit esportiu als Jocs. I, per tant, com que tampoc no ho constatem, hi votarem en contra.

El tercer punt és un vell poema : el poema dels Jocs com a generadors d'illusió; està molt bé, està molt bé, però com que acaba essent també un poema que no acabes de saber, exactament, des de quin context ha estat escrit, amb quines servituds ha estat escrit, preferim abstenir-nos.

El quart punt : la preservació de l'equilibri, absolutament d'acord amb la formulació genèrica, però amb quins criteris aquest equilibri? Per exemple, amb els criteris demogràfics? La preservació de l'equilibri, mentre es mantenen projectes com el de la desviació del Llobregat, ens sembla una formula-

ció poc seriosa i, per tant, no hi podem votar a favor.

Sí que podem votar a favor en el darrer punt, en el de la voluntat que els Jocs serveixin per projectar la nostra identitat arreu del món. En la primera redacció hi havia una expressió molt divertida que deia : «La identitat nacional de Catalunya tingui un paper de primera fila en els Jocs Olímpics del 92». Jo he pensat que es pensava que el català fos una mena de fila zero en els Jocs Olímpics i, aleshores, l'esmena dels correctors ho ha convertit en un paper de primer rengle i la cosa queda, segurament, millor. Evidentment, també acceptarem l'esmena, per coherència, perquè —com ha dit el senyor Pueyo— és una esmena amb la qual nosaltres ens vam sentir identificats a la Comissió de Cultura en què es va aprovar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Socialista té la paraula l'Illustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, així com es felicita de la unanimitat obtinguda en l'anterior Moció, ha de dir que lamenta —pel que hem escoltat fins ara i afegint-hi el vot que el Grup Socialista expressarà—, lamenta que la Moció del Grup de Convergència i Unió no obtingui aquesta unanimitat. D'altra banda, és normal, és normal; l'esperit que ha dut a terme la Moció que han presentat els altres tres grups d'aquesta Cambra, diré més, l'esperit que dur a terme la interpellació que varen formular aquests mateixos grups fa pocs dies, era una altre, radicalment diferent del que ha emparat el Grup de Convergència i Unió per presentar, en aquells moments, també una interpellació i, avui, una Moció. La interpellació, des del meu punt de vista, sense fer cap mena de judici d'intencions, era, en aquells moments, la justificació perquè el Conseller pogués sortir amb un ventall de dades una mica inconnexes, una mica detallistes, etcètera, però que no explicaven el sentit del que s'interpellava.

I, avui, la Moció respon aquella —a la nostra manera de veure— equivocada inspiració que és, si bé votar unànimement a favor de la primera Moció, afegiria els elements de justificació, d'emascarament, d'elogi al Govern de la Generalitat. Naturalment, això —s'ha vist— no obtindrà aquella unanimitat que hauria estat desitjable, que hauria estat desitjable, però —ho repeteixo— resulta que la filosofia que inspirava una i altra era ben, radicalment diferent, i això s'expressa també d'una manera nítida en el si de la Cambra, en la seva votació.

Jo no respondré, senyor President, al senyor Subirà quan anunciava els tres punts de la caracterització d'una figura d'«estàs amb mi o estàs contra mi»; el tema olímpic no es pot utilitzar com a tema partidista i la manipulació partidista de les dades objectives; no li respondré perquè, encara, encara que sí crec que el subconscient, probablement, el delata, senyor Subirà. Però no li respondré perquè no correspon en aquest torn, i perquè no volem tampoc fer-ho. Perquè més enllà de la discrepància política i de la crítica que hi hagut tant a la interpellació com avui en la presentació de la Moció, més enllà d'aquesta crítica, que és una discrepància política absolutament no solament legítima, sinó necessària —«naturalment», deia Raimon Obiols en la formulació de la interpellació, «no demanem adhesions incondicionals»; naturalment que no! —, la legítima discrepància política. El que sí que demanem és un fet

cabdal, que es facin prevaler els objectius nacionals per sobre dels objectius de partit. Aquest és el fet cabdal que sí que reclamem, que sí que exigim.

Per tant, crec que amb aquesta Moció s'han equivocat, s'han equivocat d'objectius. El nostre Grup, senyor President, votarà en contra dels dos primers punts i s'abstindrà en els punts tres i quatre. Per què? Ho acabo de dir: la Moció que avui corresponia era una altra. Però és que el Grup de la majoria ens proposa una moció els dos primers punts de la qual són absolutament elogiosos per a l'acció de govern, que gairebé tots els grups d'aquesta Cambra hem estat discutint-li i denunciant-li. Les dades són objectives, senyores i senyors diputats. Volem corregir aquesta actitud, no posem a la nostra Moció que, potser sí que conté uns termes d'ambigüitat calculada —l'ambigüitat necessària per dur a terme la unanimitat que avui aquí s'ha aconseguit, i això considero que és molt important. Però ens hem estalviat, ens hem cuidat molt bé —ho varem fer amb una cura absolutament deliberada—, de no interposar cap element que pogués considerar-se de caràcter partidista perquè creiem que el pas endavant que, a partir d'avui mateix, s'ha de donar és el de cooperació, col·laboració, consens, concòrdia i, sobre aquest marc, s'ha de buscar el mínim comú denominador institucional: aquest era el nostre propòsit i aquest és l'element cabdal més enllà de les discrepàncies que nosaltres hem denunciat i que són ben evidents, per les quals, naturalment, hem de votar en contra del primer i del segon punt.

Podríem votar d'altra manera en els punts tres i quatre, però és que creiem que formen part de la mateixa cerimònia de justificació d'allò que creiem que no és justificable. Per tant, sobre el punt tercer, on demana que els compromisos olímpics s'integrin en l'esforç global de transformació del país: naturalment! Però no creiem que sigui avui el moment de fixar en una moció els propòsits assenyalats que eren un altra; ens abstindrem.

Igualment en el punt quart, naturalment que creiem que s'ha d'equilibrar i reequilibrar el nostre país, més enllà de la polèmica, més enllà dels beneficis a què contribuirà —enormes, enormes— la celebració dels Jocs Olímpics per reequilibrar el país. Nosaltres hem posat de manifest i hem denunciat, al llarg dels debats pressupostaris, per exemple, no solament els desequilibris que patia Catalunya, sinó la manca d'una política econòmica coordinada, des del Govern de la Generalitat, per corregir aquests desequilibris. Més encara: que determinada política pressupostària del Govern de la Generalitat aprofundia aquests desequilibris. Per tant, nosaltres, amb el fet d'equilibrar el país, naturalment que hi estem d'acord. I creiem, efectivament, que els Jocs Olímpics poden ser un excellent oportunitat; també els Pressupostos de la Generalitat ho poden ser. No obstant això, continuem coincidint o pensant que no correspon a la Moció d'avui; per tant, ens abstindrem.

I ens abstindrem també en el cinquè punt perquè, si bé en la redacció original volem ressaltar l'enorme esforç que s'ha fet des de les instàncies directives del COOB perquè la identitat i la llengua catalana tinguin un paper protagonista de primer rang —i això s'ha aconseguit i en tenim la prova més palpable fa tan sols pocs dies amb la visita i amb l'obertura oficial de l'assemblea de trobada del COI amb les federacions esportives de Catalunya en què s'utilitzà el català—, creiem que aquest gran

repte s'està aconseguint gràcies a aquest enorme esforç del COOB, creiem que no correspon tampoc avui aquesta Moció. Naturalment, des del nostre punt de vista menys encara, i comprenem absolutament l'esmena que presenta el Grup d'Esquerra Republicana perquè és coherent amb la posició que ha defensat Esquerra Republicana constantment, la que diu que Catalunya es pugui dotar del Comitè Olímpic Català, però, en canvi, diríem als companys d'Esquerra Republicana que, malauradament, el Consell Executiu i el Molt Honorable President de la Generalitat ja s'han pronunciat sobre això. Perquè això continua contribuint a aquesta cerimònia de la confusió. A l'Ajuntament de Barcelona la minoria de Convergència i Unió vota aquesta Moció. Aquí al Parlament de Catalunya es produeix una certa contradicció en el Grup majoritari i voten d'una manera lleugerament diferent que a l'Ajuntament de Barcelona. El Consell Executiu..., hi ha membres del Consell Executiu que es declaren favorables, individualment, però el President de la Generalitat ja fa l'afirmació que això no pot ser. Per tant, lamento constatar —aquesta vegada sí— que tot i que el Grup majoritari admeti aquesta esmena, amb el pronunciament ja fixat, pel Molt Honorable President de la Generalitat, crec que està condemnada al més rotund fracàs. I s'ha de dir, perquè, si no, continua contribuint a aquesta confusió perillosa amb vista al que han de significar els Jocs Olímpics per a Barcelona i per a Catalunya.

Per tant, finalment, el nostre vot serà aquest en la Moció. Jo crec que això que reflecteix aquesta Moció, tenim una excellent oportunitat en el Parlament de Catalunya per poder-ho discutir i debatre tantes vegades com s'escaigui en la Comissió, creada ja per aquest Ple, encara no constituïda, d'impuls i seguiment de la celebració dels Jocs Olímpics —d'impuls i seguiment del Consell Executiu de la Generalitat, naturalment!; és del que s'ha d'ocupar aquest Parlament de l'impuls i el seguiment de l'acció del Govern de la Generalitat entorn la celebració dels Jocs Olímpics. Crec que aquesta Comissió és un marc excellent per debatre tots i més punts que, necessàriament, haurem de debatre, si des del Govern, si des de la majoria s'impulsa el treball d'aquesta Comissió que, en principi, vull manifestar que crec afirmativament que així serà i serà positiu, tindrem, per tant, oportunitat de parlar de totes aquestes altres coses.

Avui, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista, la Moció era una altra. Crec que, sobre aquesta base elemental, l'acord ha estat unànime de tots els diputats: la Moció, avui, era una altra; era una moció de caràcter institucional, constructiu, que, més enllà de la discrepància política, sortís com un esperó d'unanimitat d'aquest Parlament, i crec que això s'ha aconseguit. En relació amb la seva Moció, senyors de Convergència i Unió, els dic amb tota franquesa, amb tota cordialitat, crec que seria un bon servei retirar-la.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. El proponent de la Moció, senyor Subirà, per a pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, efectivament —tal com ha anunciat el President—, per pronunciar-me sobre l'esmena presentada. Però, si em permet el President, faré una..., utilitzaré una petita llicència, si vostè me la permet, no per entrar en polèmica, senyores i senyors diputats, sinó per fer, simple-

ment, dos o tres comentaris absolutament amicals. Com que li garanteixo, senyor President, que seran amicals, em sembla que se'm pot permetre.

El Sr. PRESIDENT : Em reservo l'opinió, eh?

El Sr. SUBIRÀ : Molt prudent, senyor President. (*Remor de veus.*) Senyor Riera, efectivament, encara que vostè fes un tractament intensíssim de preparació per a l'alta competició, doncs..., a mi també em passaria igual, però ha d'admetre amb mi que si ara, a tres anys vista dels Jocs, diguéssim : no, no s'ha de fer preparació d'atletes d'alta competició, o sí que se n'ha de fer, però el més important és començar per l'esport escolar, els resultats els tindriem no per a aquests Jocs, sinó per als d'aquí a quinze anys, probablement —és només aquest comentari amical.

Un altre comentari amical, senyor Vidal-Quadras : la política són coses molt serioses, però també, de la política parlamentària, en forma part una cosa, que és jugar amb les paraules. Jo penso —amicalment— que vostè ha jugat amb les meves paraules sobre la lentitud : jo no deia que s'actués lentament, jo deia que la construcció de confiança és un procés lent —no deia altra cosa, eh?

I respecte a les paraules que també s'han fet servir sobre les suficientment importants o extraordinàries adhesions en un cas extraordinari, és clar, ens trobem amb una cosa que és molt difícil, que és mesurar l'extraordinarietat de les adhesions. Encara bo que no ha dit «incondicionals», perquè la incondicional és absolutament única. Això em recorda, de vegades, haver llegit coses tan divertides com que una cosa era «més òptima» que una altra, i és absolutament absurd : si una cosa és «òptima», no n'hi pot haver una altra, de «més òptima». Per tant, molt bé : el grau d'adhesió que políticament es debati i s'acordi; molt bé.

I ara, senyor President, sí que ja entro definitivament en el tema —i suposo que no m'he excedit en la meva petició de llicència. Jo tinc, de vegades, la impressió que, aquest Parlament, els historiadors el podran arribar a qualificar de Parlament «quec», és a dir, és un Parlament que, reiteradament, pren les mateixes decisions amb un procés de «quequesa». Mirin, nosaltres votarem a favor de l'esmena, és a dir, acceptem la incorporació en el text proposat de l'esmena presentada, i ho farem per veure si d'una vegada ja per totes (*rialles*) queda clara la nostra posició sobre aquest tema. La primera vegada que es va plantejar la qüestió, la primera vegada que es va plantejar la qüestió va ser un dia determinat que van entrar, el mateix dia, dues propostes de proposició no de llei —dues— : una, d'Esquerra Republicana, que feia posar les institucions en un terreny que no els pertocava, i una altra, de nostra, que si bé és cert que no esmentava *nominatim*, eh?, el Comitè Olímpic Català, parlava del nostre suport a la voluntat i la legitimitat de l'autoorganització de l'esport català en el context dels Jocs Olímpics, la qual cosa era claríssima. I llavors, el senyor Vidal-Quadras, en aquella sessió de la Comissió va ironitzar molt sobre l'obvietat de la nostra posició, però, és clar, va resultar que quan l'obvietat es va concretar, llavors ells no hi van estar d'acord. Vol dir que no era tan obvi, allò. Molt bé. Després, compungits, nosaltres mateixos, per la suposada —o venuda així— indefinició de la nostra posició, ens vam adherir, amb tota cordialitat i amb tot consentiment i coneixement de causa, ens vam adherir a una esmena presentada, precisament, pel

Grup d'Iniciativa per Catalunya a una moció nostra sobre el tema de la declaració de l'Any Olímpic Català, i ho vam fer absolutament d'acord i, a més a més, pensant que érem totalment coherents amb les posicions anteriorment defensades pel nostre Diputat senyor Aymerich. Però això ja està aprovat. I avui podríem dir, avui podríem dir : això, no cal votar-ho avui, perquè el Parlament, per boca d'una comissió, ja s'ha pronunciat sobre aquest tema; però com que, llavors, estic segur que aquesta posició nostra, absolutament seriosa, coherent, de dir «escolti, per què fer pronunciar el Parlament dues vegades sobre el mateix tema?», seria manipulada per alguns —i segurament és un judici d'intencions, ho admeto—, pels presentadors de l'esmena que ens ocupa, i, per evitar això, llavors sortiria algú dient : «els de Convergència tornen a estar en contra d'això»; doncs miri, no. A risc que els historiadors considerin que el Parlament de Catalunya quequeja, doncs, efectivament, ens sembla perfecte que s'incorpori això, que, a més a més, representa un tema no central en el que expressa el punt cinquè, perquè el punt cinquè expressa un tema molt més important que l'obtenció o no, pels esportistes catalans —no de les institucions, sinó dels esportistes catalans—, d'un comitè olímpic català.

El punt cinquè —i acabo, senyor President— és precisament el que a nosaltres ens permet afirmar i tenir l'esperança, afirmar esperançadament que es pot produir una síntesi d'aquells dos grans models de Catalunya. És a dir, miri, des d'aquí s'ha expressat una concepció dual de Catalunya, i nosaltres, com a nacionalistes —i ho expressem en aquest punt; els Jocs són una oportunitat més, només—, pensem que, o bé concebem, o bé som capaços de concebre una visió de Catalunya que superi el dualisme aquest i que integri..., tots ho hem dit alguna vegada, tots ho hem dit alguna vegada : una Catalunya que només estigués constituïda per ciutats intermèdies i per petites viles no seria un país potent, modern i projectable. Tots hem dit també, o, almenys, molts ho hem dit —i crec que, en el fons, en el fons, tots ho compartim— : una Catalunya que fos una ciutat-estat, sense un país al darrere, tampoc seria una realitat moderna i projectable, almenys en el sentit que volem que ho sigui. Llavors, quina és la síntesi possible? La síntesi possible —i potser no formulada encara, avui dia, amb tota claredat, és : un país amb gruix, amb ciutats intermèdies, amb petites viles, que, a més a més, té una gran capital moderna, és un país complet i projectable.

És en aquest sentit que el punt cinquè intenta parlar d'aquest tema en el context dels Jocs. Això és el més important; amb tot respecte, l'esmena d'Esquerra és una anècdota, però és una anècdota ja assumida per aquest Parlament, i, per no ser víctimes d'una tergiversació, nosaltres tornarem a votar-la.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. (*Ll. Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Per què demana la paraula, senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA : Per contradicció manifesta i reiterada amb algunes actituds preses anteriorment pel nostre Grup, que em penso que no deuen haver passat desapercebudes ni al senyor President ni a altres il·lustres membres d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Jo crec que, més que contradicció, hi ha hagut una presumpció, però...

El Sr. CAROD-ROVIRA : I jo diria, fins i tot, inexactitud en algunes de les apreciacions que s'han fet aquí.

S'ha dit, si el senyor President m'ho permet, que es parla de dues proposicions entrades el mateix dia; això és inexacte : van ser entrades en dos dies diferents, amb una diferència precisa de quinze hores —i, en política, quinze hores, en determinats moments, poden ser altament significatives. No és tampoc igual aprovar determinats conceptes... No, senyor Subirà, van ser en dos dies diferents : nosaltres vam entrar la proposició un dilluns a la tarda, i vostès van fer-ho un dimarts al matí —curiosament i significativa. No és igual aprovar determinats textos en una comissió que, simbòlicament, en un ple. I, finalment, entre les anècdotes i la categoria, nosaltres, no cal dir que, òbviament, sempre hem estat de la banda de la categoria; el que passa és que, en un context governamental on sovint, no sempre, abunden les unes ni falten les altres, som més partidaris, en tot moment, de quequejar per avançar que no pas de tremolar massa reiteradament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Carod, gràcies, encara que ha abusat una mica de la bona voluntat de la Presidència. Passem a la votació... (*Ll. Sr. Vidal-Quadras s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President! Senyor President... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : També se sent contradit?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : No, no, en absolut, en absolut.

El Sr. PRESIDENT : No?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : El meu esperit està en pau. (*Rialles.*) Senyor President, simplement com una qüestió d'ordre, si la Presidència és tan amable —i la Mesa—, voldríem que es donés lectura exactament de com ha quedat el punt esmenat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Secretari procedirà a la seva lectura... Vol dir l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya que s'ha acceptat per part de... Senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER : El punt cinquè de la Moció presentada quedaria redactat, en la seva integritat, de la manera següent : «Instar el Govern de la Generalitat perquè, vetllant pels interessos nacionals, segueixi propiciant que la llengua, la cultura i la identitat nacional de Catalunya tinguin un paper de primera fila en els Jocs Olímpics de 1992, de tal manera que aquests siguin un bon instrument de coneixement i projecció de la nostra identitat arreu del món, i perquè, en el marc de l'Any Olímpic Català, faci seu el desig manifestat pel Parlament de Catalunya en el sentit que, mitjançant els canals esportius corresponents, el poble de Catalunya es pugui dotar del Comitè Olímpic Català.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, tal com s'ha sol·licitat, votarem separatament cada punt d'aquesta Moció.

El primer punt. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt de la Moció ha estat aprovat per 64 vots a favor, 37 en contra i 11 abstencions.

Votem, a continuació, el punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt de la Moció ha estat aprovat per 64 vots a

favor, 37 en contra i 11 abstencions.

Votem, a continuació, el punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest tercer punt de la Moció ha estat aprovat per 64 vots a favor, 2 en contra i 44 abstencions.

Es vota, a continuació, el punt número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 4 ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Votem el punt número 5. El punt 5, naturalment, amb l'esmena...

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest cinquè punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Passem, ara, a la interpellació que va quedar pendent el dia d'ahir, que és interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'assistència psiquiàtrica a Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Saura, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica a Catalunya

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria començar la substanciació d'aquesta interpellació llegint una part del que va ser ahir aprovat a l'Informe de la Sindicatura de Greuges. Textualment, diu —en l'Informe de 1987— : «La salut mental continua essent un dels sectors més abandonats dins de la nostra estructura sanitària. Mentrestant, l'assistència psiquiàtrica continua aquest procés de deterioració i només en podrà sortir amb la col·laboració i coordinació efectiva entre les diverses administracions».

I en l'Informe de 1988 diu : «Un any després, ens veiem obligats a tornar-nos-hi a referir per fer palès que res no ha canviat; les xarxes psiquiàtriques de les diputacions catalanes i de l'Institut Català de la Salut, continuen sense integrar-se; els centres privats que, mitjançant concert, assumeixen l'ingent dèficit públic quant a places per a interns ni són seriosament controlats per les administracions competents, ni són tampoc rigorosament respectats en relació amb l'equilibri de les prestacions; la salut mental infantil continua essent una simple matèria d'estudi, no pas de realitzacions; continuen faltant places hospitalàries d'aquest tipus i, fins i tot, en un ascensor d'un hospital, dues persones s'apunyalen quan, després de visitar la planta de psiquiatria, es traslladaven, per prescripció dels metges, al servei d'urgències. Sabem que hi ha limitacions, sobretot de caire pressupostari, que dificulten els traspassos dels serveis psiquiàtrics». I acaba : «Ni els interessats, però, ni aquesta institució, no entenem justificada l'actual situació de la psiquiatria a Catalunya, cada dia més degradada i víctima d'un procés en què tothom sembla haver abdicat les seves responsabilitats». Jo crec que aquest paràgraf de l'Informe de la

Sindicatura de Greuges és suficient per justificar la presentació d'aquesta interpellació, perquè, de fet, l'actuació del Consell Executiu en relació amb aquesta problemàtica ha estat molt minsa, per no dir pràcticament inexistente. És cert, el senyor Conseller em podrà dir, em podrà donar xifres de les prestacions en els ambulatoris; és molt clar entre tots els professionals el baix nivell de qualitat que s'ofereix en les prestacions dels ambulatoris; és cert que en alguns hospitals generals existeixen hospitalitzacions de malalts aguts i poca cosa més. Podem afirmar que el tema de la psiquiatria, que el tema de les persones que necessiten assistència psiquiàtrica a Catalunya, continua essent com abans de la recuperació de les institucions d'autogovern a Catalunya; es continua fent, fonamentalment, des de la Diputació, i es continua fent, nosaltres creiem que incomprendiblement, des de la Diputació.

I diem que no s'ha fet res tot i que la Llei de Sanitat del 86 determina en el seu article 20 la integració de les actuacions relatives a la salut mental en el sistema sanitari general; i en l'apartat 2 de l'article 50 diu que «cal fer l'adscripció funcional dels centres dependents de l'Administració local als serveis de salut de les comunitats autònomes»; o diu, a la Disposició Transitòria Primera, que «quan quedin constituïts els serveis de salut de les comunitats autònomes, les comunitats finançaran, amb els seus propis recursos, els serveis d'assistència psiquiàtrica».

I no s'ha fet res perquè, a Catalunya, encara manca la Llei de Sanitat; a Catalunya, no existeix cap programa de salut mental; a Catalunya, no s'han fet els buidatges de les diputacions, després de més de dos anys d'aprovades les lleis d'ordenació territorial; i, evidentment, el nostre Grup, senyor Conseller, no està plantejant avui que aquest tema, que és un tema difícil, complex, important, podria estar totalment resolt; no faríem aquesta interpellació. Hi ha moltes raons, moltes i complexes: la manca de previsió de la mateixa Llei de Sanitat, la manca de desenvolupament de la reforma psiquiàtrica a nivell de tot l'Estat, el problema del finançament; hi ha moltes raons que poden explicar que, aquest tema, avui, possiblement cap Consell Executiu el podria tenir totalment acabat. Ara, cap de totes aquestes raons, ni totes elles juntes, expliquen, al nostre parer, el nivell d'ineficàcia del Consell Executiu en relació amb un tema com aquest.

I hem presentat una interpellació d'urgència perquè el dia 1 de juliol pot ser un dia important, es pot produir un veritable caos en el tema de l'assistència psiquiàtrica; perquè les senyores i els senyors diputats saben perfectament que la Diputació de Barcelona va prorrogar els concerts amb tot un seguit d'institucions, que estan agrupades en el que es diu l'ACSAM —Associació Catalana d'Institucions Concertades d'Assistència Pública en Salut Mental—, va fer aquesta pròrroga fins al 30 de juny per tal que en aquest període es produís el traspàs i la Generalitat assumís aquest servei. Això no s'ha fet; som a un mes de la finalització d'aquesta pròrroga i ACSAM —l'Associació Catalana d'Institucions Concertades— fins i tot ha plantejat la possibilitat de fer determinat tipus d'accions davant d'una situació insostenible, insostenible des del punt de vista dels salaris, insostenible des del punt de vista dels recursos humans, insostenible des del punt de vista dels equipaments, insostenible des del punt de vista de com s'estan finançant els concerts en relació amb altres institucions. Per tant, senyor Conseller, estem en un tema que, dintre d'un mes, ens

podem trobar amb una paralització de serveis d'assistència psiquiàtrica a Catalunya, i, més enllà, fins i tot, d'aquest problema ja greu, amb una possible degradació, fins i tot irreversible, d'una reforma psiquiàtrica que la Diputació de Barcelona començà l'any 1980-1981, i que, en aquests moments, es troba, fonamentalment, congelada i blocada perquè la Generalitat no està assumint allò que ha d'assumir.

I voldria referir-me, molt breument, a la importància d'ACSAM, a la importància en el món de la psiquiatria i de l'assistència psiquiàtrica. En aquests moments, el 80% de l'assistència en salut mental de la província de Barcelona es fa a través de concerts de la Diputació amb aquestes institucions. Pràcticament el 60% de les prestacions als ambulatoris es fa a través d'aquests concerts; el 76% de les prestacions hospitalàries també es fa a través d'aquests concerts; hi treballen prop de 2.000 persones; hi ha onze institucions amb més de vint equipaments; per tant, estem parlant del gruix fonamental de l'assistència psiquiàtrica a Catalunya. O perquè tinguin un altre exemple: els llits psiquiàtrics de Catalunya, el conjunt de diputacions en tenen 5.000 —5.018, exactament, si les dades tretes de vostès són bones—, l'ICS en té 270 —l'ICS en té 270 i les diputacions 5.000—, i, d'aquests 5.000 de les diputacions, 3.800 corresponen a llits concertats —els dono aquestes dades perquè es facin una idea de la importància del tema que estem tractant. Però, a més, si es produís aquest procés de degradació irreversible, estaríem davant de la paralització del que va ser en els anys vuitanta la primera experiència progressista d'assistència psiquiàtrica a Espanya que, fins i tot ha servit de model per a altres comunitats autònomes; i avui podem dir que, en altres comunitats autònomes —el País Basc, Andalusia, Astúries—, les comunitats autònomes estan efectuant polítiques d'assistència psiquiàtrica; Catalunya, en aquests moments, no ho està fent.

Crec que les dades que els he donat i el coneixement que tots vostès tenen d'aquest tema, ens poden fer convenir a tots que l'assistència psiquiàtrica és la part de la sanitat més desatessa; però que, fins i tot, estem davant d'una situació, d'un perill de degradació irreversible. I, en aquest sentit, senyor Conseller, li volem formular —li formulem— aquesta interpellació: senyor Conseller, vostès què en pensen, quina política tenen en relació amb el tema de l'assistència psiquiàtrica a Catalunya? Quina és? Perquè mai no ha estat explicitada, no se sap què en pensen fer. Què en pensen, de la possibilitat del col·lapse de la reforma psiquiàtrica? Com pensem abordar el tema dels traspàsos de la Diputació? Quins són els recursos econòmics que vostès tenen, l'any 1989, per afrontar això? Però, molt especialment, volem saber quines accions, quines mesures, des de la Conselleria, es pensen prendre perquè l'1 de juliol —l'1 de juliol— la situació de la psiquiatria a Catalunya hagi donat un pas endavant, no un pas enrere. L'Associació ha presentat un pla de viabilitat. La pregunta seria també: què en pensa la Conselleria del pla de viabilitat?

Vull acabar, senyores i senyors diputats, reclamant una atenció preferent al tema de la psiquiatria, i ho podria fer citant indicadors; normalment hi ha indicadors, que tota la societat té, per mirar el grau de qualitat d'aquesta societat; avui n'hem tingut un: el debat dels Jocs Olímpics ha motivat que tothom estigués assegut aquí; el tema de la psiquiatria ha significat que molta gent ha marxat. Aquest és un indicador dels valors, fins i

tot d'aquesta Cambra; aquesta Cambra pensa que aquest és un tema poc important. El fet que dintre d'un mes ens puguem quedar sense assistència psiquiàtrica es considera un tema poc important. Podria demanar l'atenció preferent a l'assistència psiquiàtrica intentant explicar el procés de marginació que pateixen els malalts mentals, però vull reclamar l'atenció a l'assistència psiquiàtrica perquè creiem en una societat on aquest tema sigui un tema important: el tema de la salut mental de les persones, perquè creiem que aquest és un bon indicador d'una societat que funciona i perquè, en definitiva, aquella antiga aspiració de les dones i dels homes, de ser feliç, d'intentar ser feliç, només és possible des del pensament lliure.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Senyor President, senyores i senyors diputats, jo agraeixo aquesta interpellació, crec que l'explicació que ha fet el senyor Diputat sobre la gravetat o la situació puntual amb què ens trobem en la situació psiquiàtrica a Catalunya envers el dia 30 de juny, és una situació certa, és una situació exacta, com crec que és certa també la situació que ha explicat de la xarxa psiquiàtrica de Catalunya, no en la valoració d'aquesta, no en les responsabilitats que pugui tenir la Conselleria envers aquesta. No defugim les responsabilitats de tota manera.

La xarxa psiquiàtrica, a nivell de tot l'Estat espanyol, ha estat gestionada, avui dia encara, a quasi totes les comunitats autònomes —a excepció d'aquelles uniprovincials, o en el cas concret de la basca—, continua gestionada per les diputacions. Continua gestionada per les diputacions perquè, a més, són les que en reben el finançament —o almenys això és el que considera l'Estat; això és una discussió complexa interinstitucional, però aquest és el plantejament. I si jo ahir vaig demanar que s'ajornés la meua intervenció, era precisament perquè ahir tenia Consell Interterritorial amb totes les comunitats autònomes, presidit pel Ministre, i, evidentment, jo ho vaig fer venir bé per tornar a insistir sobre el tema de quan, quan es finançarà la salut mental, a nivell de tot l'Estat, a través dels Pressupostos de l'Estat, no de les diputacions; i se'm va dir que, probablement —probablement, no és segur, però probablement—, l'any que ve. Aquesta és una de les dificultats.

Però la Conselleria de Sanitat el que no ha fet és estar amb els braços plegats en aquest tema, i, a més, amb les diputacions de Catalunya, des de novembre del 87, l'oficina tècnica de la Comissió Mixta de Planificació de l'Assistència Psiquiàtrica entre Generalitat i diputacions hi ha estat treballant. Nosaltres hem tingut dues comissions que han treballat: una, un consell assessor que ha fet una discussió professional dels temes psiquiàtrics, i això genera un debat important —com vostès saben— i que ha tingut lloc a tot Europa, i després hi ha hagut aquesta Comissió que ha treballat frec a frec amb les diputacions, a fi i efecte d'elaborar, i ha elaborat, un pla de salut mental de Catalunya, que és un document descriptiu i analític que inclou un seguit de propostes estratègiques d'integració dels diversos dispositius que fixen unes *ratio* a assolir de llits, de personal, etcètera. Genera un model, un model que va a favor i, a més, és un model que no és original d'aquesta Comissió, és un model que

més aviat el que fa aquesta Comissió és abonar un model ja iniciat —com molt bé es deia— per la Diputació de Barcelona, un model que va a favor de la desinstitucionalització dels malalts —no és bo que els malalts es cronifiquin dintre de les institucions—, cap a la potenciació dels centres d'assistència primària en salut mental, la disminució de llits de crònics i la reconversió d'aquests cap a altres tipus de llits, com pot ser els dements mentals o altres tipus de llits que són necessaris, de malalts crònics, però no absolutament lligats en l'aspecte psiquiàtric, sinó, en molts casos, lligats a aspectes socials.

S'ha fet un estudi aprofundit sobre l'assistència psiquiàtrica infantil, sobre una planificació d'aquesta, el desenvolupament i què s'hauria de fer amb aquesta.

En aquests estudis sí que es veu d'una manera clara que la xarxa psiquiàtrica de Catalunya, amb diferències per les diferents diputacions, és una xarxa amb una descapitalització important, una descapitalització en equipaments i, a més, amb un aspecte greu, i és que els darrers anys hi ha hagut una situació en què no s'ha mantingut un equilibri o, com a mínim, un paral·lelisme amb les despeses de l'assistència psiquiàtrica respecte als increments de personal d'institucions, com l'Institut Català de la Salut. Això ha donat una situació dolenta, jo crec que ha donat una situació de desmoralització global dintre el sector i d'un sentiment que la psiquiatria en general no estava suficientment ben atesa. Això ha comportat, evidentment, que la Generalitat, que va veure aquesta situació —una situació que jo crec que està per sobre fins i tot de les possibilitats que té aquest Govern— hagi pressupostat per a l'any 1989 la xifra de 1.000 milions a través del pressupost de l'Institut Català de la Salut per afegir a les quantitats que aporten les diputacions. Aquesta quantitat no ha de servir per disminuir el que aporten les diputacions, sinó per suplementar aquelles quantitats que avui dia les diputacions estan aplicant.

El que passa és que s'ha donat a nivell puntual un fet concret que jo crec que és desagradable, que complica molt les coses, i que a mi em preocupa profundament, i és la denúncia dels concerts d'una manera massiva en lloc de progressiva, i que això dona aquesta pròrroga i aquest decaïment dels concerts al dia 30 de juny. Aquest jo crec que és un fet tremendament greu, que posa una situació molt complexa organitzativament, que això dona lloc que associacions representatives de la patronal —podríem dir d'alguna manera—, dels equipaments que tenim dintre el sector utilitzin uns mecanismes de pressió o de força per intentar millorar els seus concerts, i probablement justament, a més, probablement justament, motiu pel qual nosaltres vam incloure aquests 1.000 milions. Però, en això, hem de tenir una certa cura; jo espero que d'aquí al dia 30 de juny, evidentment, no hi haurà un acord de traspàs, però jo he repetit diferents cops que la Conselleria està disposada a buscar acords puntuals amb les diputacions a fi i efecte que es puguin produir aquests concerts, a fi i efecte que l'aportació d'aquests 1.000 milions de la Conselleria serveixin, una part per a la psiquiatria infantil —ho hem repetit diferents cops—: una part d'aquests 1.000 milions ha de ser dedicada a la psiquiatria infantil, que, amb diferència, és la més menystinguda de totes les psiquiatries fins al moment actual—, i l'altra part, evidentment, nosaltres volem que s'utilitzi per a millorar aquests convenis, aquests concerts, d'acord..., a més, aplicariem aquests 1.000 milions d'acord amb les diputacions. El que nos-

altres no volem de cap manera és que aquests 1.000 milions que aportarem serveixin per disminuir les aportacions que fan fins al moment actual les diputacions, això sí, a l'espera que d'un cop i definitivament es compleixi a nivell de l'Estat la Llei General de Sanitat —que no l'estem incomplint nosaltres, sinó que és l'Estat—, d'aplicar financerament i donar la solució financera definitiva a la salut mental, i que la salut mental deixi de ser aquesta assignatura, assignatura oblidada, en molts casos, per tots nosaltres.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a rèplica, té la paraula l'Il·lustre senyor Joan Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. He de dir que els dos temes importants que motivaven la presentació de la interpellació els continuo tenint en blanc : no sé exactament què és el que vostès faran perquè el dia 1 de juliol tinguem una situació en l'assistència psiquiàtrica no caòtica. No he entès, vostè no ha formulat cap mena de mesura concreta. No ha dit si està disposat a firmar el conveni o no, amb quina aportació concreta; no ha respost què en pensa del pla de viabilitat que s'ha presentat, no ha donat ni una sola dada. Però, a més, li vull fer algunes precisions a algunes de les qüestions que vostè ha dit.

Vostè ha dit : «La Conselleria no és veritat que no hagi fet res : ha fet un estudi tècnic..., ha parlat d'un model... Senyor Conseller, jo vull dir-li que aquest estudi tècnic i aquest model es va acabar i va ser lliurat a la Conselleria el juliol de 1988 i fins ara, després d'un any, vostès no han dit políticament si l'assumeixen o no, ni l'han publicat. És a dir, aquest estudi va ser lliurat i acabat per la comissió, per l'oficina tècnica, el juliol de 1988 i encara avui no sabem què passarà.

En el tema de la descapitalització de la Diputació. També recordar-li, matisar-li, que la gran descapitalització, en el cas de la Diputació de Barcelona, referent al tema de la reforma psiquiàtrica s'inicia l'any 1984, 85, 86 —jo tinc aquí les dades del pressupost dedicat a assistència psiquiàtrica—, i és veritat que cada any no només no s'incrementava, sinó que ni es cobria la inflació. I vull recordar-li, senyor Conseller, que durant aquests anys la Diputació estava governada pel Partit Socialista i per vostès, perquè, inicialment, el tema de la reforma psiquiàtrica en la primera legislatura en un govern socialista-PSUC, fonamentalment en aquells moments el que era conseller per part del diputat provincial del Grup del PSUC, Agustí de Semir, va ser un dels grans impulsors de la reforma psiquiàtrica, i el 1983, quan es produeix un canvi de govern en la Diputació, comença el gran procés de descapitalització de la Diputació en referència a les despeses de l'assistència psiquiàtrica.

Jo coincideixo, i el nostre Grup coincideix amb vostè que aquests 1.000 milions de pessetes que vostè diu que té a disposició d'aquest tema no han de significar, per tant, una disminució de les aportacions de la Diputació; hi coincidim totalment. Però li demano, en la contrarèplica, si vostè pogués concretar més les seves propostes.

Jo, en tot cas, li avanço quines serien les nostres i quines seran les que seran objecte de la nostra Moció. Evidentment, reclamar a nivell global la Llei de Sanitat. Encara no tenim Llei de Sanitat; fa un parell de mesos vostès no van acceptar la presa en consideració d'una proposta del Grup Socialista en referència a aquest tema, i els demanarem que aquest model que

fa un any que ha estat lliurat per l'oficina tècnica sigui motiu de debat polític i d'aprovació política del Parlament de Catalunya.

I en relació amb el tema dels concerts, jo crec que hi ha tres condicions *sine qua non*, el nostre Grup entén que hi ha tres condicions *sine qua non* per afrontar aquesta situació. Primera, l'acceptació d'un pla global, amb matisos —possiblement el pla de viabilitat que han presentat les institucions concertades, nosaltres no el subscrivim al 100%, però el que sí que és necessari és que tothom —Diputació, Generalitat i les mateixes institucions concertades— l'acord que facin abans de l'1 de juliol contempli un determinat marc de futur. És a dir, no pot ser que l'1 de juliol simplement se signi una revisió salarial petita. Per tant, primera condició : l'acceptació d'un pla tècnic a quatre o cinc anys.

Segona condició, la creació d'una comissió, consorci, com vostè li vulgui dir, Generalitat-diputacions i entitats concertades que administrin aquest procés de transferències, que administrin el procés de traspassos diputacions-Generalitat.

I tercera condició : les condicions amb què estan treballant aquestes institucions concertades són insostenibles, i, per tant, dintre d'aquest marc global i projecte a quatre o cinc anys de l'acceptació d'una comissió que administri els traspassos de diputacions a la Generalitat, cal contemplar ja alguns aspectes tant salarials com de recursos humans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, la Comissió de Traspassos precisament es reuneix demà, i un dels temes puntuals que tocarà serà la psiquiatria i esperem que aquesta Comissió de Traspassos vagi avançant. El que passa és que encara que vagi avançant i que vagi de pressa, doncs, és més lent que les necessitats que tenim en un moment puntual i que els problemes que ens ocupen en aquest moment.

No és veritat que no m'expliqui; jo crec que m'explico bastant bé i que li contesto bastant els temes. Nosaltres tenim 1.000 milions, d'aquests 1.000 milions —li ho especificaré—, 150 volem que siguin per a psiquiatria infantil; 850 es distribueixen a les diferents diputacions, es distribueixen per població, per tant, hi hauran unes xifres importants. Si hom fa un càlcul de quant és la despesa que tenen les diputacions en acció concertada, resulta que aquesta quantitat que nosaltres volem posar a disposició d'aquesta Comissió Mixta amb les diputacions, i que no decidirem nosaltres únicament la seva despesa, sinó que diem : «Va, anem a fer-ho conjuntament», aquesta quantitat podria donar un increment dels concerts important, no?, important.

De tota manera, el fet que hi ha és que per poder portar a terme això es necessita que les dues parts estiguin d'acord, i nosaltres som dels que creiem sincerament que s'ha de portar a terme aquest pla que es fa —de millorar els equipaments de salut mental i d'adequar-los, a més, als nivells salarials de l'ICS, etcètera—, s'ha de fer d'una manera progressiva, i per aquest fet és pel qual s'han posat aquest primer any 1.000 milions de pessetes.

Això vol dir que la Diputació o les diputacions en general han de fer un esforç també, per part seva. Nosaltres demanem que, tal com posa la Llei General de Sanitat, les diputacions el

que han de fer fins que l'Estat decideixi el finançament definitiu de la salut mental per quina via va, el que han de fer és aportar les quantitats actuals actualitzades. I actualitzades vol dir, a més, de manera que això no es vagi descapitalitzant; és a dir, que les diputacions el que han de fer és una aportació, jo diria, intentant ser una mica generoses.

Nosaltres estem d'acord amb l'orientació global de la proposta; el que passa és que no estem d'acord amb l'oportunitat del moment, creiem que és un moment dels més inoportuns i no estem d'acord, a més, a utilitzar això com una via de pressió.

En aquest sentit, nosaltres col·laborarem i estem disposats que els convenis per a l'any que ve i per als anys successius es facin en col·laboració les diputacions amb la Generalitat. Nosaltres, en el pla aquest que s'ha fet, psiquiàtric, a nivell de Catalunya, nosaltres acabàvem dient: «i el mecanisme de gestió de tot això serà a través d'un consorci». Això és l'única part que no ha tingut un consens global de totes les parts, i no ha tingut un consens global no per culpa de la Generalitat, que la Generalitat estava disposada que això constés dintre la proposta; no ha estat possible a causa d'una altra part. Sembla que actualment les posicions en aquest moviment s'apropen, el que sí que és evident és que es pot trobar una situació transitòria, que aquesta Comissió Mixta diputacions-Generalitat faci una actitud gestora en tant que no es fa el traspàs, a fi i efecte de portar a bon terme els concerts per a aquest any.

Jo espero que aquesta mesura sigui la que prevalgui, que es busqui la millor manera d'entesa. Jo crec que hi ha les possibilitats, jo he de creure que amb les diferents entrevistes que he tingut aquests darrers dies la voluntat de tots és buscar aquest grau d'acord. Espero que això sigui així, ho espero perquè és evident —i estic amb vostè— que em preocupa molt la salut mental a nivell de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Passem, ara, a la Moció que va ser omesa en l'ordre del dia per error informàtic, tal com vaig anunciar al començament d'aquesta sessió ordinària, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Celestino Sánchez Ramos, del Grup Mixt, que té la paraula per exposar-la.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, jo crec que abans d'entrar explícitament en el tema de la Moció proposada seria interessant recordar els cinc temes que, d'una manera o d'una altra, van aparèixer en el debat de la interpellació.

Jo crec que la primera —i per part del Partit dels Comunistes de Catalunya, amb molta claredat— és la necessitat que els organismes públics en general a nivell de Catalunya, però, sobretot, del Consell Executiu, hi hagi una prioritat en el tema del transport públic i en tot el que això significa. I entenem el transport públic en el sentit no restrictiu del Metro, sinó en el sentit ampli, al marge que aquesta Moció és específicament sobre el tema del Metro de Barcelona. I això és important perquè, sense tenir aquesta concepció globalitzada i prioritzada

del transport públic, no estarem en condicions, de veritat, d'aconseguir el que de veritat hem d'aconseguir; ja em referiré al final, definitivament, a què és el que hem d'aconseguir en definitiva.

El segon tema és la concepció metropolitana del transport públic, i això jo crec que és al marge de les voluntats: això és una realitat que està allí; és una expressió concreta de com i de quina manera està el territori a Catalunya. I que aquesta concepció metropolitana, necessàriament, ha de tenir les seves concrecions. Per tant, que amb el metro de Barcelona s'ha de tenir una concepció, no de metro de Barcelona, sinó de metro metropolità, i que, a més, altres organismes que estan fent també transport han de tenir aquesta mateixa concepció, perquè, si no, no tindrem la capacitat de resoldre els problemes.

Un altre tema, que jo crec que apareixia en el debat de la interpellació, i és que hi ha d'haver coordinació i coparticipació reals de les diferents administracions; sense això, no estarem en condicions de resoldre problemes concrets, que és la voluntat de la Moció que després comentarem. Perquè, si no aconseguim això, ho temim molt difícil; però que aquesta coparticipació i coordinació té noms i cognoms: és finançament, és diner. Fer política de qualsevol tipus significa, en definitiva, tenir partides pressupostàries, tenir diners per fer les coses.

I, l'últim tema, i aquí jo voldria explicitar amb una frase —per desgràcia no de Lenin, perquè crec que en aquest Ple tothom està agafant el nom de Déu en va (*remor de veus i rialles*), i això és negatiu— que no és de Lenin, i és que, en el tema del transport públic, igual que en altres temes, en definitiva, l'objectiu és aconseguir que les persones siguin més felices. I, la veritat és que el nostre metro, com no siguem capaços d'«arreglar-lo» una mica, no farem, o no aconseguirem aquesta idea que la gent sigui una mica més feliç quan s'ha de traslladar al lloc de treball o a qualsevol lloc.

Entrant, en concret, en la interpellació, la primera proposta que nosaltres fem —després em referiré a les propostes d'esmenes, en el segon torn—, és quina és la voluntat que nosaltres volíem fer amb aquesta Moció, i és que, després d'un debat de caràcter general, tinguéssim la capacitat de resoldre problemes concrets; perquè, si no aconseguim això, el debat general no serveix per a res. Discutim, discutim, discutim, i, al final, cada un es queda amb la seva, però els ciutadans no veuen res. I això també és una altra frase —tampoc de Lenin—, i és aquella «más vale pájaro en mano que ciento volando», i per això és necessària una cosa, i és que el contracte-programa estigui aprovat, estigui aprovat, i s'han de fer tots els esforços necessaris, perquè, sense això, serà complicat de fer-ho.

La segona és tenir una concepció de pla integral del transport públic de la Regió I, començar a treballar en aquesta direcció, i, a més, que el metro de Barcelona és una part integrant, és part d'aquest pla integral del transport públic.

L'altre tema és el tema de la tarifa única. Aquí m'avançaria una mica per explicitar i per demostrar que els debats que es fan al Parlament serveixen. I és que la tarifa única, que era una de les propostes que jo feia, he arribat a la conclusió, a partir de les opinions que m'han donat, i de les mateixes esmenes, que és una cosa complicada. Perquè la concepció metropolitana necessàriament fa que difícilment hi pugui haver una sola tarifa

única; n'hi ha d'haver dues, tres, no ho sabem. Jo crec que és necessari un estudi tècnic, que també ha de tenir caràcter polític, perquè la tècnica sense la política no serveix per a res, però que, per tant, jo avanço que aquesta és una idea que, amb les propostes transaccionals, intento resoldre d'una manera diferent.

L'altre tema és una cosa que estem patint, i sobretot la gent que necessita i que utilitza el metro, i és el tema dels horaris. Aquest és un tema amb moltes dificultats, i que, per tant, una solució concreta en aquesta direcció pot resoldre problemes concrets i, al final, aconseguir que la gent sigui més feliç perquè pot anar al cine o pot anar a ballar.

I l'últim tema és la llista de tota una sèrie de problemes que hem detectat nosaltres, altres que, segurament, a partir de les propostes de transaccional que després faré, incorporo, perquè, d'aquesta manera, aquesta Moció i l'aprovació d'aquesta Moció serà la idea d'intentar resoldre els problemes concrets que tenim, a partir, també, de les possibilitats que es vagin generant.

I, per últim, un tema que jo ja sé que, segurament, serà el més difícil d'estar-hi d'acord, però permetin-me que els digui que, per mi, és el més important, perquè la voluntat de fer política, d'aconseguir que hi hagi un horari millor al metro, que hi hagi millora de la qualitat del metro, que hi hagi més línies, això significa diners : diners. I aquí estem massa acostumat a escoltar repetidament que, de diners, no n'hi ha. I jo dic que sí que n'hi ha. El problema és que la gent que els té, no els hauria de tenir. Aquest és el problema. (*Rialles.*) Ja sé... Però és veritat! La gran banca, peles a manta! (*Rialles.*) A KIO, diners... Per què aquest diner ha d'estar en aquestes mans i no ha d'estar a mans d'una administració pública per fer un metro millor? Jo ja sé que, això, no ho votareu (*rialles*), però, què hi farem? Què hi farem? Tindrè la possibilitat d'explicar que jo sí que, de veritat, tinc les formes de finançament reals per resoldre aquests i més, més problemes. Però que la voluntat política d'alguns grups parlamentaris impedeix, jo no diria resoldre cap problema, perquè no és cert; segurament alguns problemes es podran resoldre, però el fonamental, no estarem en condicions de resoldre'l, perquè no hi haurà diners suficients. Això és el sector públic financer català, que, bé, ja ho veurem a la votació, però tinc la impressió que això no «cola».

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez. Hi han presentat esmenes el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió. Per defensar l'esmena del Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, per presentar les esmenes que el meu Grup presenta a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros que ha presentat l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez. És a dir que, aleshores, quan es va substanciar la interpellació, el meu Grup parlamentari, i jo personalment, vam escoltar amb molta atenció la intervenció de l'Il·lustre Diputat entorn d'aquesta interpellació, i vull deixar clara una primera constatació, que és que ens va alegrar moltíssim com la preocupació, l'interès que té el Grup Socialista, que té l'Entitat Metropolitana de Transports i que també tenen les empreses que efectuen el transport metropolità, són compartits per altres forces polítiques, i que jo espero que no només sigui la que representa l'Il·lustre Diputat, sinó que siguin totes les

forces polítiques parlamentàries d'aquesta Cambra.

Haig de dir que, més enllà de les discrepàncies que, lògicament, es poden produir en un tema tan complex, tan important, tan transcendent com és el tema de crear una xarxa de transport públic a tot l'àmbit de la Regió I, el que ens interessa és aquesta preocupació, mostrada en aquest Parlament, per la demanda de sumar esforços, actituds, recursos, per donar sortida a una qüestió pendent, i que permeti, d'una vegada per sempre, la creació d'una xarxa ben entramada per al transport públic a tot l'àmbit del que coneixem per Regió I. En aquest sentit, la solució d'aquest problema no només té una solució encaminada a resoldre temes com puguin ser, en aquest moment, els col·lapses circulatoris provocats per l'increment del parc mòbil —que tots, avui, coneixem a bastament—, sinó, a més a més, perquè la creació d'aquesta xarxa metropolitana de la Regió I donaria sortida i permetria l'ús de transport públic a àmplies capes populars de la nostra població. Jo voldria recordar que l'anomenada «Regió I» té, pràcticament, cinc milions d'habitants, i, per tant, significa pràcticament el 80% de la població de Catalunya. Vol dir que, si donéssim sortida a aquesta preocupació, que està en moltes institucions, que està en molts àmbits, segurament estariem fent una de les principals polítiques per resoldre un dels temes pendents, que és la creació d'aquesta xarxa de transport públic en l'àmbit de la Regió I.

De la interpellació que va substanciar el senyor Diputat, nosaltres vam entendre —jo, personalment, ho vaig entendre— que el que ell demanava, a través de les seves paraules, era que hi hagués una suma d'esforços, i que el Govern de la Generalitat donés el suport que està demanant l'Entitat Metropolitana de Barcelona per obtenir el contracte-programa del Ferrocarril Metropolità de Barcelona.

També, en un segon punt, vaig entendre que el que està demanant és que el Govern de la Generalitat inverteixi recursos en l'àmbit del Ferrocarril Metropolità de Barcelona; recursos que, com a mínim, siguin aquells que cada any pressupostem en aquest Parlament, destinats a un altre transport públic, com el dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. No demanem més; simplement, demanem que, en un àmbit on hi ha molta més població, s'hi inverteixi, com a mínim, allò que s'inverteix en altres línies de transport de ferrocarril. Crec que això és bo, perquè ahir, precisament —i les senyores i els senyors diputats poden llegir-ho a la premsa d'avui—, es va concedir un crèdit, a càrrec dels Pressupostos de l'Estat, cap a la Generalitat. Per tant, crec que fóra en la línia de la suma d'esforços que, en els pressupostos de la Generalitat, també hi hagués els recursos, uns recursos importants, per a aquest sector públic tan important per a Catalunya.

El tercer punt, vaig entendre que el que demana és que el Consell Executiu, novament, posi en marxa allò que diuen les lleis que aprovem en aquest Parlament, i una de les lleis va ser..., a través de les lleis d'organització territorial, la creació de la Comissió Coordinadora de Transport, una comissió que, senyores i senyors diputats —crec que és bo que vostès ho coneguin—, està pràcticament somorta perquè el Consell Executiu no l'està activant.

Finalment, vull dir que l'objectiu que contemplava la interpellació era que s'impulsés allò que ha estat tan reclamat des de l'Entitat Metropolitana, i que tots nosaltres hem pogut

llegir a bastament, a través de declaracions, a través d'intervencions de la Presidenta de l'Entitat Metropolitana de Transports, la senyora Mercè Sala, que és ja anar a aconseguir la xarxa regional del Ferrocarril Metropolità; és un tema que no fa gaire dies va sortir a la premsa de Barcelona, de manera molt detallada, molt concreta, i que segur que tots vostès coneixen molt bé.

I, finalment, hi ha un punt que no fa més que reforçar..., hi ha una iniciativa presentada pel nostre Diputat senyor Xavier Soto, que és el millorament dels transports públics, en unes hores determinades, especialment quan hi ha una concentració de públic, a la sortida dels espectacles, o bé a hores nocturnes.

És en aquest sentit que nosaltres hem fet unes esmenes de caràcter constructiu, unes esmenes que crec que milloren el text en cada un dels seus punts, com és la participació de l'Entitat Metropolitana, com és l'agilitat d'aquesta Comissió de Coordinació, com és l'impuls a la coordinació tarifària, molt important per poder arribar a resoldre tarifes de caràcter popular, de caràcter, diguem-ne, assequibles per a la majoria de la població, però que, a més a més, permetés que tot el circuit del transport urbà tingués aquesta coordinació tarifària. Això fóra un gran avenç.

I, finalment, lògicament, fer participar, a través dels seus pressupostos, l'Administració de la Generalitat en el millorament, en les inversions en aquest servei tan important.

Crec que són esmenes que nosaltres demanàriem que l'Il·lustre Diputat recollís en la seva Moció, i d'aquesta manera donàriem un pas important a resoldre un tema tan, tan vital per al país com és el transport públic en l'àmbit de la coneguda Regió I.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Tomàs. Per defensar l'esmena de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ : Gràcies, Molt Honorable President. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, en la nostra esmena al punt 1 diem «continuar fent». És una esmena lògica. A partir de la Llei 7 del 87 es creà l'Ens Metropolità del Transport; es creà la Comissió Coordinadora del Transport Metropolità de Barcelona, a què fa un moment l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit ens feia referència.

Una de les tasques d'aquesta Comissió és l'elaboració del Pla Intermodal del Transport, del qual el Pla de Metros és part integral, com nosaltres apuntem en l'esmena número 2. Les darreres reunions d'aquesta Comissió Coordinadora s'han celebrat en dates de l'1 de febrer del 89, del 9 de maig del 89, i n'està convocada una altra per a la primera quinzena de juliol. Això ens pot expressar el testimoni d'«estar fent», de quan demanem a l'esmena primera de «continuar fent».

Per què en aquesta esmena primera introduïm que cal fer aquestes gestions davant l'Administració central, per tal de desbloquejar la signatura del programa-contracte? A les intervencions en la darrera interpellació que el diputat Celestino Sánchez va vehicular i el Conseller Molins va contestar àmpliament, hi havia més d'una coincidència : «El Pla de Metros», apuntaven tots dos, «no necessita tant propostes com finançament», i això ens ho ha repetit l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez fa un moment.

No parlem d'un pla que cal fer. El Pla de Metros és un acord

al qual ja varen arribar les administracions responsables del transport ferroviari i el seu finançament ha de venir, el reclamen des de diferents àmbits d'aquest arc parlamentari, ha de venir del programa-contracte. Aquest és un acord entre la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, està redactat a l'acabament de l'any 1986; hi han hagut contactes —com molt bé ens va explicitar el Conseller— entre la Conselleria i el Ministerio durant els anys, el mateix 86, el 87, el 88 i enguany, el 89, i encara a hores d'ara, dissortadament, no s'ha signat.

La posició del Diputat Celestino Sánchez..., ens preguntava en la seva interpellació si agafem el metro. Doncs, sí, aquest diputat que parla sempre que pot a Barcelona agafa el metro, i en aquelles ciutats a què té la sort de poder anar i que també en disposen també, perquè en una ciutat, com més gran és aquesta, un dels pocs mitjans ja que queda per traslladar-se d'un lloc a l'altre amb una certa rapidesa és el transport soterrani.

I també nosaltres ens reunim amb collectius i associacions de veïns a qui afecta la manca del metro, i no només per a sortides d'espectacles, sinó que els afecta per anar i per tornar del seu treball de cada dia, del nostre treball de cada dia.

Entre el diputat senyor Celestino Sánchez i el nostre Grup, també hi trobem altres coincidències. Sempre les trobarem quan entre nosaltres connectem amb la problemàtica real dels ciutadans, i, després, lògicament, hi podrà haver diferències notables, notables diferències a vegades, per establir programes polítics i prioritats per a la seva solució. A nosaltres també ens preocupen molt les cues de cotxes que dia a dia, i avui també, col·lapsen el cinturó de ronda, cues per a anar a la Zona Franca i tornar, al cap d'hores de treball, de la Zona Franca.

I també ens trobem amb d'altres coincidències amb l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez, però sobretot coincidim amb els veïns, amb els ciutadans afectats per aquesta qüestió. Per exemple, una darrera reunió ciutadana celebrada el mes d'abril amb la participació dels representants dels màxims organismes i institucions responsables del Pla de Metros. Pel Govern de la Generalitat, hi assistí i presentà el seu informe el Director General de Transports, senyor Robert Ramírez; per l'Ajuntament de Barcelona, la regidora president del Consell d'Administració de Transports de Barcelona i de la companyia de metro, senyora Mercè Sala. Reunits amb altres regidors de diferents grups del nostre ajuntament, també amb la presència de la Diputada senyora Servitje, del nostre Grup parlamentari, qui fou part, juntament amb els veïns, estimuladora precisament d'aquesta reunió, i representants de les associacions de veïns de Trinitat Nova, de Ciutat Meridiana, de Vallbona, de Torre Baró i de Santa Eulària. Explicades les gestions per part dels responsables es manifestà que mentrestant no se signa el contracte-programa i no canvia el servei de metros, en els barris sí que hi ha, en tot cas, alguna cosa que està canviant. En els barris de la nostra ciutat, en aquests barris implicats de manera específica les condicions de vida han empitjorat, estan més aïllats : el cinturó descobert per les obres, l'avinguda Meridiana sempre col·lapsada, demogràficament aquests barris han crescut i els problemes s'agregen. Hi ha més gent amb una capacitat econòmica més feble : jubilats i aturats. La configuració dels barris porta a aquest aïllament de què es queixen els veïns; estan en el vèrtex de la ciutat de Barcelona i també a punt a punt d'entrar al Vallès, en un cul-de-sal, situació

agregada per les obres d'infraestructura en benefici de tota la ciutat entera, a nivell global. Ells, aquests veïns i altres, d'altres barris, esperen solucions. Nosaltres, el nostre Grup parlamentari, continuarem explicant-nos i treballant amb ells.

En la nostra tercera esmena, per coherència, demanem integrar la realització de la tarifa única per a la utilització del transport públic en el contracte-programa. Per coherència, perquè la tarifa única pot comportar un augment de dèficit, dèficit que cal que sigui absorbit per fonts de finançament molt concretes que nosaltres creiem que estan, precisament, en el contracte-programa, i d'aquí la nostra esmena en el punt 3.

En el punt 4 de la Moció, creiem que se'ns planteja una qüestió que forma part clara del treball gerencial de la mateixa empresa pública, que pot generar més dèficits i que l'Administració central hauria d'absorbir. Per tant, tenint en compte que és una qüestió gerencial, nosaltres no el votarem favorablement.

I, en el punt cinquè, hi trobem realment una certa redundància amb el que és el Pla de Metros; totes aquestes prioritats estan especificades, però si fos possible la redacció definitiva que se'ns presenti podríem donar-hi el nostre vot favorable.

En el darrer punt, el número sis, creiem que expressa una determinada posició política que no és la nostra i que, lògicament, no votarem favorablement.

Amb l'Il·lustre senyor Diputat Celestino Sánchez hem dialogat, hem acostat posicions, hem intentat explicar la nostra posició i, si les possibles transaccionals no contradiuen aquesta nostra posició manifestada, ens plaurà, en aquells punts que ja hem manifestat, votar-ho positivament.

Aquesta matinada, quan, després de moltes altres obligacions polítiques, acabava de preparar aquesta intervenció, he fet ús d'un text d'aquells que un, per deformació professional, guarda a mà; permetin-me llegir-lo, com a expressió de la meva preocupació en aquests moments. A l'obra de Milan Kundera, *La insostenible lleugeresa de l'ésser*, quan parla del fill d'Stalin i de la seva mort diu: «Quan el pol nord s'acosta al pol sud fins al punt de tocar-lo el planeta desapareix i l'home es troba en un buit que l'atordeix i li fa venir ganes de caure».

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Jané. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana... (*L'I. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.*) Bé, a l'Il·lustre senyor Latorre, li donarem la meitat del temps.

El Sr. LATORRE : Senyor President, no empraré ni la tercera part de la meitat del temps que vostè em dona.

Els centristes d'aquesta Cambra donaríem suport als punts 1 i 2 de la Moció si el proponent d'aquesta assumís la redacció de les esmenes 1 i 2 del Grup de Convergència i Unió.

Estem a favor de l'esperit del punt 3 de l'esmena del Partit Socialista, compartim, tanmateix, el criteri del Partit Socialista en el punt 4 de la Moció, encara que, com a dit l'Il·lustre Diputat senyor Jané, creiem, no pas pels motius que ell ha remarcat, que el tema no sigui objecte d'una moció.

Compartim també el criteri del punt 5 de la Moció, sempre que la determinació de les ciutats que hi figuren no signifiqui cap tipus de greuge per a cap altra ciutat.

I estem, lògicament, en contra del punt sisè de la Moció de la manera que està redactat. De tota manera, sabem que el pro-

ponent de la Moció ens proposarà una transaccional, de la qual, en tot cas, ens pronunciarem després.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Breument, i des de l'escó; hi va haver una frase del Diputat Celestino Sánchez en la seva interpellació que crec que és paradigmàtica de l'objectiu d'aquesta Moció, i en el seu moment de la interpellació, quan parlava que si no resollem bé, deia: «Si no tenim capacitat de concebre el transport o un transport públic d'aquestes característiques, la Meridiana estarà embussada de cotxes diàriament, permanentment», i qui diu la Meridiana, doncs, diu la Diagonal, i diu algun cinturó, i parla de tot el centre de Barcelona, i cada vegada, cada dia pitjor.

Jo crec que, efectivament, i així ho expressem el nostre Grup en fer aquest posicionament favorable al conjunt de la Moció, efectivament el problema del transport públic a Barcelona, i al conjunt del que s'anomena la Regió I, és un problema absolutament crucial; és una qüestió de conceptes, però també és una qüestió de prioritats del que és, del que ha de ser el transport públic, i sobretot —i en això també hem constatat coincidències entre el Conseller i el diputat interpellant i avui proposant de la Moció—, sobretot, és un problema de finançament; el que passa és que aleshores ens parla o ens diu que aquest finançament ha de venir bàsicament del Govern espanyol, que és qui ho ha de pagar i signar el contracte-programa, i en canvi el Diputat proposant, doncs, ens parla, i en la Moció molt clarament, i amb això coincidim el nostre Grup parlamentari, que d'acord d'exigir que és el Govern espanyol qui ha de finançar part d'aquestes inversions, qui ha de fer part d'aquestes inversions, però també d'acord que ha de ser el Govern de la Generalitat que inverteixi en el transport públic metropolità, i també d'acord amb l'objectiu d'arribar un dia a crear en el nostre país un sector públic financer, com s'expressa en el punt 6 de la Moció presentada pel Diputat Celestino Sánchez.

Anuncio, per tant, el vot positiu del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, insistint bàsicament en els punts 3, 4 i 5 de la Moció, fer possible, se'ns deia «tarifa única», el Diputat Sánchez ja ens ha dit que corregia aquesta expressió per difícilment possible, o sigui fer possible la realització de coordinacions o de coordinació de les diferents tarifes, dues, tres tarifes en tot el transport públic de l'àrea metropolitana. I també en el punt quart, de fer les gestions oportunes perquè es pugui ampliar l'horari del tancament del metro fins a la una de la matinada i, en tot cas, reforçar, els caps de setmana, el servei del transport i de tota la xarxa intermodal d'aquesta àrea. Finalment, complir i que es resolguin els compromisos d'arribada a tota la població, a tots els barris de la nostra ciutat i a totes les poblacions veïnes.

Nosaltres, de les esmenes que s'han presentat, tant per part del Grup Socialista com per part del Grup de la majoria, entenem que algunes i quasi totes milloren sensiblement aquesta Moció, i nosaltres desitjaríem que se n'introduïssin les màximes possibles, via transaccional, que permetés que en la majoria dels punts d'aquesta Moció que tots considerem importants que el Parlament adopti, poguessin ser votades per una àmplia majoria d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc vull manifestar que m'he permès la llibertat, senyor Celestino Sánchez, de riure la seua eloqüència, entre altres coses perquè em considero un bon amic seu i també perquè lo conec; diuen que menjant i dormint se coneixen les persones, i est és un privilegi que jo he compartit amb vostè. *(Rialles.)*

La veritat, senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Hauria d'aclarir això últim... *(Rialles.)*

El Sr. CURTO : La veritat, senyor President, és que en un viatge de Barcelona a Santiago de Xile a l'avió se menja i se dorm... *(Remor de veus i rialles.)*

Per anunciar que el Grup Popular votarem a favor dels cinc primers punts de la Moció, tot i comentant —que ja s'ha aclarit aquí, per part de l'Il·lustre Diputat— que hi havia algun punt, com lo tercer, que, probablement hauria estat de difícil solució a l'hora de determinar, d'adequar i de substituir la tarifa lineal pel que és la tarifa única.

I, quant a l'últim punt, que parla de la creació d'un sector públic financer català, no l'acabàvem de comprendre, però en virtut de la interpellació i, sobretot, per les seues explicacions que ha formulat abans, l'hem comprès perfectament quan es referia als beneficis de la banca i de les caixes d'estalvis, i vostè ha dit que «más vale pájaro en mano que ciento volando». Jo li diria que «pela que no has de tocar déjala anar». I, en tot cas, en tot cas, haguéssim preferit que les gestions en totes les administracions públiques de Catalunya haguessin servit per aconseguir línies de crèdit preferencials, quant a temps, capital i interessos. Amb est criteri demanarem votació separada del sisè punt d'esta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Crec que la primera gran virtut d'aquesta interpellació és que posa sobre la taula, en aquesta Cambra, la necessitat que aquest és un tema important i que, fins i tot, la pròpia interpellació és petita per discutir el tema del transport.

Nosaltres votarem favorablement la Moció, tots els punts de la Moció. Si el senyor Celestino Sánchez ens ha proposat ja una transaccional al punt tercer i aquí proposaria, fins i tot, un canvi de modificació, ha dit que substituiria «tarifa única» per «coordinació de tarifes», i, d'alguna manera, el que ja, fins i tot, està recollit en el Pla de Metros és avançar cap a un sistema d'integració tarifària. I crec que aquesta seria l'expressió correcta.

Votarem que sí perquè aquest és un tema important per nosaltres, fonamentalment per tres raons. Primera raó : perquè el transport determina, en gran part, el futur del territori —en gran part determina el futur del territori—, i, per tant, es necessita planificar amb molt de temps. Això es va fer en el Pla de Metros fa bastants anys —el Pla de Metros, tal com es va redactar, pràcticament està acabat, no dóna més de si—, però, més enllà del Pla de Metros, el que cal és fer una planificació global

del transport. Ens fa por que aquesta Comissió, que fa dos anys s'havia d'haver creat —no sé si s'ha reunit dos o tres cops, potser en dic massa—, i que, a aquest ritme, aquest pla de transport, no el tindrem mai.

Una segona raó de per què el tema és important : la contradicció o la dinàmica centre-perifèria, en aquest tema, més que en cap altre es posa de manifest. Avui podem dir que una part important de Barcelona té bon transport públic; hi ha qualitat de transport públic. Això no es pot dir, pràcticament, pràcticament de cap dels pobles o ciutats que envolten Barcelona. Avui anar a Castelldefels, que és una ciutat turística, anar-hi a les onze de la nit, no és possible; o anar a Sant Boi, o anar a determinades parts de Cornellà o de l'Hospitalet, i, en aquests moments, no tenim, sobre la taula, cap proposta de què fer, perquè també el tema del transport, que és un tema fonamental en la qualitat de vida, sigui un tema que, a poc a poc, es vagi equilibrant. Per tant, el tema dels transports incideix molt en aquesta contradicció centre-perifèria.

I una tercera raó : estem davant d'un tema fonamental des del punt de vista de política social. Avui, a la Regió I hi ha molts ciutadans que, per fer un determinat trajecte, la meitat d'un altre, paguen el doble. Avui, un pot anar de Santa Coloma a l'Hospitalet amb el metro, i per anar de la Zona Franca a Pedralbes has de pagar molts diners; o per anar de determinats barris de Barcelona a altres llocs.

Per tant —després li explicaré per què dic a Pedralbes, senyor Jaume Camps; no li ho explico aquí—, avui tenim milers de ciutadans que, per fer trajectes molt més curts, estan pagant el doble. I jo no puc resistir la temptació de dir que, aquest tema, fa quatre o cinc anys, semblava que el teníem ben encaminat. Jo recordo perfectament —i aquí tenim el que aleshores era Conseller de Política Territorial, el senyor Bigatà— que, pràcticament, el desembre del 84 el senyor Bigatà i el Director General de Transports aleshores, senyor Tosas, la senyora Mercè Sala i jo vam estar negociant, vam estar negociant i teníem el paper redactat, pràcticament, del que deïem «una autoritat única de transports», amb un paper consensuat, que, fonamentalment, consistia en quatre qüestions. Primera, una autoritat única, Generalitat, Administració local, empreses. Segona, àmbit territorial molt més gran que l'antiga Corporació. Tercera, la necessitat d'un pla integral de transports on es prioritzessin els mòduls de transport. Ningú sap, avui, a Catalunya quant metro més volem fer, perquè el Pla de Metros no diu això : pràcticament l'estem acabant, l'hem acabat. Ningú sap a Catalunya quin paper volem que jugui la rodalia de RENFE; cada u té una opinió diferent, però no existeix un document respecte a això : el tercer punt d'aquest document era aquest. I el quart era la integració de les tarifes.

I això, que era un document consensuat —jo crec que amb concessions de les dues parts— va entrar en crisi total, a partir de les lleis d'ordenació territorial. Les lleis d'ordenació territorial, entre altres coses malament que han fet, van posar en crisi total un projecte de solució dels transports, que s'havia fet un esforç important amb la Conselleria, en aquell moment, i amb l'entitat metropolitana de buscar una solució bastant satisfactòria. I avui ens trobem en una situació, des del punt de vista de transport, molt pitjor que l'any 84 —des del punt de vista de desgavell administratiu. Les lleis d'ordenació territorial van reduir l'àmbit de transport, i els taxistes ja no podien anar a

Molins de Rei, per exemple.

Per tant, el nivell de crisi i d'empitjorament de la situació del transport ha estat produït per la Llei d'Ordenació Territorial. Només en aquest sentit votarem a favor d'aquesta Moció; hi insisteixo : deixant sobre la taula que, fins i tot, el problema del transport, per la importància que té, per tots els temes que he dit, supera molt el contingut de la pròpia interpellació. I que estic segur, el nostre Grup està profundament convençut, que un dels motius, que un dels motius per a la revisió de les lleis d'ordenació territorial i, fonamentalment, per a la revisió pel que fa referència a la Regió I, serà inevitablement que el tema del transport no es pot abordar des de la legalitat d'ordenació territorial que aquest Parlament aprovà fa un parell d'anys.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proposant de la Moció, Il·lustre senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, dues petites coses i després faria les propostes de transaccional, que he pensat que podrien resoldre els problemes que han aparegut. La primera qüestió és, senyor Curto, «la pela que no puguem tocar deixa-la passar» és veritat però és un problema de correlació de força. Algun dia, en aquest Parlament, hi haurà la correlació de força suficient i necessària perquè aquesta pela no passi, sinó que la puguem afigar. *(Rialles.)*

Un altre tema. Jo crec que ha aparegut un acord, que el tema del transport públic de la Regió I no es podrà resoldre amb aquesta Moció, sinó que, segurament, seria necessari fer més activitats d'aquestes característiques. Jo crec —i recollint una mica, crec, l'opinió de tots els grups— que seria necessari fer un esforç conjunt per fer-ho, per fer-ho; per tenir iniciatives concretes i per, a més, avançar en la direcció d'una iniciativa més globalitzada, que poguéssim resoldre, en millors condicions que aquesta pròpia Moció, el problema del transport.

Ja entrant a les esmenes concretes... Bé, abans faria referència a aquesta idea, que plantejava el senyor Saura, d'integració tarifària. Jo crec que, des d'un punt de vista tècnic, és tan complicat de resoldre ara, en aquests moments, en la Moció i en les propostes d'esmenes que hi havia, que jo crec que el que podria avançar és la meua opinió que intentaria fer una gestió de caràcter parlamentari, una proposició que pogués resoldre aquest tema, però que ho fes des d'un punt de vista tècnic seriós. I no fer una declaració genèrica únicament, que segurament no podria resoldre el problema des d'un punt de vista concret. I, per tant, compartint l'opinió, jo ho deixaria per a una pròxima activitat; fins i tot, jo estaria obert que es pogués fer amb caràcter unitari al màxim.

Aquesta transaccional —després la passaré al President...

El Sr. PRESIDENT : La té redactada.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : La tinc redactada. Seria —la lleigeixo—, és..., primer —és una transaccional entre les dues esmenes que han fet—, que plantejaria «continuar fent les gestions necessàries conjuntament amb l'Entitat Metropolitana de Transports i també amb l'Administració central per a la signatura del contracte-programa del transport públic de Barcelona.»

El segon punt quedaria redactat —també intentant fer una

transaccional que intentés resoldre problemes—, és : «Agilitar els treballs de la Comissió Coordinadora del Transport, creada per la Llei 7/1987, del 4 d'abril, per tal d'elaborar el Pla intermodal, del qual el Pla de Metros de Barcelona és part integrant.»

La tercera transaccional també seria : «Impulsar la coordinació de tarifes de totes les empreses de transport públic que presten el seu servei en l'àmbit de la Regió I». I això no resol el problema que ja hem comentat, que jo crec que tots i cada un de nosaltres som conscients, però podria..., això seria un pas interessant i important per, a més, conèixer millor la realitat i, en funció de conèixer millor la realitat, fer una proposta de caràcter tècnic que pugui resoldre el tema.

El quart apartat quedaria : «Realitzar les gestions oportunes per tal que es pugui ampliar l'horari de metro fins a la una de la matinada, i la millora del transport nocturn a la sortida d'espectacles.»

El punt cinquè quedaria resol a partir d'una addició, en la qual es parlaria, en lloc de «Nou Barris», de «Canyelles, Ciutat Meridiana, Torre Baró», i incorporant «Montcada i Reixac, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern, Esplugues de Llobregat», i un afegitó que digués «i a totes aquelles que els estudis endegats ens demostrin la necessitat, en el sentit que cap ciutat, cap poble, cap barri afectat, o que pugui ser afectat pugui tenir una concessió de discriminació.»

I, per últim..., l'últim punt que quedaria, amb una proposta de transacció, a veure si podríem omplir una mica el ventall d'opinions favorables, és en el sentit de dir : «Continuar les gestions oportunes per programar les inversions necessàries que permetin l'ampliació del servei de metros de Barcelona contemplats en els punts anterior, a partir de la creació d'un sector públic financer de Catalunya, per a la qual cosa es buscaria la col·laboració d'altres administracions públiques i es faran les reserves pressupostàries necessàries per a l'any 1990.»

I jo, per acabar aquestes propostes d'esmena, jo voldria explicitar una opinió política : abans, quan cada grup parlamentari ha fet el seu posicionament, hem fet, tots i cada un de nosaltres, política, que és molt bon fer per a aquest Parlament. Però, ara, en la votació, el que fem no és simplement política, el que fem és resoldre o no resoldre problemes, i, per tant, jo crec que aquesta diferenciació és important, perquè la votació, el que expressarà és la voluntat de cada grup parlamentari i de cada diputat, de com i de quina manera vol resoldre els problemes concrets que tenen els ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Es pot fer una sola votació?

El Sr. SUBIRÀ : El nostre Grup voldria demanar votació separada de cada punt. Podríem intentar fer alguna agrupació, però em sembla que, simplement, introduiríem dificultats. Per tant, votació separada de cada punt.

I, senyor President, voldria demanar també a la Presidència si ens autoritzaria... —ho dic amb tota sinceritat, naturalment—, demanar votació separada respecte a un incís del punt primer. És a dir, el punt primer diu : «Continuar fent les gestions necessàries, conjuntament amb l'Entitat Metropolitana del Transport i també amb l'Administració central...», etcètera. Nosaltres voldríem demanar votació separada de l'incís que diu : «conjuntament amb l'Entitat Metropolitana del

Transport i també... » Si això no és possible, senyor President, nosaltres —tal com ha anunciat el nostre representant— votàrem en contra. Si és possible, farem una votació diferenciada.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, com que ja no es poden demanar més votacions de les que s'han demanat, ja podem passar a votar.

Votem el número 1 de la transaccional, sense el «conjuntament amb l'Entitat Metropolitana de Transports i també».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 1, sense l'expressió que he llegit abans, ha estat aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

A continuació, votem el punt número 1, amb la inclusió... (Pausa.) No, es vota el text del primer punt, íntegre. És clar.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest redactat ha quedat rebutjat per 31 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions. (Ll. Sr. Curto demana per parlar.) Sí, senyor Curto?

El Sr. CURTO : Per un punt d'informació : la primera votació ha estat tot lo text a excepció del que ha demanat el senyor Subirà?

El Sr. PRESIDENT : Exacte.

El Sr. CURTO : D'acord.

El Sr. PRESIDENT : Votem el segon punt.

Vots a favor?

El segon punt ha quedat aprovat per unanimitat.

El tercer punt. Vots a favor?

El tercer punt ha quedat aprovat per unanimitat.

El quart punt. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions

Aquest quart punt ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem, acte seguit, el punt número 5.

Vots a favor?

Aquest cinquè punt ha estat aprovat per unanimitat.

Passem al següent punt de l'ordre del dia... (Pausa.) És clar, és que aquí hi ha un dubte. Senyor Celestino Sánchez, la transaccional no parla del punt número 6. Hi està inclòs o no hi està inclòs? El 6 és el primitiu? (Pausa.)

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Senyor President, l'última transaccional és l'última transaccional al 6, que parla de la creació del sector públic financer de Catalunya. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : O sigui, el punt 6, el llegirà el senyor Secretari, per aclarir-nos.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Continuar les gestions oportunes per a programar les inversions necessàries que permetin l'ampliació del servei del metro de Barcelona contemplat en els punts anteriors, a partir de la creació d'un sector públic financer de Catalunya, per la qual cosa es buscarà la col·laboració d'altres administracions públiques i es faran les reserves pressupostàries necessàries per a l'any 1990.»

El Sr. PRESIDENT : Votem aquest punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest sisè punt ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Tramitem ara la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Jaume Sobrequès, del Grup Socialista.

(El M. Il. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política del Llibre

El Sr. SOBREQUÉS : Senyor President, senyories, en la interpellació presentada per aquest Diputat el dia 10 de maig, vaig fer referència, en primer lloc, a la necessitat de desenvolupar la Llei de Biblioteques, aprovada el 1981, i...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Silenci, si us plau...

El Sr. SOBREQUÉS : Gràcies, senyor President. I que, fins a aquest moment, molt del seu articulat no havia estat objecte de compliment per part del Consell de govern de la Generalitat. Feia referència també, en la meua interpellació, a la necessitat que la Biblioteca Nacional de Catalunya, que aquella Biblioteca de Catalunya definida en l'article 7 de la Llei de Biblioteques, aconseguís de ser autènticament una biblioteca de prestigi no únicament nacional, sinó de prestigi internacional. Constatava la manca de recursos de la Biblioteca, de recursos per a tota mena d'activitats, per a tota mena de desenvolupament estructural, de personal, d'adquisició de llibres, etcètera.

Feia també referència, en la meua interpellació, a la conveniència que l'Escola de Biblioteconomia de Catalunya fos una escola que estigués al nivell de les exigències bibliotecàries del món modern, i que ampliés el seu cicle d'estudis, del primer cicle al segon cicle i al tercer cicle, la qual cosa havia de fer que aquesta Escola de Biblioteconomia fos competitiva amb altres escoles de biblioteconomia que estan naixent arreu de l'Estat espanyol.

I, finalment, feia referència, també, a la conveniència que les administracions públiques, i, d'una manera molt especial —naturalment, era una interpellació al Consell Executiu—, el Govern de la Generalitat destinés una major atenció a les biblioteques públiques del país, fent referència que bàsicament una bona part d'aquestes biblioteques eren degudes a l'esforç de l'Administració local, dels ajuntaments i de les diputacions i que, per exemple, en una ciutat com Barcelona, doncs, les biblioteques populars estan dotades per aquestes administracions locals a les quals m'he referit i també per entitats privades, entitats creditícies, però no pel Govern de la Generalitat.

És d'acord amb d'aquestes manifestacions i el contingut de la meua interpellació que el meu Grup ha presentat una moció amb quatre punts, en els quals, en primer lloc, es tracta d'instar el Govern a desenvolupar la Llei de Biblioteques de Catalunya, aprovada ara ja fa vuit anys; en segon lloc, instar el Govern de la Generalitat a dedicar, en els exercicis pressupostaris, una major atenció pressupostària a la Biblioteca Nacional de Catalunya, a fi que aquesta, realment, pugui acomplir els objectius que li són propis com a autèntica biblioteca nacional de Catalunya, i pugui incrementar els seus fons fins als quatre milions, fins als quatre milions de volums —en lloc del milió

que té ara—, per tal que pugui acomplir aquesta missió de ser una biblioteca de prestigi internacional. La Moció, en el seu tercer punt, demana al Govern de la Generalitat que doti de mitjans o que contribueixi que l'Escola de Biblioteconomia de Barcelona, de Catalunya, pugui estendre els seus ensenyaments cap a ensenyaments de cicles superiors, i, darrerament, la Moció té com a objectiu demanar al Govern de la Generalitat que doni suport a les biblioteques dependents de les administracions locals, les diputacions i els ajuntaments, que són entitats que han fet, en l'àmbit de les biblioteques populars, un esforç molt superior al que ha fet la mateixa Administració de la Generalitat.

Aquesta és la Moció, amb els quatre punts que sotmeto a la consideració de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara defensar l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. L'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera té la paraula per fer-ho.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Per explicar també el nostre vot favorable als quatre punts de la Moció, que hauria de tenir en compte —ja ho ha dit ara el senyor Sobrequés— la importància del text aprovat unànimement en aquesta Cambra l'any 1981 i els problemes d'aquest text al cap d'uns quants anys. No sóc jo qui ho diu, són els professionals del món de les biblioteques, que han elaborat i han repartit —els membres de la Comissió de Cultura la deuen haver rebut a hores d'ara; jo, almenys l'he rebuda així, a la Cambra, en tant que membre de la Comissió de Cultura del Parlament— aquesta declaració del Col·legi Oficial de Bibliotecaris-documentalistes de Catalunya, sobre la Llei de Biblioteques.

Els punts d'incompliment d'aquesta Llei són notables, i els punts en què s'expressa perquè la Llei no havia previst qüestions que durant aquests anys han aparegut i que, per tant, exigien —o per via de reglament o per via de modificació de llei— noves aportacions, em penso que són prou seriosos i prou notables com perquè siguin tinguts en compte en el marc d'aquesta Moció.

Quan se'ns parla de la necessitat d'establir uns organismes bibliotecaris nacionals que assegurin a la comunitat determinats serveis d'adquisició, control i conservació dels fons bibliogràfics, etcètera; quan se'ns parla de planificar i coordinar la creació i l'existència de serveis i organismes bibliotecaris; quan se'ns parla d'estendre la lectura pública al màxim nombre d'habitants possible, de racionalitzar les actuacions de les diverses entitats amb responsabilitat en matèria de biblioteques, coordinant-ne els esforços de manera que el resultat sigui la multiplicació dels recursos, etcètera, em penso que se'ns està parlant de qüestions notables que la Llei podia deixar entendre i que, en tot cas, aquesta Llei no ha desenvolupat prou. No ha quedat prou aclarit, després d'aquesta Llei, com s'aplicava tot això, i, en realitat, en aquests moments, la imatge és que Catalunya, que l'any 1981 heretava una situació bibliotecària relativament invertibrada, trencada, fragmentada, però rica, al cap de vuit anys no ha fet els esforços que li corresponien d'acord amb la seva tradició bibliotecària.

En el punt número dos es parla d'instar el Govern de la Generalitat a dedicar, en els exercicis pressupostaris vinents, una

atenció especial a la Biblioteca Nacional de Catalunya. Jo crec que no es tracta únicament de dedicar un esforç pressupostari més gran, sinó senzillament de fer complir l'article setè de la Llei de Biblioteques, que defineix com ha de ser la Biblioteca Nacional de Catalunya, tant el que ha de ser en tant que biblioteca nacional de Catalunya, com el seu funcionament, la seva gestió.

En el tercer punt es demana al Govern de la Generalitat que doti l'Escola de Biblioteconomia dels mitjans que li permetin d'estendre els seus ensenyaments a estudis de segon cicle. Em penso que el punt és clar : la professionalització, en aquest cas, de tots els que treballen en el món de les biblioteques és una urgència evident.

És important el quart punt, en què s'insta el Govern a donar suport a les biblioteques dependents de les administracions locals de Catalunya. Estem novament parlant de la Llei; recordin l'article vuitè de la Llei, que ens diu : «La Generalitat ha d'establir convenis amb els municipis de més de 5.000 habitants per tal de crear i mantenir biblioteques obertes al públic, d'acord amb la reglamentació existent», i explica com han de ser.

Bé, jo recordo el que he dit en altres ocasions : els serveis a la persona són —com el seu nom diu— a la persona, per tant, el nombre de persones han de determinar, molt sovint, la multiplicació de serveis; així ho entén la Llei en el seu article vuitè, Llei —ho repeteixo— aprovada unànimement en aquesta Cambra, i penso que el compliment d'aquest punt de la Llei suposaria —i ho vam dir així en el debat pressupostari— increments importants a partides destinades al tema de les biblioteques. Sé que la política de biblioteques no entra en allò que en podríem dir la política de l'efímer, de les realitzacions immediates de carrer, de les realitzacions que enlluernen i que poden aconseguir, en un moment determinat, un cert ressò de premsa; són aquestes actuacions que comporten poques inauguracions però que, a la llarga, doten el país d'una infraestructura cultural estable.

En aquest sentit, nosaltres hem volgut afegir una esmena a la Moció presentada pel Grup Socialista a través del senyor Sobrequés, en la qual instàvem el Govern de la Generalitat —acceptàriem poder dir : «instem les diverses administracions implicades»— a dedicar una atenció específica a la Biblioteca de la Universitat de Barcelona, per tal de conservar-ne els fons i d'accelerar-ne la renovació. Aquesta esmena —d'addició, evidentment— té dos eixos de reflexió : primer, la importància històrica de la Biblioteca de la Universitat de Barcelona, una de les més importants, no solament de Catalunya o de tot l'Estat, sinó una de les més importants del món que, en aquests moments, té problemes tant de definició de la mateixa biblioteca —que, com saben, comparteix una doble funció de biblioteca pública i de biblioteca universitària—, com, sobretot, l'aspecte de conservació dels fons d'aquesta Biblioteca. Saben que en aquests moments hi ha un debat sobre on han d'anar a parar els fons que té la Biblioteca de la Universitat de Barcelona, que provenen de la desamortització, i que, en aquests moments, es disputen entre els organismes autònoms de la Universitat —d'altres diuen que haurien d'anar a parar a la Biblioteca Nacional de Catalunya—, però també des de l'Estat reclamen molts d'aquests fons, que durant molts anys han estat fons de la Biblioteca de la Universitat de Barcelo-

na. Paral·lelament, hi ha un problema, i és el deteriorament, el deteriorament de molts d'aquests fons —n'ha parlat sovint la premsa, els altres mitjans de comunicació—; com que es tracta d'un cos de biblioteques no crec que sigui per fer un alarmisme més o menys estrany; hi ha hagut, en aquests moments, actuacions, jo diria, de neteja, i de neteja a fons d'alguns sectors de la Biblioteca Universitària de Barcelona, però aquests esforços no són suficients. Ens sembla que el problema del manteniment en bona situació de la Biblioteca de la Universitat de Barcelona, no és un problema que diguin «És només un problema de la Universitat»: és un problema de totes les administracions implicades i, per tant, és un problema també de totes aquelles administracions a les quals el Parlament de Catalunya es pot adreçar per fer-los una recomanació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Per Convergència i Unió, defensarà la seva esmena... *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors diputats, és evident que la importància que té per a la identitat nacional de Catalunya tot el que fa referència al món bibliotecari, especialment a la Biblioteca Nacional de Catalunya, altres aspectes que podríem considerar més parcials, però que, de fet, també són importants, com, per exemple, el que fa referència aquí a l'Escola de Biblioteconomia, a les biblioteques públiques de Catalunya i també a la Biblioteca de la Universitat de Barcelona. Tot això és el contingut de la Moció que en aquest moment nosaltres aquí hem de decidir com la votem.

Jo parlaré, conjuntament, de cada un dels punts de la Moció, en el contingut proposat pel Grup Socialista, a través de l'Illustre Diputat senyor Sobrequès, i, al mateix temps, de les esmenes que ha presentat el nostre Grup.

En el primer punt, es parla del desenvolupament de la Llei de Biblioteques, aprovada —com s'ha dit aquí— per unanimitat l'any 1981. Jo ara no haig de tornar a explicar tot el que el Conseller Guitart va explicar l'altre dia, i, en tot cas, voldria recordar el que el Director General, senyor Carbonell, ha parlat sobre l'actual Pla bibliotecari que s'està desenvolupant. I és en aquest sentit, i a partir d'aquestes propostes, que nosaltres fèiem una esmena al punt primer, per precisar això i per constatar la voluntat del Govern de tirar endavant tot aquest projecte, sobretot amb aquest nou Pla que en aquest moment estem proposant.

Però, jo he de manifestar la meua satisfacció perquè, a través del diàleg amb els diferents grups, hem pogut arribar fins i tot més enllà que constatar una voluntat i hem arribat a un acord i a un text que, en tot cas, la persona que ha de judicar la nostra proposta, tant si és d'esmena com si és de transacció, el senyor Sobrequès, en el moment del seu torn, ja proposarà —no li vull treure aquest honor que, en part, li correspon, i en el qual estaríem perfectament d'acord.

El segon punt, tracta de la Biblioteca Nacional de Catalunya. Mirin, la Biblioteca de Catalunya, des de la seva creació el 1907, ha estat una de les eines importants de l'aparell cultural del nostre poble. Va néixer —com vostès saben— com a biblioteca de l'Institut d'Estudis Catalans, sota l'impuls de la Diputació de Barcelona, presidida per Enric Prat de la Riba, i consolidada en el marc de la Mancomunitat de Catalunya. La seva vocació inicial de biblioteca nacional és evident que s'ha vist ab-

solutament obstaculitzada pels períodes de la dictadura que s'han produït al llarg del segle XX. Durant la pràctica totalitat de la seva existència, la mateixa Diputació de Barcelona l'ha sostinguda i l'ha gestionada, i ha fet una meritòria tasca de suplència, però amb la recuperació de la llibertat i de l'autonomia, la seva condició de biblioteca nacional havia de ser reconeguda plenament, i així ho fou en l'article setè de la Llei de Biblioteques —que ja hem esmentat diverses vegades aquí—, aprovada el 22 d'abril de 1981.

Som en el camí de donar aquest caràcter nacional a la Biblioteca de Catalunya. En aquest sentit, a finals de 1986 es va constituir un consorci —i les paraules que acabo de dir formen part del preàmbul d'aquest consorci—, integrat per la Generalitat de Catalunya, per la Diputació de Barcelona, per l'Ajuntament de Barcelona i per l'Institut d'Estudis Catalans. Aquest consorci té el propòsit de subsistir fins que la Generalitat, comptant amb els recursos necessaris, pugui assumir la gestió íntegra i exclusiva de la Biblioteca Nacional de Catalunya com correspon.

Nosaltres també havíem fet una esmena basant-nos en el contingut de l'acord del consorci, amb un annex que porta el protocol del consorci, l'annex tercer, que parla de les aportacions pressupostàries creixents de la Generalitat, i que s'han anat complint en els darrers anys. Però també en aquest cas he de dir que les negociacions fetes amb el Grup Socialista i amb els altres grups han arribat més enllà d'una cosa estrictament formal —encara que sigui molt important la qüestió, doncs, dels diners—, i també hem proposat entre tots plegats una transaccional, que també espero que el senyor Sobrequès, en el seu torn, la doni a conèixer, i amb la qual nosaltres estem absolutament d'acord, que té un abast més ampli, fins i tot del que nosaltres proposàvem.

El tercer punt pretén ampliar l'ensenyament de l'Escola de Biblioteconomia, que és una escola —com vostès saben— que depèn de la Diputació, i que està adscrita a la Universitat de Barcelona perquè tingui estudis de segon cicle. Nosaltres entenem que això no ens corresponia, i, atès, doncs, que respectem l'autonomia universitària, hem proposat... i, pensant que la proposta era una proposta raonable i que nosaltres hi havíem de donar suport d'una manera o altra, el que hem fet és encarrilar-la cap al camí més adequat —que no era el del contingut de la Moció— i hem presentat una esmena per tal que això s'encarrili a través de les autoritats acadèmiques, i esperem que aquesta rectificació que nosaltres hem fet pugui ser admesa pel Grup proposant i que, a més a més, llavors, això es pugui dur a terme.

El quart punt parla de millorar unes biblioteques, i el nostre Grup, això ho ha volgut estendre a tot un conjunt —diguem-ne, xarxa, encara que no sigui, doncs, un nom propi, aquest, de la xarxa, almenys de moment— de biblioteques públiques de Catalunya. Esperem que aquesta ampliació també sigui una ampliació que sigui ben vista pels grups parlamentaris, i que pugui ser admesa i votada per tothom.

Finalment, hi ha una esmena d'Iniciativa per Catalunya que fa referència a la Biblioteca de la Universitat de Barcelona, que —com ha dit molt bé el senyor Riera— constitueix un litigi que ve de lluny i que, normalment, cal resoldre. Per si aquesta proposta permetés d'avançar en aquesta línia de resolució, el Grup de Convergència i Unió, d'acord amb les consultes que

ha fet als nivells que calia, votaria l'esmena. És a dir que, en aquest sentit, si això fos aprovat en els termes que jo he dit, el nostre Grup votaria tots els punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomines. Poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN : Moltes gràcies. Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la sessió plenària on se substancià la interpellació que dona peu a la Moció objecte de debat, tot un seguit de coses varen quedar confirmades, una de les quals va ésser que passats vuit anys de l'aprovació de la Llei de Biblioteques, la seva aplicació ha estat lenta i complicada, i s'han deixat importants aspectes per desenvolupar. Una altra, seria el fet que la Biblioteca Nacional de Catalunya no compleix amb la seva funció nacional, com posa de manifest el fet de no tenir responsabilitat sobre l'hemeroteca nacional, i tampoc el fet de no arribar als 900.000 volums. Fets, amb la duplicitat de funcions que es produeixen clarament en alguns àmbits, com és el cas de la Cartoteca, dependent de la Generalitat, i la Secció de Mapes de la Biblioteca; la manca de recepció de dipòsits legals de tot allò que arreu del món es publica en català, units als minsos recursos financers que es destinen a l'adquisició de llibres, ens permet d'afirmar que la Biblioteca Nacional, no només no és biblioteca nacional, sinó que ens atreviríem a dir que ni tan sols és biblioteca. El seu volum, la manca d'estructures tècniques i totes les raons abans esmentades ens ho confirmen.

Els diputats centristes volem fer sentir la nostra veu per tal de reclamar l'establiment d'una taxa pública de biblioteques que beneficiï el conjunt dels ciutadans, de tal manera que la utilització de la Biblioteca de Catalunya es faci preferentment pels investigadors i els estudiosos.

De tot això, els il·lustres diputats i il·lustres diputades hauran intuït que estem substancialment d'acord amb la Moció, però demanem el vot separat per als punts tercer i quart, per als quals demanem que estiguin en contra de les esmenes tercera i quarta del Grup de Convergència i Unió. Així mateix, veuríem bé que fos recollit el nou punt proposat per Iniciativa per Catalunya.

Senyor President, la votació separada que demanem quedaria retirada si s'arribés a un consens transaccional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari anuncia ja el vot favorable al text proposat pel Grup Socialista, amb el benentès que veuríem amb satisfacció la incorporació de l'esmena d'Iniciativa per Catalunya i desitjariem —com també ha estat expressat des d'aquí anteriorment— un acord superior que permetés la unanimitat de la Cambra en un tema tan fonamental com aquest, un tema sobre el qual tenim competències exclusives i on no és vàlida, doncs, determinat tipus de política que algú —expressat en termes vegetals— podria arribar a qualificar de «mitja figa, mig raïm».

La Llei de Biblioteques del 1981 va obrir, amb l'entusiasme

dels professionals del sector, una porta a l'esperança que ja havia estat oberta el 1934 per la Generalitat republicana.

El llarg parèntesi de la dictadura va comportar també el llarg silenci, forçat, de la cultura i la congelació d'una estructura bibliotecària que, amb el pas dels anys va anar quedant envellida, desballestada i en plena indigència. Cap interès, doncs, per la cultura, amb el benentès, també, que la injustícia per la cultura era —com deia Marcel·lí Domingo— la pitjor de les injustícies, i ho deia un ministre que va introduir el català a les escoles, un ministre que no es deia nacionalista però que en feia, a diferència de qui sempre hi ha qui se'n diu i no en fa; qui no se'n diu i en fa, però d'una altra nació; qui se'n diu i en fa, i qui ni se'n diu ni en fa.

Per això l'any 1981 va ser ben rebuda la Llei de Biblioteques, perquè posava el fonament legal a una acció de govern de la Generalitat actual, que, probablement per diferenciar-la de l'anterior, suposem que devem haver d'anomenar «de Generalitat monàrquica». Però vuit anys després de l'aprovació de la Llei, aquella il·lusió s'ha anat esvaint i aquella porta oberta a l'esperança s'ha anat ajustant cada vegada més per l'incompliment de punts de la Llei, i cal recordar que l'incompliment de punts de la Llei és també limitar la ja prou limitada sobirania d'aquest Parlament.

Les insuficiències en l'obra de govern durant aquests anys fan que calgui avançar encara molt en aspectes concrets que ja eren tan urgents com necessaris aviat farà deu anys. L'equilibri territorial en el camp bibliotecari, assegurant unes unitats bàsiques de lectura a municipis i comarques, i no confiant tan exageradament en la funció substitutòria i provisional de certes entitats privades o d'estalvi, fins al punt que en alguns llocs sembla que ja s'hagi renunciat a tota acció institucional, o bé, en ocasions, pot també arribar a semblar que no hi hagi prou interès a accelerar la resolució de temes pendents. Un cas alarmant i significatiu seria, en aquest sentit —i sabem que han sorgit problemes diversos—, el cas de Tarragona, on la biblioteca pública de titularitat estatal, però de gestió de la Generalitat, porta ja tres anys i tres mesos tancada a la consulta pública i a la lectura; una ciutat de 120.000 habitants, on no es disposa de cap altra biblioteca amb aquest caràcter públic.

La Biblioteca de Catalunya malament podrà fer les funcions reals de biblioteca nacional que li atorga la Llei si no rep encara la totalitat del dipòsit legal de Catalunya, ni acull, encara, la producció impresa, sonora i visual en català o sobre els Països Catalans, que se suposa que hauria de ser l'objectiu primer d'una biblioteca nacional catalana. Tenint en compte que la producció tampoc no és tan nombrosa com voldríem, aquest no és, doncs, un objectiu ara i tant impossible.

L'extensió de la lectura pública, la facilitació de mitjans per a l'accés de la població a la lectura en tots els punts del territori necessiten, no sols la garantia de la Llei —que ja la tenim—, sinó també, i sobretot, la voluntat política de fer complir aquesta Llei, i això significa recuperar aquella empenta inicial de l'actual Generalitat en tots els àmbits bibliotecaris i concretar-la ara també en accions : les biblioteques escolars, les biblioteques universitàries, les de recerca i especialitzades i la col·laboració entre administracions, en uns casos per al suport imprescindible a les biblioteques municipals, i en altres per a l'atenció preferent que cap govern no pot obviar, ni que no sigui competència directa seva, a l'Escola de Bibliotecono-

mia, d'on hauran de sortir els futurs professionals del sector. I potser, doncs, amb aquest nou ànim col·lectiu serà possible una cosa que ara no ho és : trobar en totes les biblioteques de la Generalitat, si més no, pel cap baix, els llibres que editen els mateixos departaments de la Generalitat, i que no els hagin de comprar, com passa ara amb certes biblioteques de la Generalitat, les quals sí que reben gratuïtament i paradoxalment, aïllats!, tots els llibres del Ministeri.

Cal pensar, doncs, que, amb aquesta nova empenta que ara es demana des d'aquí, s'arribi també a canviar un element clau i fonamental, com són les moquetes de totes les biblioteques de la Generalitat, que segons sembla contenen elements altament inflamables.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President, molt breument, per anunciar el vot favorable del nostre Grup a aquesta Moció.

Aquesta Moció és un exemple d'iniciativa parlamentària oportuna, realista i constructiva per impulsar i estimular l'acció de govern en un camp en el qual, evidentment, això feia falta. D'una banda, el desplegament de la Llei de Biblioteques era clarament insuficient; d'altra banda —com s'ha fet palès en les intervencions de tots els grups que han intervingut en aquesta Moció—, el sistema bibliotecari català té greus mancances quantitatives i qualitatives; per tant, la Moció és oportuna.

Sembla que el Govern l'ha acollida també amb ànim constructiu, i, per tant, si això —com esperem— cristallitza en un acord entre el Grup proponent i la majoria, el nostre Grup s'afegirà a la votació favorable a aquesta Moció, que tant de bo que fos unànime de tota la Cambra, si això és possible.

Vostè sap, professor Sobrequès, que hi havia un escriptor argentí cec, ja mort, que va esperar el Premi Nobel durant molts anys i no l'hi van donar, i que deia que el món era com una vasta biblioteca. Tant de bo que, en aquest país on encara es llegeix poc, es llegeix molt més; que un sistema bibliotecari millorat contribuís a fomentar l'afició a la lectura, perquè és obvi que un poble que llegeix molt està més a prop de resoldre els seus conflictes en pau i en llibertat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS : Senyor President, senyories, el primer punt de la Moció que nosaltres hem presentat feia referència a la necessitat de desenvolupar la Llei de Biblioteques. Hem arribat a un acord, a una proposta d'una transaccional que penso que podria satisfer tot allò que s'ha manifestat per part dels diversos grups que s'han expressat des d'aquesta tribuna.

Aquest primer punt, per tant, de la Moció, quedaria redactat de la manera següent : «El Parlament de Catalunya constata la necessitat que el Govern de la Generalitat desenvolupi, d'acord amb les noves circumstàncies, la Llei de Biblioteques aprovada el 1981, buscant el màxim consens entre els sectors implicats del món bibliotecari.» Aquest punt, a més a més que recull la necessitat de desenvolupar la Llei, intenta arribar a un acord, al màxim consens, entre d'altres, doncs, amb el Col·legi

Oficial de Bibliotecaris i Documentalistes de Catalunya.

Al segon punt també proposo, senyor President, una nova redacció; és aquell punt que feia referència a la necessitat de potenciar —ho dic d'una manera ben genèrica— la Biblioteca de Catalunya. Aquest segon punt, amb aquesta transaccional que proposo, quedaria redactat de la manera que segueix : «2. Manifesta la voluntat que el Govern desenvolupi l'article 7 de la Llei de Biblioteques, que fa referència a la Biblioteca de Catalunya.»

Quant al punt tercer de la Moció que abans he defensat, que és aquell que feia referència a la necessitat, també, de potenciar l'Escola de Biblioteconomia de Catalunya, el meu Grup accepta l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió perquè creiem que, d'alguna manera..., en fi, que plenament recull l'esperit de la proposta de la Moció que jo he presentat. Atès que és el text que ja figura en la presentació, no cal llegir-lo.

Quant al punt quart, que és aquell que feia referència a la necessitat de potenciar les biblioteques dependents de les administracions locals, és a dir, les biblioteques públiques de Catalunya, creiem també que el punt quart de l'esmena presentada per Convergència i Unió recull tot l'esperit d'aquesta proposta, atès que insta el Govern de la Generalitat i afegeix «i d'altres administracions públiques» a trobar les fórmules per tal de millorar, doncs, aquesta xarxa de biblioteques públiques de Catalunya. Per tant, la redacció de l'esmena de Convergència i Unió és també acceptada pel meu Grup.

I, darrerament, quant al punt cinquè presentat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, després de sentir allò que s'ha manifestat des d'aquesta tribuna, proposaria també una nova redacció transaccional, que és la que segueix : «Insta les diverses administracions implicades a dedicar una atenció específica a la Biblioteca de la Universitat de Barcelona, per tal de conservar-ne el fons i d'accelerar-ne la renovació.»

En síntesi, senyor President, quant als punts 1, 2 i 5, hi ha aquí la nova redacció que serà sotmesa a votació; quant als punts 3 i 4, val la redacció de l'esmena presentada per Convergència.

Moltes gràcies, senyor President, senyories.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sobrequès. Es pot votar conjuntament?

Doncs, fem una sola votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oidor de Comptes i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Preguntes

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre l'homologació dels docents amb la
resta de funcionaris de la Generalitat*

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, passem ara a les preguntes amb resposta oral. La pregunta número 1 ha estat posposada a petició del Govern; el mateix succeeix amb la número 2. La número 3 ha estat retirada pel Diputat. Per consegüent, la senyora Rosa Barenys o la senyora Pilar Ferran tenen la paraula per formular la pregunta número 4.

(L'I. Sr. Ayguadé s'aixeca per parlar.)

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, digui.

El Sr. AYGUADÉ : No sé si no ho he sentit bé, però m'agradaria, si us plau, que ho pogués tornar a repetir, perquè..., què és el que passa amb la primera pregunta?

El Sr. PRESIDENT : Ha estat posposada a petició del Govern.

El Sr. AYGUADÉ : És realment sorprenent, perquè s'havia considerat la urgència d'aquesta pregunta...

El Sr. PRESIDENT : Està en el seu dret, el Govern, de sol·licitar la posposició, per una vegada.

El Sr. AYGUADÉ : I una mostra de respecte avisar, és clar. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyora Ferran, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els objectius de política sanitària pel que fa a la
demanda d'interrupció voluntària de l'embaràs*

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. La primera pregunta diu així : «En el marc general de la política per a la promoció de la salut, quins són els objectius del Consell Executiu per atendre i canalitzar la demanda de la població catalana respecte a la interrupció voluntària de l'embaràs».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias) : Senyor President, senyores i senyors diputats, la demanda es dirigeix, a través dels metges de capçalera, o a través dels centres de planificació familiar, o a través dels ginecòlegs de quota de la mateixa Seguretat Social o, en alguns casos, a través dels hospitals, d'uns als altres.

A part això, com vostè sap, davant els diferents sectors d'inspecció del funcionament de l'Institut Català de la Salut, a través d'ells també es dirigeix la gent que té necessitats, o envers els centres de planificació familiar, o envers els hospitals que fan aquestes pràctiques.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Ferran pot fer rèplica.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Sí, la pregunta està feta en el sentit que, des de la nostra vessant, des del nostre punt de vista, no s'aplica la Llei. El Govern de Catalunya no posa els mitjans perquè s'apliqui, perquè es desenvolupi en el nostre país aquesta Llei d'interrupció voluntària de l'embaràs.

És una realitat que, en el nostre país, s'ha d'emigrar per poder practicar un avortament; no hi ha gaires possibilitats, és molt difícil; tant això com, també des de part del Govern, permetre el lliure mercadeig que existeix en aquest tema.

El Govern ens sembla que ha de tenir la sensibilitat de recollir quin és el sentir del poble, què demana, què es demana a Catalunya. A Catalunya, des de la Generalitat republicana, des de l'experiència que hi ha en la Generalitat provisional, des del que han fet els ajuntaments en matèria de planificació familiar —no en aquest tema, però relacionat amb ell—, ens sembla que han recollit, aquests governs que he citat, quin era el sentit, quin era el sentiment, quina era la demanda de la població catalana respecte a aquest tema. Ens sembla que no és així, no expressa així la voluntat del Govern de la Generalitat en aquest moment, en relació amb aquest tema. I jo sé, senyor Conseller, que és difícil que vostè m'ho preguntí així, però deixo una pregunta en l'aire, en dir : segur que en la Conselleria i/o en el Consell Executiu no hi ha membres que, per la seva ideologia, s'oposen que es tiri endavant el tema de la interrupció voluntària de l'embaràs a Catalunya?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : A part de la ideologia personal o la posició personal envers aquest tema de la interrupció voluntària de l'embaràs, la Llei que la marca no és una llei feta pel Govern de Convergència, sinó que és una llei feta amb majoria del partit Socialista; per tant, escolti'm, jo..., crec que si algun problema hi ha és que potser no els agrada suficientment aquesta Llei. Nosaltres, el que sí que fem és aplicar-la al peu de la lletra. A més, s'aplica al peu de la lletra, i jo diria que amb una certa magnanimitat, en el sentit que s'intenta fer els màxims esforços possibles per correspondre a totes les peticions que tenim; hi ha una dificultat, que és l'objecció de consciència, però és dintre de les normes de la Llei, però que jo sàpiga no hi ha ni un cas que s'hagi dirigit a la Conselleria en què s'hagi trobat mancat d'atenció, sempre que estigui emparat per la Llei.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

Pregunta número 5, que formula la mateixa Diputada, senyora Pilar Ferran, sobre els centres sanitaris no hospitalaris acreditats per accedir a la interrupció voluntària de l'embaràs.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els centres sanitaris
no hospitalaris acreditats per a
accedir a la interrupció voluntària
de l'embaràs*

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. La pregunta és la següent : d'acord amb el que estableix el Decret 2409/86, quants són els centres i els establiments sanitaris no hospitalaris acreditats per accedir a la interrupció voluntària de l'embaràs, a Catalunya?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller pot contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : La situació administrativa dels centres extrahospita-

laris que han sol·licitat autorització per realitzar interrupcions voluntàries de l'embaràs és la següent : hi ha un centre autoritzat, l'Estudio Médico Especializado en Contracepción y Esterilidad, Sociedad Anónima, amb data de 19 de desembre de 1988, i després hi ha dos centres autoritzats provisionalment, el Centro Casanovas de Ginecología y Planificación Familiar, i el Centro Aragón.

És cert que el Director General de la DGOPS va denegar en primera instància l'autorització sobre la base que les condicions dels locals no eren adients, perquè estaven situats en pisos, i, contra aquesta decisió, els dos centres van presentar un recurs d'alçada. Amb aquest recurs d'alçada, per resolució del Conseller, s'ha donat l'autorització provisional per sis mesos sota la condició que arreglin aquests defectes que tenen encara aquests centres.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Ferran pot fer la rèplica.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Precisament, el Decret a què fèiem referència, el 2409/86, i liberalitzat ja per la Sentència del Tribunal Constitucional dóna possibilitats, dóna facilitats als governs de les comunitats autònomes perquè facin acreditacions en centres privats per fer la interrupció voluntària de l'embaràs, precisament liberalitza, dóna possibilitats; creiem que aquí no s'han donat aquestes possibilitats. I per fer això, l'avortament en condicions legals dins les onze primeres setmanes, hom sap que és un tema senzill, que és un tema que no calen grans «virgueries» tècniques ni recursos humans; simplement amb dos metges que hi donin el vist-i-plau, doncs, no cal en aquest moment, com se sap, ni la comissió d'avaluació, i amb uns implements, amb un material tècnic necessari, això seria molt més possible si es donés una interpretació més oberta, una interpretació, diguem-ne, no restrictiva.

Creiem que actualment molts centres de planificació familiar, siguin municipals, siguin els mateixos de l'ICS, estarien en condicions, donant, doncs, evidentment, el complement que necessitessin de personal o de material, per fer aquestes aplicacions de l'avortament. En canvi..., fins i tot es nega en aquest moment als nega als centres de planificació familiar l'acreditació com a tals centres de planificació familiar, simplement perquè a la llista d'inventari d'implements no han posat els guants, i perquè falta una porta d'emergència. Bé, creiem que molts centres públics desgraciadament no reuneixen les condicions òptimes, però això, amb criteris restrictius..., si anéssim amb criteris restrictius pocs centres sanitaris tindríem a Catalunya, des del punt de vista hospitalari, assistencial primari, etcètera. És a dir, amb un criteri restrictiu no podríem fer gairebé res sinó d'una manera molt restrictiva i molt lligada. Ens sembla que s'ha de donar una interpretació molt més oberta, molt més planera de com pot anar aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller, té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President. Bé, les facilitats, però les facilitats dintre el compliment de les normes, perquè és evident que el que nosaltres no podem fer és no aplicar les normes que hi ha. És a dir, nosaltres donem facilitats dintre les normes, som flexibles dintre la normativa existent i, per tant,

nosaltres el que sí tenim en compte és que els defectes arquitectònics, el fet que hi hagi barreres arquitectòniques, que ja és un fet prou greu, però intentem dir : «Escolti, això, corregeixi-ho».

El que són defectes de funcionament, el que es considera que són defectes de funcionament sanitari, doncs, llavors no donem l'autorització, a més, vaja, hi ha casos que és molt fàcil de solucionar i l'exemple que vostè posa, si tot fos un problema de guants, doncs, és qüestió que els comprin i en cinc minuts, doncs, se soluciona el problema.

Vostè es queixa que no donem prou autoritzacions. Miri, nosaltres, d'autoritzacions demanades, en tenim cinc; en tenim cinc, d'autoritzacions demanades, i aquestes tres, que són les que hem donat, les hem donat —ja ho dic— amb una certa generositat, i queden dos centres, l'expedient dels quals ha entrat fa pocs dies; fa pocs dies que hi ha l'expedient en curs. Jo no sé a què es refereix vostè en dir que nosaltres no hi posem interès. Li asseguro que no hi ha ni un centre del qual hagi entrat la petició i que no s'hagi posat la màxima celeritat per arreglar el tema.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

Passem a la següent pregunta, que és sobre el nombre d'avortaments realitzats a Catalunya, d'acord amb la Llei 9/1985, que formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el nombre d'avortaments
realitzats a Catalunya, d'acord amb
la Llei 9/1985, de l'Estat*

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Exactament, i amb precisió, aquesta és la pregunta : quin és el nombre d'avortaments realitzats a Catalunya fins a la data present. Ja que sembla que hi ha tantes facilitats per part del Govern, potser ara esperem una xifra ben espantosa sobre quin és el nombre, perquè en aquesta Comunitat Autònoma estem per davant de totes en el nombre d'avortaments.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a Catalunya des de l'1 d'agost de 1985 fins al març de 1989 s'han produït 1.050 interrupcions legals d'embaràs en centres autoritzats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Ferran pot fer rèplica.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Bé, precisament, a nivell de Catalunya és una xifra, doncs, diferent de totes les dades que existeixen, perquè les dades que la Comunitat remet a Madrid, al Ministeri de Sanitat, són 389. M'alegro que en comptes de 389 hagin estat 1.050... No, no, vull dir és que aleshores no són les xifres exactes del Ministeri de Sanitat.

En segon lloc, un informe de la mateixa Conselleria a tots els seus centres —un informe que tinc a les meves mans, i que el senyor Conseller sap a quin informe faig referència— parla de 173. Bé, escolti, no li ho discutiré si són 1.050. Molt millor! Tant de bo me'n digués més, perquè seria molt més real. Parla de 173, una circular del seu Departament dirigida als centres on informa quin és el nombre d'avortaments que s'han fet a

Catalunya. Però, bé, són, doncs, 1.050, ara no es tracta de discutir aquesta xifra; són 1.050, per això li he fet la pregunta i ara tenim una xifra de referència.

Sap, senyor Conseller, quants se n'han fet a València, a la Comunitat Valenciana? 3.196. Sap quants se n'han fet a la Comunitat de Madrid? 5.379. I no comparem aquestes, n'hi faré dues més : a Astúries, 1.500 —encara ens passen— i, una altra, a Castella-Lleó, que podem dir, doncs, bé, és una Comunitat Autònoma que, doncs, amb poc índex de població, i potser un tema ideològic, etcètera : 1.484. Sap quants, a Galícia?, perquè també ens passa Galícia, ens passa de les xifres referides per vostès al Ministeri, per les donades ara sobrepassen Galícia, cosa que m'alegra moltíssim, però les xifres que hi ha a Galícia són de 425; les xifres de vostès eren de 389 al Ministeri. M'alegro que siguin més de les que vostè ha dit.

De tota manera, Catalunya ocupa el lloc bastant a la cua de les comunitats autònomes en aquest tema, quan ha estat un tema capdavanter en aquesta Comunitat Autònoma, en molts anys de la història del nostre país, és bastant vergonyós que l'aplicació de la mateixa Llei per a tot l'Estat sigui una interpretació, com he dit al principi, tan restrictiva aquí, i, almenys, més permissiva, jo no dic tan oberta, fins i tot com ens agradaria, al cent per cent, però molt més oberta, una interpretació molt més laxa que la que aquí es dona.

Al total d'Espanya, a més a més, se n'han fet 16.000, dels quals, extrahospitalaris, n'hi ha 15.630, xifres del Ministeri de Sanitat...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyora Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, lamento que això es converteixi en una competència de casos d'interrupció legal de l'embaràs; jo crec que és un fet trist. No crec que s'hagi de valorar com funciona la sanitat o com van les coses pel nombre d'interrupcions voluntàries de l'embaràs que es facin. En definitiva, quan es produeix un avortament és resultat del fracàs d'un conjunt de mesures d'educació sanitària importants. Per tant, nosaltres hauríem de procurar incidir perquè aquest nombre cada cop fos menor.

Sí que és cert que la xifra aquesta de 1.050 —i si el Ministeri té les xifres malament no és perquè les hi donem malament, sinó perquè potser les sumen malament— és una xifra petita, és una xifra petita en relació amb els que suposem que es produeixen a nivell de Catalunya; això, ho dic amb tristesa, i això, ho dic perquè si nosaltres fem la valoració del que ha passat el primer mes i mig en aquest nou centre, per exemple, de funcionament, d'aquest nou centre que es va legalitzar, doncs, en aquest mes i mig, doncs, es van notificar 383 casos, és a dir, que hi ha hagut un increment molt important del nombre d'interrupcions voluntàries de l'embaràs. Això donarà un augment considerable en acabar aquest any del nombre d'interrupcions voluntàries de l'embaràs que s'han donat a Catalunya, però espero que aquesta xifra vagi disminuint cada dia més, perquè hi hagi una informació i una prevenció precisament d'aquest centres.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La se-

güent pregunta és sobre política informativa als usuaris de la sanitat, que formula també la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
política informativa
als usuaris de la sanitat*

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Aleshores, quina és la política informativa que ha establert el Govern de la Generalitat per donar a conèixer els centres i establiments sanitaris propis als usuaris de la sanitat?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, és evident que hi ha una política informativa, jo crec que cada persona de la Seguretat Social, que està afiliada a la Seguretat Social té una tarja on es diu quin és el seu metge de capçalera, sap quins són els seus especialistes, sap que dintre del seu sector sanitari, en la majoria dels casos, té un centre de planificació familiar, saben quin és l'hospital de referència.

A part d'això, la Conselleria diferents vegades ha fet fullets, informes, guies sanitàries que molts cops, doncs, s'han titllat de propagandístics i que nosaltres fem a fi i efecte d'informar la població de quins són els serveis que té al seu abast.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Ferran pot fer la rèplica.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Precisament la pregunta, de totes maneres, senyor Conseller, ha d'estar d'acord amb mi, encara que no m'ho reconegui, que no hi ha informació d'aquest tema. Dubto que cap diputat o diputada d'aquesta Cambra si se li pregunta què ha de fer davant d'un tema així, on ha d'assessorar, on ha d'orientar un ciutadà o una ciutadana de Catalunya perquè busqui aquest recurs, no sabrà on orientar-los. No tenim informació, no existeix. La població ignora quin és, on s'ha de buscar aquest recurs. És més fàcil avui dia aquí trobar informació per anar a Holanda, a Londres, encara, o a València o a Madrid, que no pas com fer-ho en el nostre país. I això ens dona les dades a què precisament, en la pregunta anterior, feia referència : no és que es tracti que hi hagi més avortaments, es tracta d'eliminar el tema de l'avortament clandestí, es tracta que assegurem els mitjans legals i que es compleixin totes les normatives legals possibles, perquè se n'estan produint. Hi ha una estimació de la Fundació Salut i Família, a Catalunya, l'any 97, se n'hauran fet uns 10.000, d'avortaments. Per tant, d'aquests, l'estimació d'aquesta fundació diu que un 2% són aquests de què parlem ara vostè i jo de manera legal —que em diu que són mil i escaig—, perfecte; un 10% s'estima que van entre València, Madrid o alguna altra comunitat autònoma; un 10% encara van a l'estranger, i la resta fins a 10.000, aquests encara són clandestins. Aquesta és la preocupació, que precisament els que s'estan produint avui en el nostre país el Govern de Catalunya hi posi els mitjans perquè es facin d'una manera legal.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. El Conseller de Sanitat té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, gràcies. Jo crec que es confon la informació i la propaganda. Informació? Tota. Propaganda? No en fem, d'això; com tampoc no es fa propaganda, per exemple, dels medicaments a la televisió, perquè són coses que han d'anar sota una recepta o sota la indicació, doncs, dels professionals sanitaris. L'autèntica informació, això, ha d'anar per unes vies normals d'assistència sanitària, jo crec que aquest és el bon camí d'informació que s'ha de fer i, evidentment, qualsevol tipus d'entitat a l'estil de Salut i Família rebrà tota la nostra col·laboració com a Conselleria per donar o dirigir la informació a la població.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Passem a la pregunta número 8, sobre la conculcació dels drets i els interessos legítims d'uns ciutadans independentistes catalans, que formula el senyor Àngel Colom, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la conculcació dels drets i els interessos
legítims d'uns ciutadans
independentistes catalans*

El Sr. COLOM : Ens referim als ciutadans Antoni Messegué, Francesc Xavier Barberà i Ferran Fajardo, els quals el dia 6 de desembre de 1988 el Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg va resoldre que el judici que els havien fet i que havia condemnat aquests ciutadans l'Audiència Nacional, el TOP actual, el judici, doncs, d'aquests ciutadans independentistes, segons diu la sentència : «no va respondre a les exigències d'un procés equitatiu i públic», cito textualment un paràgraf d'aquesta sentència i, a més a més, anunciava que aquesta sentència havia produït violació de l'article 61.

La Sentència de l'alt Tribunal Europeu ha sentenciat l'Estat espanyol i aquest ha desoït fins al moment aquesta indicació.

Atès que va ser, per tant, un judici sense garanties legals i atès que entenem que el Govern de Catalunya ha d'assumir, com una de les seves més altes obligacions, la defensa dels drets i dels interessos legítims dels ciutadans de Catalunya, la pregunta és : com és que la Conselleria de Justícia, fins ara, no s'ha pronunciat al respecte i si ho pensa fer o què pensa fer per defensar els interessos d'aquests ciutadans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. L'Honorable Conseller de Justícia té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat de Catalunya i, per tant, la Conselleria de Justícia —que quedí molt clar que tenen— tenim el màxim interès en la defensa dels drets fonamentals de la persona, en el compliment del conveni sobre els drets humans a Catalunya, i en la protecció, la tutela jurídica de tots els ciutadans, d'acord amb el que disposa l'article 24 de la Constitució.

Però aquesta pregunta, de la manera que ve formulada, no respon, exactament, als antecedents de fets reals. La Sentència del Tribunal d'Estrasburg diu, efectivament, que s'aprecia la vulneració de l'article 6, número 1, del Conveni sobre drets humans. És a dir que aquest judici no va estar envoltat de totes les garanties necessàries. Diu també que no hi ha hagut, de tota manera, vulneració del principi de la presumpció d'inno-

cència, però sobretot diu —i això és el que ens interessa en aquest moment— que l'article 50 del Conveni, és a dir, la satisfacció o indemnització conseqüent a l'incompliment d'aquestes garanties no ha estat objecte de debat; per tant, no es pronuncia sobre aquest punt, i diu que queda subjecte a un enjudiciament ulterior. I invita les parts, els condemnats —Barberà, Messegué i Jabardo— i el Govern espanyol que presentin observacions, alegacions, consideracions, i que intentin arribar a un acord. A aquest acord, certament a hores d'ara, segons notícies de la Conselleria, no s'hi ha arribat; creiem que sí que s'han fet algunes observacions al Tribunal i, per tant, és el Tribunal d'Estrasburg qui, en virtut d'aquesta reserva que fa en el procediment respecte al compliment de l'article 50 del Conveni, és un tema que continua, per tant, *sub iudice*. I és obvi, pel tema, pel principi de la divisió de poders, que un tema que està *sub iudice* i sotmès, precisament, a un tribunal internacional, la Generalitat de Catalunya no és el moment que s'hi hagi d'ingerir i per això, doncs, no ho hem fet.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Se li ha acabat tot el temps; no podrà fer contrarèplica. El senyor Colom vol fer rèplica?

El Sr. COLOM : Suposo que els pocs segons que em queden... Només per, en tot cas, agrair el seguiment que s'està fent —almenys, veig que està fent la Conselleria—, i, en tot cas, sí —que quedí constància— que aquest cas —el cas Messegué, Jabardo i Barberà— és un cert cas de vergonya col·lectiva per als ciutadans de Catalunya i un toc d'atenció a les autoritats de l'Estat espanyol en relació amb els judicis a ciutadans que lluiten pels drets nacionals d'aquest país.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. La següent pregunta és sobre la participació del Molt Honorable senyor President de la Generalitat en la cerimònia inaugural de la reunió del Comitè Olímpic Internacional, a Barcelona, que formularà el Diputat l'Illustre senyor Jordi Fernández i Díaz.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la participació del M. H. Sr.
President de la Generalitat en la cerimònia
inaugural de la reunió del Comitè Olímpic
Internacional, a Barcelona*

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Fa un mes, concretament el 24 d'abril, s'inicià a Barcelona la reunió conjunta del Comitè Olímpic Internacional amb les federacions internacionals d'estiu. La cerimònia inaugural fou presidida pel Príncep d'Astúries, que és President d'Honor de l'Assemblea del COOB 92. En l'esmentat acte, el President de la Generalitat estava representat pel Conseller Trias Fargas, en la seva condició de President de la Generalitat en funcions, ja que el President, aquell mateix dia, iniciava un viatge de sis dies a la Xina.

Interessa saber a aquest Diputat : per quin motiu el President de la Generalitat no va poder preveure i compaginar la seva participació en els dos esdeveniments esmentats?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Díaz. Té la paraula el Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell) : Senyor President, senyores i senyors diputats, no sé si el senyor Diputat sap, però en tot cas és cert, que aquest viatge que va realitzar el President de la Generalitat a la Xina va ser per una invitació del Consell Xinès per al Comerç Exterior, és a dir, va ser convidat per aquest Consell de caràcter estatal.

Aquest viatge estava programat des de la primavera de l'any 1988, i la primera visita a Xina per parlar del viatge va ser l'estiu del 88, quan hi va anar el Secretari General de la Presidència. Aleshores, els xinesos ja van parlar de la data del mes d'abril, com a data convenient, com una de les hipòtesis, que posteriorment es va confirmar per les autoritats xineses a la tardor 88, que són, en definitiva, les que fixaven les dates exactes.

Per tant, el motiu va ser que en haver estat una invitació i en haver estat objecte de negociació l'any 88, les dades, hi haver estat fixades per les autoritats que, en aquest cas, la representació..., el President de la Generalitat va ser representat pel President en funcions, el professor Trias Fargas.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Jordi Fernández pot fer rèplica.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Sí, breument; gràcies, senyor President. Bé, per mi és clar que, en principi, l'explicació em sembla correcta i suficient, però, en tot cas, jo havia formulat aquesta pregunta perquè creia que era convenient saber públicament, conèixer públicament, els motius pels quals el President de la Generalitat no havia pogut compaginar aquests dos esdeveniments, atès que després hem vist —i aquest matí encara hem continuat amb un debat sobre el tema dels Jocs Olímpics—, i, de vegades, les imatges valen més que mil paraules, i potser es prestava a interpretacions equívokes la no-presència del President de la Generalitat, malgrat que, lògicament, la representació institucional de la Generalitat, la tenia, òbviament, i amb molta dignitat per part del Conseller Trias Fargas. Únicament dir que esperem que no hi hagi una relació de causa-efecte entre la visita del President de la Generalitat a la Xina i els esdeveniments que, precisament, s'han produït a la Xina.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Díaz. Vol fer rèplica l'Honorable Conseller? No.

Passem... La pregunta número 10 ha estat posposada a petició del Govern. La pregunta número 11 ha estat retirada pel Diputat formulant; la número 12 també ha estat posposada a petició del Govern, i passem a la número 13 : pregunta sobre el nou CAP de Sant Andreu de la Barca, que formularà el Diputat senyor Daniel Font, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el nou
CAP de Sant Andreu de la Barca*

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. És sobre el CAP de Sant Andreu de la Barca. Dir que la situació de la consulta ambulatoria a Sant Andreu de la Barca, segons ens expliquen, és insostenible i requereix una actuació urgent; que aquest no és un cas únic, que, de fet —com se sap—, s'imputa al Departament de Sanitat poca empena i convenciment en els treballs de reforma del sistema primari, i dir que a Sant Andreu de la Barca es dona una d'aquestes situacions de no garantida de mínims, d'obsolescència de la instal·lació i de deteriorament

funcional. I és dona quelcom més greu també, segons ens sembla detectar, que és la desviació de la demanda cap a la consulta privada.

És per això que preguntem : amb quin termini, quin pressupost i quin projecte pensa el Consell Executiu construir un nou CAP a Sant Andreu de la Barca?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. Té la paraula el Conseller de Sanitat.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, el centre d'assistència primària de Sant Andreu de la Barca es troba en fase de realització del projecte arquitectònic bàsic, projecte que, probablement, estarà acabat dintre del mes de setembre d'enguany, i, per tant, podrà ser després posat en funcionament.

Aquest projecte no està, vaja, no estan encara calculades les quantitats que es necessitaran per al pla d'inversions, però, normalment, aquests centres se'n van a una valoració global pressupostària d'uns 150-200 milions de pessetes, i serà en l'exercici de l'any 89 en què es començarà.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Daniel Font pot repreguntar.

El Sr. FONT : Sí, gràcies, senyor President. Volem creure el que ens diu i, de fet, és una precisió que començarà el mes de setembre on s'acabarà el projecte, però permeti, per dos motius, que desconfiï de les promeses aquestes, senyor Conseller, per dues raons : tinc aquí una carta firmada per vostè, del 15 d'abril del 88, que diu, textualment : «El programa està acabat i la construcció del nou CAP es contempla en el Pla d'inversions del 88», la qual cosa és obvi que no s'ha produït. I també tinc una altra carta del seu antecessor, senyor Josep Laporte, on parla de 134 milions, també de mitjan del 88 i on diu, textualment, també que «pel 1988 s'iniciaran les obres del projecte que», textualment, «finalitzaran, les obres, dins de 1989», cosa, òbviament que tampoc s'ha produït. I, per tant, no volem imputar causes estranyes a aquest retard ni insistir en aquest..., en la inexactitud de les promeses aquestes o d'aquests textos escrits. Però repreguntem si, almenys, existeix la garantia que el 1989, dins de l'any, es pogués haver escomès, almenys, una primera etapa de la construcció d'aquest centre d'atenció primària al municipi de Sant Andreu de la Barca.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Font. Té la paraula l'Honorable Conseller per fer la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Bé, l'any 89 no hi ha cap quantitat assignada per a aquest centre; jo no sé si abans m'he explicat bé. Serà per l'any 90 que es començarà aquest centre, això segur. I, evidentment, nosaltres tenim dificultats pressupostàries —que tots vostès coneixen bé—, i això fa que no puguem construir a la velocitat que voldríem. Tant de bo que tinguéssim unes possibilitats pressupostàries superiors a les que tenim actualment.

Hi ha un fet que ha complicat bastant la situació en el moment actual, i és l'encariment de l'obra pública, en aquest moment, que fa que moltes de les previsions que teníem, doncs, d'inversió faci que no puguin ser possibles; es redueix la possibilitat que tenim. Si l'any que bé, com ho espero, doncs, les previsions del pressupost de sanitat a tot l'Estat,

doncs, va millorant en consonància amb l'aplicació de la reforma de tota la sanitat a tot el país, espero, doncs, que nosaltres puguem fer les inversions suficients per tirar endavant aquest centre.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Les preguntes 14, 15, 16, 17 i 18 han estat posposades a petició del Govern; la 19, retirada pel formulant de la pregunta, i també han estat posposades les preguntes —a petició del Govern— 20, 23, 24, 25, 26 i 27. De manera que passem a la 21, sobre un pla especial d'atenció urgent per al barri de Can Tunis. El Diputat senyor Xavier Guitart té la paraula per formular-la.

*Pregunta al Consell Executiu sobre un
pla especial d'atenció urgent per
al barri de Can Tunis (Barcelona)*

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, senyor President. La pregunta és ben concisa : saber si el Consell Executiu, a l'igual que ha fet amb altres zones i barris deprimits de la ciutat de Barcelona, té algun pla o pensa elaborar algun pla d'atenció especial per a la barriada de Can Tunis, que —com saben tots vostès— és una barriada en un estat absolutament lamentable i que necessita d'una inversió especial per tirar endavant.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Guitart. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) : Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, el Departament de Benestar Social actua en casos d'urgència o bé quan li ho demana l'Ajuntament —cas, per exemple de Riu Sec—, o bé quan aprecia que hi ha barris, col·lectius, grups, persones, associacions que, per les seves mancances, es troben en situacions angoixants o inadmissibles, i, en aquest cas, sempre cerquem la conformitat de l'ajuntament respectiu —el cas, per exemple, de Sant Adrià, en el cas la Mina, o el cas de Masia Espinós, en el cas de Gavà.

Respecte a Can Tunis, nosaltres sabem que l'Ajuntament de Barcelona hi treballa des de fa molts anys i que fa una tasca positiva en aquest barri. No han demanat res; jo, avui mateix, hem tingut una negociació, un contacte amb l'Ajuntament de Barcelona, i aquest assumpte no ha estat dintre de la llista de les coses que l'Ajuntament ens demana. Per tant, no hi ha prevista aquesta actuació, però hi podria ser en el cas que l'Ajuntament de Barcelona ens ho demanés i, aleshores, ens ho plantejés. No és un barri que no s'hi faci res, sinó que l'Ajuntament de Barcelona hi fa una actuació, i, com dic, jo qualifico de positiva, però en el moment en què el nostre esforç o la nostra ajuda pogués ser necessària, estariem, amb molt de gust, al costat de l'Ajuntament de Barcelona per fer el que l'Ajuntament ens demanés.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Comas. Té la paraula, per rèplica, el senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Més que per rèplica, és per agrair les paraules del senyor Conseller en el sentit de la seva bona disposició a col·laborar amb altres institucions per afrontar el problema de la barriada de Can Tunis. En qualsevol cas, el senyor Conseller diu que actua d'ofici, per dir-ho d'alguna manera, quan hi ha motius

d'urgència o de necessitat evident. Jo crec que les necessitats de Can Tunis són evidents, són urgents, i que valdria la pena que s'hi adduïssin més esforços que els que l'Ajuntament de Barcelona, en aquest moment, pot, per ell mateix, endegar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Gràcies, senyor Diputat, només dir-li que no actuem ben bé d'ofici, en alguns casos..., el que sí que cerquem —això sí—, sempre cerquem la conformitat de l'Ajuntament; en aquest cas, jo ho preguntaré, aprofitaré l'avinentsa de la seva pregunta per preguntar a l'equip de govern de l'Ajuntament de Barcelona si desitja que nosaltres hi fem alguna actuació.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La pregunta següent és sobre la política de residències de la tercera edat, que també formula l'Il·lustre Diputat Xavier Guitart.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la política de residències de la
tercera edat*

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Joestic segur que l'Ajuntament de Barcelona, els ciutadans de Barcelona estaran molt agraïts si el Consell Executiu presenta un pla de residències per a ciutadans de la tercera edat a una barriada, a un barri de tanta densitat de població com és Sants-Montjuïc, i que, precisament, és el menys dotat d'aquest tipus de residències. La pregunta és, per tant, quin és el pla del Consell Executiu a aquest respecte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, com vostès coneixen, el Govern de la Generalitat, mitjançant el Pla d'Actuació Social 88-91, va establir-ne les línies generals. En concret, per a Barcelona ciutat, es preveuen construir, en aquests quatre anys, sis residències : la primera està inaugurada, que és la de Ciutat Vella, i aquest any nosaltres hem demanat a l'Ajuntament de Barcelona, els hem dit que estem en disposició de construir-ne tres, d'iniciar la construcció de tres. Per a dues d'elles, l'Ajuntament ens ha donat ja terreny : una és per al districte desè i l'altra per al districte setè, d'Horta-Guinardó.

I, concretament, pel motiu que vostè diu —molt encertadament— que a Sants-Montjuïc manquen residències, hem demanat que la tercera sigui precisament..., estem disposats a construir-la al lloc on l'Ajuntament desitgi, però hem demanat que fos, si és possible, a Sants-Montjuïc o a les Corts, en aquell indret. Avui, en la reunió que hem tingut amb la Tinent d'Alcalde senyora Vintó, hem tornat a parlar d'aquesta qüestió, i ens ha dit que tan aviat com puguin ens faran cessió del terreny per construir-la. Si ens el donen abans de mitjan any, aquest any començaran les obres d'aquesta residència a Sants-Montjuïc, Sants-Montjuïc o les Corts, diguem-ne, en aquella àrea; si no ens donen el terreny, evidentment no podrem començar-la.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Guitart pot fer rèplica.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Molt breument, senyor President, per celebrar, un cop més, que això pugui tirar endavant, si hi ha aquesta cessió —que esperem, per altra banda, immediata—, però per demanar al Consell Executiu que tingui a bé planificar un nombre més important de residències. La barriada de Sants-Montjuïc, el barri de Sants-Monjuïc és un barri de molta densitat de població, d'una població gran, en bona mesura, i és el que està menys dotat, de tot Barcelona, de residències per a la tercera edat. Una sola residència no pot resoldre aquest problema, i ens agradaria que en les previsions del Consell Executiu hi hagués la possibilitat, en col·laboració amb l'Ajuntament, sols o com calgui, de planificació de més residències de tercera edat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Sí, només per dir que realment estem d'acord amb aquesta apreciació; jo espero que amb la presentació del PAS, l'actualització —és una paraula més exacta— del PAS del proper any a Barcelona, puguem presentar un major nombre de les sis que hi havia previstes per a aquest quadrienni, i, en concret, nosaltres hem demanat —ja dic que farem el que l'Ajuntament desitgi, però ho hem demanat— que en aquest sector que hem dit, i també en el districte de Nou Barris, fa falta una major precisió i una construcció. Aquesta és la nostra previsió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Les preguntes 28 i 29 han estat posposades, de comú acord entre el diputat o la diputada i el Conseller. Passem a la pregunta número 30, sobre la construcció d'àrees bàsiques de salut a l'Hospitalet de Llobregat, que formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la construcció d'àrees bàsiques
de salut a l'Hospitalet de Llobregat*

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. La pregunta és la següent : quan té previst la Conselleria de Sanitat endegar la propera àrea bàsica de salut a l'Hospitalet de Llobregat?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Les àrees bàsiques de salut que nosaltres hem posat en funcionament a l'Hospitalet de Llobregat són : Hospitalet-1 centre, que va entrar en funcionament l'1 d'abril del 88; Hospitalet-2 Sant Josep, que va entrar en funcionament l'1 de juny del 88; Hospitalet-10 Pubilla Casas-Can Serra, en funcionament l'1 d'octubre del 88, i, l'última que ha entrat en funcionament, el que passa és que encara no en el seu lloc definitiu, és Hospitalet-Gornal, que va entrar en funcionament l'1 de febrer d'enguany. Això és un 31% de la població, que ja entra en aquesta forma d'àrea bàsica de salut, i, en els propers dos anys —el que passa és que no podem dir exactament en quines dates— entraran en funcionament Hospitalet-3 Collblanc, Hospitalet-7 La Florida Nord, i Hospitalet-8 La Florida Sud.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La senyora

Ferran vol fer la rèplica?

La Sra. FERRAN : Sí, senyor President, perquè, és clar, les dades sobre un paper i la realitat que, d'allò, se'n digui àrea bàsica de salut, doncs, és clar, dista molt —no parlem el mateix llenguatge. És a dir, quan entenem àrees bàsiques de salut, vol dir un centre jerarquitzat, unes persones que hi treballen amb una dedicació horària determinada, amb uns recursos assistencials d'històries clíniques, de treballs complementaris sanitaris amb la població, d'educació sanitària, de prevenció, de control de risc, etcètera. Tot això, el senyor Conseller sap molt bé —si és que ho sap— que moltes d'aquestes que vostè m'ha explicat, no estan funcionant. I «moltes» em refereixo, en concret, a l'àrea de Pubilla Casas, que no funciona pas així; en concret, està començant a funcionar Centre —no pas la que afecta Sant Josep—, Centre-Hospitalet, i ara Gornal, però Sant Josep no funciona com a àrea bàsica de salut, i menys encara Pubilla Casas que, a més, contesti'm on, a quin edifici, i, si em permet la paraula, seria a quin «xiringuito» funciona —perquè abans parlàvem de les condicions físiques que ha de reunir un lloc perquè sigui un centre d'assistència primària—; el centre de Pubilla Casas és un «xiringuito», per entendre'ns; allò no és una àrea bàsica de salut.

Si aquest ritme, senyor Conseller, és el d'implantació de la tan parlada reforma de l'assistència primària, si aquest és el ritme, bé —a l'Hospitalet en tenim tretze, d'àrees—, potser en tretze anys, en dotze anys, podrem dir que la reforma de l'assistència primària comença, comença. Però aquesta no és la reforma de l'assistència primària ni, per això, entenem nosaltres àrees bàsiques de salut, senyor Conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula per fer el torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Lamento que no ho interpreti així, i que vostè ho vegi diferent —jo ho veig d'una altra manera. Nosaltres, en aquest moment, a l'Hospitalet tenim un 30% de la població que està afectada per un funcionament diferent, i la gent n'està bastant satisfeta; és evident que nosaltres tenim un problema d'equipaments, però això ho hem dit sempre : és a dir, hi ha àrees bàsiques de salut, que ens veiem obligats a posar-les en funcionament amb uns equipaments que no són els definitius ni els que voldríem; això crea un conjunt d'incomoditats que, evidentment, es va acompassant a mesura que nosaltres fem els equipaments pertinents perquè pugui funcionar d'una manera correcta. Això es veurà portat a terme, per exemple, hi haurà una millora important, quan nosaltres fem la construcció del CAP Florida, que això donarà una millora important, perquè alliberarà de més espais.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Foment del Teatre a Catalunya, que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el
Foment del Teatre a Catalunya**

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Se-

nyores i senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació plantejada al Consell Executiu de la Generalitat sobre el Foment del Teatre a Catalunya. Aquest matí s'ha parlat encara —una vegada més— de l'esport; jo crec que, per plantejar la problemàtica del teatre a Catalunya, la gran metàfora de l'esport ens va molt bé: quedava clar que, per poder tenir esport d'alt rendiment, esportistes d'èlite, és del tot imprescindible que hi hagi instal·lacions que els preparin; és imprescindible que hi hagi un esport escolar ben estructurat, ben organitzat; és important que hi hagi esport per a tothom, i és important que hi hagi un seguit de mesures de tipus formatiu, des dels graus més bàsics, que permetin anar preparant els futurs esportistes, i que el caràcter esportiu d'un país es nota, justament, si és capaç de conjuminar l'esport per a tothom, l'esport de participació, amb l'esport de competició i també amb l'esport d'alt rendiment. Els resultats, diguéssim, de les Olimpíades ens diuen que allà on hi ha més esportistes d'alt rendiment és on hi ha hagut, abans, un treball bàsic, un treball de preparació, al llarg del temps, de molts esportistes.

El món del teatre a Catalunya és una mica un món així: ens trobem que hi ha fenòmens teatrals que transcendeixen les nostres fronteres, que hi ha dramaturgs, hi ha actors, hi ha directors que són dramaturgs, actors i directors d'alt rendiment, reconeguts arreu del món, però que, alhora, hi ha moltes manifestacions d'això que en podríem dir esport per a tothom, aplicat al món del teatre. Hi ha una quantitat important de teatre *amateur*, hi ha, fins i tot, poblacions de Catalunya que totes elles viuen a l'entorn de manifestacions teatrals cada vegada més dignes. Ja parlant de la interpellació, fèiem referència a fenòmens com els d'Olesa o els d'Esparreguera, molt coneguts però no per això prou sospesats ni prou valorats.

Dèiem també que, perquè hi hagi esport en circumstàncies normals, és important que hi hagi instal·lacions en circumstàncies normals i adequades, preparades amb totes les mesures necessàries per fer que els que fan competició s'hi trobin bé. És curiós que, en el món de l'acció cultural, hi ha una relació directa, no de causa-efecte, però una relació directa, una relació de proporcionalitat entre les infraestructures culturals i el rendiment dels creadors culturals en aquell determinat nivell. Dit d'una altra manera, quan, en un poble, hi ha hagut, per exemple, llotges, ha estat molt més fàcil que hi hagi hagut generacions de pintors, i aquestes generacions de pintors han acabat fent que hi hagi una activitat pictòrica notable. Naturalment, si hi ha hagut activitat pictòrica, hi ha hagut sales d'exposició, hi ha hagut un mercat de pintura, hi ha hagut museus, etcètera; tot ha anat, diguéssim, per uns camins en què, de la quantitat, no sempre en surt la qualitat, però la qualitat aïllada també acostuma a morir d'accident o per mort natural.

Em penso que amb això explicava, i d'una vegada, els quatre punts de la nostra Moció subsegüent a la interpellació sobre el Foment del Teatre a Catalunya. En primer lloc, proposàvem presentar..., demanàvem al Consell Executiu la presentació a la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya..., dèiem abans de tres mesos, perquè ja comencem a tenir presents aquella resposta de dir: «Llàstima que, això, no ens ho hagucis dit abans de l'elaboració dels pressupostos», i, per això, fent més o menys comptes, tot i que sabem que ja moltes conselleries avui estan ja treballant els pressupostos, abans de tres mesos vol dir que aquests pressupostos encara no estaran

tancats. Una de les esmenes ens planteja que es digui «al més aviat possible» —ja la comentaré després. Un pla general amb la periodificació corresponent als objectius, l'organització i les previsions pressupostàries del futur Teatre Nacional de Catalunya; teatre que nosaltres entenem com a subsegüent, com a conseqüència de la rendibilitat dels diferents corrents, dels diferents accents, de les diferents escoles teatrals que hi ha a Catalunya, i no, evidentment, com a fruit d'una sola manifestació teatral.

El segon punt de la nostra Moció demanava l'elaboració i l'exposició pública del pla de rehabilitació de locals teatrals d'arreu de Catalunya, i dèiem «fins al 92». La pregunta és aquesta, també: tenim ja un llistat de les sales considerades sales teatrals de Catalunya, però la pregunta, quan dius: «Aquest grup vol anar a actuar; on pot anar a actuar?, quantes sales, en aquests moments, són sales on es pugui fer teatre en condicions?» —i em remeto, novament, a la metàfora esportiva: hi ha molts presumptes locals esportius, però que no serveixen per posar-hi, per tirar-hi endavant una competició; a vegades, ni que sigui de tipus infantil o juvenil. Doncs bé, aleshores la pregunta és: quants teatres hàbils hi ha a Catalunya, i d'acord amb quin mapa teatral aquests teatres hàbils funcionen a Catalunya, d'una manera descentralitzada?

El tercer punt és exposar les mesures que garanteixin una atenció especial a la promoció d'autors teatrals catalans dins i fora del territori nacional català. Dic «dins i fora», perquè durant molts anys s'ha produït en aquest país un fenomen curiós, i és que hi hagut molts autors i companyies teatrals catalanes que han triomfat, normalment, fora de Catalunya; molt sovint no han pogut tornar mai a Catalunya, i, en algun cas, hi han tornat. Tot i que la maledicció bíblica de «ningú no és profeta a la seva terra» sembla que pugui també pesar sobre el món del teatre, en aquest cas hauríem de ser ateus militants i demanar que aquesta maledicció bíblica no funcionés, és a dir, que també a l'interior de Catalunya els autors catalans poguessin triomfar.

Un quart punt és incrementar els suports tècnics, econòmics i d'infraestructura a la xarxa de teatres públics de Catalunya. Diem «incrementar», perquè hem reconegut i reconeixem l'existència d'un pacte, el funcionament d'un pacte —el Diputat senyor Joaquim Ferrer era Conseller quan es va posar en marxa la xarxa de teatres de Catalunya, després de llargues converses—; gràcies a això, en aquests moments trenta-dos municipis de Catalunya tenen temporades de teatre estable, i això és molt important: haver aconseguit trenta-dos punts a Catalunya on hi hagi teatre. Ara bé, el total dels diners esmerçats en aquesta xarxa de teatre —si no vaig errat de comptes— em penso que és d'uns 40 milions anuals; la quantitat és petita, i ja dèiem l'altre dia amb les xifres que, el cost per butaca, el suportaven, sobretot, i d'una manera proporcionalment molt greu, els ajuntaments i, d'una manera, diguéssim, molt petita, que no arribava al 10%, el suport de la Generalitat; ens semblava que, en aquest cas concret, un increment de suports, d'esforços, aniria molt bé.

I, després d'haver-les exposades als grups respectius —i així sabré, a més, si les he enteses—, ja comentaré, amb la vènia del President, les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup convergent.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Hi han presentat esmenes —com ha anunciat l'anterior orador— Convergència i Unió i el Grup Socialista. Per presentar l'esmena del Grup de Convergència i Unió, té la paraula... (Pausa.) El senyor Montalat té la paraula.

El Sr. MONTALAT : Senyor President, senyores i senyors diputats, estem substanciant una moció subsegüent a una interpellació sobre el mateix tema : el foment del teatre a Catalunya.

Abans d'entrar en la defensa de la nostra esmena de modificació, voldria fer-me ressò de les paraules que va pronunciar en aquest mateix hemicicle l'Honorable Conseller senyor Guitart, remarcant la constant millora de l'oferta teatral a Catalunya que, des de fa temps, està portant a terme la Conselleria de Cultura, dintre d'un pla general d'actuació prèviament elaborat.

Personalment, crec que, la màxima expressió d'aquesta voluntat de fomentar el teatre, la podem veure reflectida en la futura creació del Teatre Nacional de Catalunya. Considero que és un projecte cabdal, que està molt ben enfocat i en bones mans. Com saben ses senyories, el Teatre Nacional comptarà amb dues sales que, primordialment, serviran per generar infraestructura teatral, amb la possibilitat real i efectiva de poder interrelacionar en un mateix marc les diverses companyies teatrals que existeixen en el nostre país. Per altra banda, tenim la partida pressupostària corresponent —350 milions— per tal de poder començar l'obra aquest mateix any. El Teatre Nacional, aquest bell somni de molts catalans, pot ser aviat una realitat. Fa falta, únicament, que l'Ajuntament de Barcelona assumeixi el seu compromís i faciliti el terreny necessari per tirar endavant tot seguit aquest projecte. Cal instar, doncs, el consistori barceloní a la seva aportació. Pensem tots plegats que, amb la seva construcció, haurem consolidat el fet teatral a Catalunya, de tan llarga tradició a casa nostra, i, al mateix temps, contribuïm de manera important a consolidar la nostra llengua.

És per aquesta principal raó, i evidentment també pels motius positius i enriquidors que, sens dubte, presenta la Moció de l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que el nostre Grup —Convergència i Unió— ha volgut presentar l'esmena de modificació que poso seguidament a la seva consideració. Bo i respectant el contingut de la Moció comunista, la nostra esmena es divideix també en quatre apartats, i es limita, simplement, a modificar la seva redacció.

En el primer apartat proposem informar la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya, en el termini més breu possible, del Pla General del Teatre Nacional, detallant la periodificació corresponent, els objectius, l'organigrama i l'aplicació de les partides pressupostàries aprovades per aquesta Cambra.

El punt segon, segons la nostra esmena, hauria de quedar redactat de la següent manera : «Informar sobre els treballs realitzats i els projectes, a la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya, del pla de rehabilitació dels locals teatrals».

Quant a l'apartat tercer, no presentem cap esmena específica, i ens limitarem, simplement, a votar-lo a favor, respectant el text original de la Moció comunista.

Finalment, el quart punt pretenem redactar-lo de la següent manera : «Continuar potenciant la política de consolidació de la xarxa de teatres públics de Catalunya, en estreta col·labora-

ció amb les diverses administracions locals».

Entenem, doncs, que la nostra esmena de modificació, redactada substancialment amb el mateix esperit en què ha estat formulada per la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya, complementa i matisa el text inicial, que, en essència, respectem.

Em plau, doncs, cordialment, dirigir-me a l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, i pregar-li que tingui a bé d'acceptar-la.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Montalat. Pel Grup Socialista, defensa l'esmena presentada l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS : Senyor President, senyories, la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya té com a objecte el foment del teatre en sentit genèric a Catalunya. Creiem que, en fi, l'esperit d'aquesta Moció és absolutament bo, que nosaltres hi donarem suport. El que passa és que, per al Grup Socialista, aquesta Moció constitueix, de fet, una fita «cap a», un camí cap a allò que hauria de ser, per part d'aquesta Cambra, l'aprovació d'una llei de teatre, d'una llei de teatre que atengui les necessitats del sector, que estableixi les bases per a una protecció efectiva dels professionals i contempli l'acció teatral en el marc de les realitats creades per l'ampliació de les ofertes culturals, per les indústries de l'oci i per l'impacte dels mitjans de comunicació. Creiem també que aquesta futura llei hauria de promoure l'Institut del Teatre com l'Institut del Teatre de Catalunya, hauria de planificar la descentralització teatral, hauria de fomentar les activitats artístiques dels grups teatrals joves, hauria de promoure la projecció internacional del teatre català i, d'alguna manera, hauria de reorientar el propi Teatre Nacional de Catalunya, eliminant-ne, de vegades, aspectes excessivament patrimonialistes.

És en aquest esperit del que hauria de ser una nova llei de teatre, que avui presentem una esmena molt puntual, concreta, que té per objecte fomentar també un sector que té una bona o una llarga, una important tradició artística a Catalunya, com és la dansa, el ballet clàssic, que creiem que és un sector poc atès per l'actual política del Govern de la Generalitat. En aquest sentit, l'esperit de la nostra esmena, anunciant que votarem a favor el text presentat per Iniciativa per Catalunya, té com a objecte afegir un nou punt que fa referència a la necessitat que el Govern informi de les mesures immediates i a curt termini de suport, ajuda i promoció a la dansa i de creació de la Companyia Nacional de Ballet Clàssic; és a dir, es tracta, avui, en aquest primer pas, en aquest camí «cap a», només de demanar al Govern que informi de quines són les mesures, de quin és el *timing* que pensa utilitzar per tal de promoure la dansa clàssica a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sobrequès. Ara poden intervenir els grups que no hagin presentat esmenes. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Des de l'estiu de l'any 87, en què, pel que sembla, es va aprovar un pressupost de 2.000 milions de pessetes per a la construcció del Teatre Nacional de Catalunya, fins a l'espectacular presentació «a bombo i platerets», que es va fer el dia 6 d'abril de 1988,

del projecte —la maqueta del qual mostrà i explicà l'arquitecte Ricard Bofill—, fins a hores d'ara hem estat testimonis del continuat silenci del senyor Flotats, que, pel que sembla, és l'única realitat teatral convergent a Catalunya.

Hem llegit de manera reiterada en els mitjans de comunicació les queixes dels qui han intentat d'obtenir respostes o orientacions sobre el Teatre Nacional de Catalunya, dels qui s'hi troben directament implicats. Aquesta paret de silenci s'ha afermat sempre que algú ha volgut saber què passa amb aquest teatre públic. La manca de transparència informativa ha estat la seva constant. Els actors, els directors, en definitiva, tots els professionals directament interessats en aquest tema, han manifestat de manera reiterada la seva demanda d'informació sobre aquest projecte i la realització d'una anàlisi profunda, plural i lliure en relació amb el seu futur. No han mancat les crítiques per la manca d'atenció al teatre català; la no-transparència provocà por i estranyesa en els grups de teatre que treballen a Catalunya. Els actors catalans es queixen, una vegada rere l'altra, que no tenen feina, i molts d'ells han d'anar a buscar-la a Madrid. Actualment, els empresaris teatrals són companyies que poden fer les seves produccions només amb el suport de subvencions institucionals, ja que rarament obtenen beneficis que els permetin finançar produccions posteriors.

Senyores diputades, senyors diputats, ha arribat el moment que les institucions catalanes, i especialment la Generalitat, manifestin de manera explícita que estan disposades a assumir els compromisos que permetin dotar de contingut el teatre públic, i, això, cal fer-ho establint uns plans concrets, amb una programació temporal, fixant objectius que permetin clarificar el teatre a Catalunya i amb les suficients previsions pressupostàries que facin desaparèixer dubtes i desesperances per a tots els treballen en el món del teatre, als quals s'ha de donar el convenciment que disposen d'uns locals teatrals adequats i amb una voluntat institucional decidida a garantir el suport tècnic, econòmic i estructural necessari.

Convençuts que aquesta és la línia que enquadra la Moció, hi anunciem el nostre vot favorable, bé que hem de dir que, a fi d'aconseguir el consens màxim de la Cambra, estariem disposats a votar favorablement les esmenes de Convergència i Unió si fossin recollides per la Ponència i, tanmateix, agrairíem que s'estimés l'esmena d'addició del Grup Socialista, que fa referència a la dansa i proposa la creació de la Companyia Nacional Catalana de Ballet Clàssic.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Ara, correspon al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, hi ha una frase de Joan Oliver que diu : «Per a un país, pitjor que no tenir tradició teatral és tenir-la dolenta». Joan Oliver —Pere Quart— ara, lamentablement, ja no hi és, però encara va tenir temps, va poder veure el ressorgiment, l'esclat d'una sèrie de grups teatrals actius arreu del país, així com la incorporació de nous escriptors, de nous autors al món de la dramaturgia catalana, fins a arribar a constituir ja, a les acaballes d'aquest segle, una tradició teatral rica i sòlida.

La Moció que ara se'ns presenta es refereix, en primer lloc, al futur Teatre Nacional de Catalunya —la necessitat del qual el nostre Grup ha defensat sempre. En tres mesos de termini

—com diu el text proposat o, en últim terme, en qualsevol altre termini raonable—, cal que a la Comissió de Política Cultural es rebi aquest pla general sol·licitat, de tal manera que es puguin conèixer els projectes concrets i pugui esbandir-se qualsevol mena de dubte, en el sentit que la política teatral catalana no quedi, en absolut, circumscrita, ni a un sol teatre, ni a un sol traductor, ni a un sol autor.

El Pla de Rehabilitació de Locals Teatrals arreu de Catalunya és necessari, és urgent, sobretot perquè a hores d'ara encara som a temps de recuperar locals vàlids per a l'activitat teatral, que si no són objecte d'una acció restauradora immediata és possible que els perdem per sempre, com ja hem vist que n'hem anat perdent a pobles i comarques en aquests darrers anys.

L'atenció especial a la promoció del teatre nacional a l'interior del país i fora és de justícia dur-la a terme, no només perquè així podrà aturar-se el declivi constant i alarmant de grups *amateurs* arreu del país, sinó, sobretot, perquè la projecció cultural exterior d'aquest mateix país l'han feta —i sovint molt ben feta— alguns grups teatrals que han fet conèixer el nom de Catalunya sense necessitat de rebre a canvi sumes importants, sumes considerables.

Per tant, i en síntesi, el nostre Grup anuncia la voluntat de votar favorablement la Moció presentada pel senyor Riera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. El Grup parlamentari Popular vol intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President, molt breument, per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Moció.

En les ciutats del món on l'oferta cultural és rica hi ha una correlació forta entre aquesta riquesa cultural i l'activitat teatral. Des del punt de vista de país és obvi també que l'activitat teatral arreu constitueix un símptoma de vitalitat cultural.

En aquest sentit, tant Barcelona com Catalunya en general tenen molta feina a fer, tenen un gran camp a desenvolupar, i en aquest procés, en el qual s'han fet accions darrerament que permeten tenir esperances que estem en el bon camí és obvi que s'ha d'evitar que la concentració de recursos en un gran teatre nacional —que és necessari, que nosaltres aplaudim— provoqués, d'altra banda, mancances en altres nivells del país, perquè el que interessa és que aquest desenvolupament de l'activitat teatral sigui harmònic i sigui general.

En aquest sentit, nosaltres veiem positivament aquesta Moció; la votarem favorablement, tal com està o també en el cas que s'acceptin les millores que s'han anunciat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, els anys que vaig ser regidor de l'Ajuntament de Cornellà vaig poder comprovar que la majoria dels polítics —en secret— tenen l'aspiració d'arribar a ser algun dia tècnics i que la majoria dels tècnics —en secret— tenen sempre l'aspiració d'arribar a ser polítics. Una mica m'ha semblat que, aquesta consideració, l'havia de fer per defugir jo ara aquesta temptació.

Els sectors que es mouen a l'entorn del teatre a Catalunya estan preocupats, perquè creuen que hi ha poca informació. Aleshores, nosaltres plantejem una interpellació i una moció subsegüent que demana, que demana, sobretot, informació, claredat, informació. I és per això que fins i tot he defugit la temptació d'anar a transaccionar esmenes en les quals hi hagués un grau més de compromís o un grau menys; ja m'està bé aquest compromís moral que es dedueix de l'acceptació de les esmenes proposades, de totes elles, i és, per tant, a partir d'aquestes esmenes proposades que espero que podrem votar aquesta Moció.

Vull indicar, en aquest sentit, dues coses. Quan nosaltres diem de presentar a la Comissió de Cultura del Parlament abans de tres mesos un pla per les raons que ja he dit, se'ns proposa «en el termini més breu possible». A la sèrie *Dallas*, fa dues sessions, si no ho recordo malament, JR diu que els desigs del pare són més vinculants que les lleis i que els contractes; tant de bo que aquí també fos així; per tant, que aquest termini més breu possible sigui per dir «no abans de tres mesos, d'aquí una setmana tindreu tot això», perquè no hi ha —i ho deia el senyor Xavier Latorre, i hi estic d'acord— informació sobre el Teatre Nacional de Catalunya. De cop, el senyor Montalat ens diu: «Oh, és que això és la dolenteria de l'Ajuntament de Barcelona», doncs, diguin-nos-ho, si us plau. No veuen que nosaltres tenim accions en aquest Ajuntament, i que, per tant, podem pressionar els nostres coaccionistes perquè siguin els que ens serveixin per..., podem ser un element desllorador d'una mena..., per tant, amb més informació tot pot ser més fàcil.

Bé, és una mica per explicar que aquesta política de més informació, que és la que en definitiva demanem aquí, hi ajudarà, i ajudarà a fer una política més clara.

Finalment, explicar també el perquè també acceptem —i amb molt de gust— l'addició d'un punt nou que planteja el Grup Socialista. En aquests moments, qui és capaç de determinar en una programació, per exemple, teatral —a Avinyó o al Grec de Barcelona— o en qualsevol altra informació d'un pla teatral—, on comença el teatre, on continua la dansa, on entra la música, on entra el musical. És a dir, en aquests moments, les relacions entre el ballet de la dansa —tant clàssics com moderns— amb el teatre és una realitat tan difícil de destriar, tan indestruïble, que ens sembla que, en tot cas, l'addició serveix per recordar-nos que l'evolució del teatre a Catalunya també necessita com a element fonamental que sigui a través de l'increment de la dansa i del ballet clàssic, cosa que, a més, ens ajudarà tots a tenir més bona salut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Passem, doncs, a la votació. Hi ha alguna petició de votació separada? (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*) El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, nosaltres volem demanar votació separada i en part és a causa de la impossibilitat provocada per l'aplicació estricta del Reglament, que és el que s'ha de fer, d'expressar la nostra opinió sobre l'esmena que representa l'addició d'un nou punt cinquè. Però, de tota manera, això és impossible, no ens pertoca fer-ho i el que sí que demanem és la votació separada d'aquest punt.

El Sr. PRESIDENT: Del cinquè? (*Pausa.*) D'acord, doncs,

votarem els quatre primers punts.

Vots a favor?

Aquests quatre primers punts han estat aprovats per unanimitat. A continuació, es vota el cinquè punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest cinquè punt ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem a la Moció sobre la política d'ordenació del litoral català, presentada pel Diputat senyor Joan Saura, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-President Segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Ordenació del Litoral Català

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats (*remor de veus*), la interpellació que vàrem plantejar sobre la política d'ordenació del litoral català era motivada... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Esperis un moment, senyor Diputat. Silenci, si us plau.

Endavant.

El Sr. SAURA: Gràcies. Era motivada per la nostra preocupació davant la progressiva degradació de les platges catalanes, degradació que dèiem que era deguda, fonamentalment, a la proliferació de ports esportius lligats, en molts casos, a operacions especulatives. Aquesta preocupació estava en augment davant el dèficit d'amarratges de Catalunya —nosaltres dèiem 15.000; el senyor Conseller, en la contesta a la interpellació, va dir que el dèficit cap a l'any 2000 seria de 20.000 punts d'amarratge— i de l'aparició de nombrosos projectes de nous ports esportius en determinades zones, com el Maresme, de fet, en convertir el Maresme —en cas de donar-se l'aprovació a tots aquests ports— en un gran port esportiu.

Paral·lelament, els explicava l'altre dia, o els deia, que en el problema de la regeneració de les platges estem assistint a un dels exemples més clars de descoordinació entre les diverses administracions, de desapropietament per a l'any 1989 de 2.200 milions de pessetes que el MOPU té, però que no està, de fet, executant, i amb un desconeixement, pels ajuntaments i en bona part per la Generalitat, dels projectes del MOPU.

I, per acabar, per cloure el que van ser els temes fonamentals de la interpellació, el nostre Grup plantejava que el Consell Executiu estava afavorint —per activa o per passiva— aquest procés de degradació, i dèiem que fonamentalment per passiva, en el sentit que el que va ser l'aprovació del Pla de Ports Esportius el 1983 pràcticament no s'havia desplegat res, i temes importants que es fixava aquest Pla de Ports Esportius no s'havien portat a la pràctica.

La Moció que avui plantejem té, fonamentalment, un intent d'impuls, d'impuls d'algunes de les recomanacions que es formularen en el Pla de Ports Esportius ara fa sis anys, i fonamentalment consta de tres punts.

El primer punt: la necessitat de constituir una comissió de la Generalitat, del MOPU i dels ajuntaments afectats, per tal

d'oferir solucions coordinades a tot el tema de l'ordenació de la costa. No pot ser que el MOPU faci projectes de regeneració de costes sense parlar amb els ajuntaments. No pot ser que cada any hi hagi centenars o milers de milions de pessetes que no s'apliquen per aquesta manca de coordinació; insisteixo que aquest any estem parlant de 2.200 milions de pessetes. No pot ser, en definitiva, que mentre les platges —fonamentalment les platges del Maresme— s'estan quedant sense sorra, les administracions siguin incapaces de fer una política efectiva en aquest tema.

Per tant, en el primer punt el que es tracta és de crear mecanismes de coordinació entre les tres administracions afectades, per tal de planificar, programar i executar tot un seguit d'actuacions, i fer-ho —i això és important— de manera eficaç i amb consens.

El segon punt de la Moció fa referència a la necessitat d'elaborar, d'acord amb el que preveu el Pla de Ports Esportius, el Programa d'Actuació Quadriennal que concreti les directrius en les principals actuacions a realitzar per la Direcció General de Ports i Costes i per la Comissió de Ports de Catalunya. Aquest va ser un dels temes —jo no sé si vostès, senyores i senyors diputats, ho recorden— en què no ens vam posar d'acord el senyor Conseller i jo, perquè el senyor Conseller deia que ja existia la planificació, i això és cert, em va dir que jo havia dit que no existia la planificació. El Pla de Ports Esportius, com el senyor Conseller va dir, zonifica les costes de Catalunya en quatre zones i determina, en cada una d'elles, on es poden construir ports, on no se'n poden construir, i on es poden construir segons quin tipus de ports. Però el mateix Pla de Ports Esportius —i els ho llegeixo literalment—, diu: «La participació i promoció pública hauria d'instrumentar-se en programes d'actuació quadriennals, en els quals es faria una revisió periòdica de les dades, objectius i propostes d'aquest Pla de Ports Esportius i es concretarien, a nivell global, les directrius de les principals obres a realitzar per la Direcció General de Ports i Costes i la Comissió de Ports de Catalunya.»

La pregunta és: si tenim un dèficit de 20.000 punts d'amarratge, i en aquests moments hi ha una demanda important de punts d'amarratge, fins a l'any 2000, els volem fer, els 20.000, o no? Quants en volem fer cada any? Això no es diu en el Pla de Ports Esportius, i com que existeix la demanda, el que apareixen són projectes jo diria que privats —hi insisteixo—, en molts casos especulatius, de nous ports esportius. El mateix Pla de Ports Esportius determina les formes, les formes de solucionar el tema del dèficit, i en diu fonamentalment cinc. El senyor Conseller, que sempre és una persona que porta les dades bastant rigorosament i amb bastant de detall, a dues preguntes que li vaig fer, que era dir: quin ha estat el nombre d'instal·lacions nàutiques lleugeres, va dir que no ho tenia a mà i que m'ho enviaria; jo estic segur que m'ho farà arribar, el problema és que no se n'han fet. O bé la pregunta de quin ha estat l'augment de la capacitat de les instal·lacions actuals quant als serveis de terra; tampoc s'ha fet res.

Es a dir, en aquest Pla de Ports Esportius es determinen fórmules de cobrir el dèficit d'amarratges, i l'última d'elles és la creació de nous ports esportius i, per tant, el que el programa d'actuació ha de dir clarament és quants punts d'amarratge volem fer en instal·lacions nàutiques lleugeres, quants punts d'amarratge volem fer amb ampliació dels ports esportius, et-

cètera. Això no està programat, tot i que era una de les qüestions prioritàries que, el 1983, el Pla de Ports Esportius plantejava.

El darrer apartat d'aquesta Moció planteja la necessitat, també contemplada en el Pla de Ports Esportius del 1983, planteja la necessitat d'elaborar una llei de promoció d'instal·lacions esportives i pesqueres, i també una instrucció sobre les instal·lacions nàutiques lleugeres. L'estudi del Pla de Ports, que presenta uns objectius i unes directrius globals, es podria, s'hauria de —i així es deia en el Pla de Ports Esportius—, «concretar, pel que fa referència a tots els aspectes jurídics, en una llei d'instal·lacions nàutiques pròpia de Catalunya. En aquests moments, les lleis estatals —les lleis i els reglaments estatals— ni definixen, ni donen instruccions —hi insisteixo— per al tipus d'instal·lacions nàutiques lleugeres —un servei que avui s'està implantant amb molta força a tot Europa, en el sentit que són instal·lacions que no requereixen obres importants de construcció, que són reversibles, que no tenen efectes sobre el litoral—, i, per tant, és important —i així es deia ara fa sis anys— la necessitat de contemplar en una llei específica per a Catalunya, una llei que impulsés aquest tipus d'instal·lacions i, al mateix temps, que les regulés.

En definitiva, senyores i senyors diputats, avui, el que proposem com a Moció és, simplement, el que nosaltres pensem que eren els tres aspectes fonamentals, a l'hora de concretar i executar un estudi, l'estudi que va determinar el Pla de Ports Esportius, un estudi, per nosaltres, ben fet, que va ser aprovat pràcticament per tots els grups parlamentaris. Es tracta, avui, d'aprovar tres de les principals mesures que ara fa sis anys es deia que s'havien de fer i que no s'han fet. La coordinació entre les administracions, la necessitat de programar les actuacions previstes en aquest Pla, i la necessitat de tenir iniciativa legislativa pel que fa referència a temes nàutics importants per a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Saura. Com que no hi ha cap esmena a la Moció, es passa directament a la intervenció dels Grups que ho sol·licitin. Pel Grup parlamentari Mixt té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. El punt 1 de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya pretén —com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Saura— la constitució d'una comissió integrada per la Generalitat, el MOPU i els ajuntaments costaners, per tal d'oferir solucions coordinades a l'actual problemàtica del litoral català, amb especial atenció a la construcció de ports esportius i a la regeneració de les platges catalanes.

Competencialment pertany al MOPU tot allò relatiu al domini públic litoral, la qual cosa vol dir que, pel que fa a la regeneració de les platges, n'és el MOPU, el responsable. I ja varen vostès sentir l'opinió d'aquest Diputat quan parlàvem del recurs d'inconstitucionalitat de la Llei de Costes, quan deia que el MOPU ens havia demostrat, al Maresme, durant els últims anys, quina era la fórmula menys intel·ligent de llençar 2.000 milions de pessetes passejant la sorra d'un costat cap a un altre. I vol dir també que, abans que l'Administració de la Generalitat atorgui una concessió d'un port esportiu, és necessari l'informe previ i vinculant del MOPU sobre la dinàmica del litoral. Conseqüentment, no és necessària la constitució de cap nova comissió pel que fa al domini públic del litoral, les platges.

El MOPU n'és responsable; el que ha de fer és exercir la seva responsabilitat. I tampoc ho és pel que fa als ports, senzillament perquè la comissió que se'ns demana ja està constituïda, i s'anomena Comissió de Ports de Catalunya, dins la qual estan representats la Generalitat, el MOPU —fins que l'agost del 1987 va abandonar la Comissió—, els ajuntaments, les cambres de comerç, les confraries de pescadors, els clubs nàutics, etcètera.

Votarem igualment en contra del punt 2 de la Moció —tot i estar d'acord amb el seu esperit—, perquè ja hi ha vigent un pla d'actuació, encara que sigui d'abast quinquennal i que tingui una durada des de l'any 84 al 89.

Finalment, senyor President, senyores i senyors diputats, entenem que no cal elaborar una llei de promoció —com es demana a la Moció— d'instal·lacions esportives i pesqueres; en tot cas —ja ho ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Saura—, caldria parlar d'una normativa reguladora d'aquestes instal·lacions, i tampoc cal —entenem nosaltres— una instrucció sobre les instal·lacions nàutiques lleugeres; creiem que amb el Decret d'abril del 1985 n'hi ha prou. Per aquesta raó tampoc abonarem el punt 3 de la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, ens trobem davant un tema complex, on hom barreja sovint diferents interpretacions d'una mateixa cosa, com és el Pla de Ports Esportius i les seves conseqüències.

En primer lloc he de manifestar que el nostre Grup parlamentari —l'Esquerra Republicana— és especialment sensible a tots aquells temes que, com el present, tenen una influència directa sobre la conservació de l'entorn i la natura. Tanmateix, som conscients de la importància turística i econòmica del nostre litoral i de l'embranchida que significa per al desenvolupament i el creixement del país. Així, doncs, som partidaris de fomentar tot allò que pugui significar una millora de la infraestructura turística de la costa, sempre que els interessos de l'especulació no s'anteposin a un bé públic, com ara són les platges. A hores d'ara no és cap secret que el nostre litoral, com gairebé a la resta de tota la Mediterrània, està patint un infernal procés de degradació que, si no el tallem, pot esdevenir del tot irreversible en un futur no gaire llunyà. Caldrà, doncs, ser especialment curosos en totes aquelles actuacions que puguin comportar augmentar el risc d'est procés degradador. Caldrà, doncs, també, mirar de fer les coses ben fetes, i aplicar correctament unes eines legislatives que tenim al nostre abast, i que demanen ser aplicades de manera responsable pel Consell Executiu, si no volem que siguin inútils; i m'estic referint —és clar— al Pla de Ports Esportius. Una aplicació estricta de l'esmentat Pla, però que garantis el fet de donar resposta a la creixent demanda de punts d'amarratge que s'observa al nostre país, seria una bona manera de pal·liar els estralls que aquests tipus de ports causen a la sorra de les platges.

(El M. II. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

En el debat de la interpellació que dona lloc a la present Moció, ja es van apuntar algunes solucions : ampliació dels ports existents, augment de la capacitat de les instal·lacions actuals de terra, etcètera, actuacions que, d'altra banda, cal dir

que ja es contemplen en el Pla.

Quant als tres punts de què consta la Moció que tractem, cal puntualitzar que, d'acord amb la legislació actual, i més concretament des de l'aparició de la Llei de Costes, les nostres competències es redueixen als ports, i encara condicionades per informes vinculants del MOPU. Per tant, difícilment podem incidir en la política d'ordenació del litoral i, en conseqüència, votarem en contra del primer punt, i més si recordem la voluntat participativa del MOPU, que, ja l'any 87, es va autoexcloure de la Comissió de Ports de Catalunya, en la qual són representats —tal com esmentava l'Il·lustre Diputat del Grup Mixt— ajuntaments, confraries, clubs nàutics i cambres de comerç. I, per tant, seria tornar a repetir una història ja desfeta.

En el segon punt votarem a favor, malgrat que ja existeix un pla quinquennal, si bé entenem que aquest punt tendeix a aprofundir les directrius esmentades o ordenades pel Pla de Ports Esportius.

Per últim, en el tercer punt, ens hem d'abstenir, ja que, si bé pot ser interessant augmentar el rang legal i passar de decret a llei per regular —ho repeteixo, per regular— les instal·lacions esportives i pesqueres, o bé per promoure les pesqueres, no em sembla correcte que aquesta llei serveixi, tal com diu la Moció, per promoure també les instal·lacions esportives, perquè seria entrar en contradicció amb la mateixa filosofia que entenem que inspirava la Moció, en tant que podria accelerar el procés de degradació i especulació del nostre litoral.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, votar a favor d'esta Moció és la prova més evident que estem d'acord amb esta proposta que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, però volem entrar en un tema que nos ha semblat tan important o més que els tres punts que conformen esta Moció. La interpellació que ha donat lloc a esta Moció va ser —si ho recorden els il·lustres diputades i diputats— una sèrie de comentaris i, en algun cas, una sèrie de denúncies relatives a la degradació del litoral català per la proliferació de ports esportius, lligats en molts de casos a operacions especulatives. I estic llegint en est moment, literalment, lo contingut de la interpellació. Darrere els projectes dels ports esportius, afirma l'Il·lustre Diputat senyor Saura, hi acostuma a haver capital especulatiu, sovint hi ha tècnics, i moltes vegades hi ha polítics amb operacions urbanístiques que, immediatament, són beneficiaris d'uns terrenys que es revaloritzen en virtut d'estos projectes.

En unes altres paraules, senyores i senyors diputats —i sempre tenint en compte lo contingut de la interpellació del senyor Saura—, aquí hi ha persones o empreses, tècnics i polítics que estan «pringats» en operacions especulatives sota lo consentiment del Consell Executiu. I si vostès aboquen la seva curiositat a la transcripció literal de la interpellació, l'Honorable Conseller de Política Territorial no només no desmenteix les gravíssimes acusacions del Diputat senyor Saura, sinó que tan solament fa referència a exigir, com a Consell Executiu, proves i noms d'empreses, de tècnics i de polítics que promouen estes operacions especulatives, en detriment de l'interès

collectiu que, com a Govern de Catalunya, té l'obligació de preservar. I en est sentit formulo dues preguntes ben directes, una als membres del Govern interessats en est tema, relatives a est punt que estem discutint : «Per què lo senyor Saura, en un excés de prudència, no ha concretat —ni abans ni avui— qui són los polítics que estan —ho torno a repetir— «pringats» en estes operacions especulatives (*remor de veus*), i per què lo Conseller...» (*Pausa.*) Senyors diputats, jo no pretenc que m'escoltin, però si haguessin estat atents, hauria dit que sempre fem cas a la interpellació del senyor Saura; és a dir, no m'invento res, jo, aquí, senyor Pont.

Per què el Conseller senyor Molins no va negar en cap moment les acusacions o les afirmacions del Diputat interpellant, quan va tenir dues oportunitats per deixar-lo, podríem dir, en calçotets, davant de la Cambra i, sobretot, davant de l'opinió pública. Tinc vertadera curiositat per escoltar el senyor Mur, Diputat del Grup de Convergència i Unió —que dóna suport al Govern—, a veure amb quins arguments desmenteix aquelles afirmacions que, mentre no es demostrí el contrari, impliquen passivitat i concomitància del Consell Executiu a consentir que persones físiques o jurídiques, tècnics i polítics, siguin beneficiaris directes d'operacions especulatives en urbanitzacions de terrenys en el litoral català.

I, amb l'apreci personal i amb la consideració política que sempre he dispensat al senyor Saura, em permeto la llibertat i la franquesa de criticar-lo des d'esta tribuna, perquè sembla que la Moció presentada no tingui altra finalitat que la d'entrar en la fatal estadística de les mocions aprovades per unanimitat d'est Parlament, encara que en est cas no sóc gaire optimista en la decisió final. Constituir una comissió, elaborar un programa d'actuació i elaborar una llei com a conjunt de normes o advertiments relatius a un interès collectiu, nos hauria semblat perfecte com a actuació complementària d'un punt que hagués posat al descobert els responsables o els culpables de les operacions especulatives denunciades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. I a l'espera d'una major claredat del senyor Mur, i independentment d'estes consideracions, tal com he anunciat al principi, lo Grup Popular donarem suport als tres punts que conformen la Moció objecte del nostre posicionament.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup Socialista té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per fixar la posició del Grup Socialista entorn de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Jo crec que aquesta Moció és, novament, una mostra més de la iniciativa dels grups de l'oposició, en general, i molt concretament dels grups de l'esquerra, denunciant, reiterant una vegada més la degradació, l'especulació que es dona en el si del litoral de la costa catalana, problema que es va agreujant, si a més a més tenim en compte que ja no queda molt espai en el nostre litoral per ser preservat, per ser protegit.

Diguem que, malgrat això, la Moció té un problema en la seva redacció, que és que el senyor Saura ha volgut introduir segurament tot el pensament, la filosofia del seu Grup, intentant l'ordenació del litoral a través d'una moció, i crec que això li ha tret la força, li ha tret la capacitat d'aconseguir un vot unànime —que és el que segurament es mereixia una interpellació o una moció d'aquesta naturalesa— per part dels grups parlamentaris.

Quan avui ha començat a explicar la Moció, ha comès el mateix error, ho dic de forma, doncs, amable; ha parlat de «platges», «ports esportius», quan a la Moció parla d'ordenació del litoral.

Una segona conseqüència que es decideix... Vol dir-me alguna cosa, senyor Subirà? (*Rialles.*) Moltes gràcies.

Una segona conseqüència que es decideix de la interpellació és que en el seu si també s'intenta posar iniciatives de caràcter de gestió, iniciatives legislatives i iniciatives que encara no s'han donat, perquè no hi ha hagut aquesta voluntat de concurrència de gestió i de legislació per part de les administracions que han de treballar en la política de costes del litoral de Catalunya.

Per exemple, en el primer punt de la Moció diu que es constitueixi una Comissió integrada per la Generalitat, MOPU i ajuntaments afectats. En certa mesura, aquí es ve a reconèixer el que ja vam debatre amb la Llei de Costes, que hi ha uns àmbits territorials en què intervenen les tres administracions —l'ajuntament, la comunitat autònoma i l'Administració de l'Estat— i que la Llei de Costes va néixer —i vostès saben la posició del Grup Socialista, de forma clara— amb la voluntat de protegir aquest litoral, i també el litoral de Catalunya.

Nosaltres creiem que una comissió per la Generalitat, MOPU i tots els ajuntaments del litoral no és operativa i que, a més a més, no tindria les conseqüències que el senyor Saura busca amb la seva Moció, és a dir, un plantejament tram per tram, que permeti l'ordenació del litoral, que permeti evitar la seva degradació i que permeti la lluita contra l'especulació.

Una segona part, que és quan barreja, diu que, fa referència a l'ampliació i construcció dels ports esportius. Jo crec que aquí, implícitament, hi ha la gran crítica que ja s'ha fet enèsimes vegades en aquest Parlament, que és que, en matèria de ports de qualsevol naturalesa —polivalents, esportius o pesquers—, hi ha una inoperància gran per part del Consell Executiu.

Ja sé que això no agrada al Grup de la majoria, però si aquí n'hem tractat, segurament, i recordo que la matèria de pressupostos any rere any, que hi ha una estructura organitzada —no dic «de mala voluntat», sinó «organitzada»— que fa inoperant que la Direcció General de Ports i Costes i la Comissió de Ports de Catalunya portin endavant la política que inicialment tots podíem acceptar del Pla de Ports Esportius que el Consell Executiu va aprovar.

Aleshores, jo diria que no cal que hi hagi aquesta Comissió, sinó que la Comissió de Ports i la Direcció General de Ports i Costes treballin, treballin bé, i, en tot cas, crec que el pertinent seria que, des dels grups de control de la labor del Consell Executiu, anéssim a intentar que aquesta Comissió de Ports fes la feina.

Quant al tema de les platges, crec que la Llei de Costes és molt clara : tot el que pertany a la costa en la zona marítime-terrestre pertany, està sota la direcció del MOPU —abans ho ha dit un altre senyor diputat— i vol dir que és el MOPU que ha de treballar per a la regeneració d'aquestes platges; si ho fa bé o malament, crec que és propi d'una altra interpretació aquí o d'una altra instància, però en tot cas serà de crítica de la gestió, però no de la competència.

Per tant, nosaltres diem que, en la primera Moció, perquè, a més a més, nosaltres presentarem una iniciativa que clarifiqui,

després de l'important debat de l'altra interpellació i de la Moció d'avui, que ajudi i que continuï la tasca feta pel senyor Saura i el seu grup, una iniciativa legislativa perquè ofereixi solucions a l'ordenació del litoral català. En aquest sentit, nosaltres ens abstindrem en aquest primer punt.

És obvi que en el segon punt, és que..., realment és un element, una denúncia... : no hi ha pla d'actuació que desplegui el Pla de Ports Esportius; després de cinc anys, com passa amb moltes lleis; després de fer un pla al qual es va donar una publicitat —cosa que els senyors de Convergència i Unió saben fer molt bé; la publicitat és una de les seves millors armes polítiques, és veritat—, van fer un pla, el van presentar, han editat un llibre de colors, que, a més a més, val molts diners, que està molt bé, que s'ha repartit, però després no l'apliquen i després no ho despleguen, i després no fan el pla d'actuació. I a mi em sembla que, encara que sigui reiterar novament que s'apliqui la legislació, la normativa, etcètera, em sembla molt bé i tindrà el nostre suport, que, d'una vegada per sempre, el Consell Executiu elabori el pla d'actuació quadriennal que desplegui el Pla de Ports Esportius.

El tercer punt torna a caure en la mateixa dinàmica, és a dir, una iniciativa legislativa i una iniciativa de gestió; és a dir, la Llei de Promoció d'Instal·lacions Esportives en el nostre... no sé si fa molta falta, però en tot cas, vist l'estat de la situació i el compromís que hi ha del Pla de Ports Esportius, nosaltres votarem favorablement que s'elabori, que el Consell Executiu elabori aquesta Llei, i, a més a més, anirà bé perquè, com que no en tenen, a més a més podrem tenir feina en aquest Parlament, i quant a la instrucció sobre les instal·lacions nàuticopesqueres, com que són instal·lacions que estan dintre de la zona protegida per la Llei de Costes, crec que avui dia ja hi ha els mecanismes —i, si no hi són, reglamentàriament es desplegaran— perquè entre els ajuntaments i l'administració competent estableixin l'ús d'aquestes instal·lacions nàutiques lleugeres.

En aquest sentit, nosaltres demanem vot separat : la primera part, la votarem a favor, i a la segona part ens abstindrem.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre senyor Diputat senyor Mur. (*Remor de veus.*) Silenci.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Curto, d'entrada li prego, si no està satisfet, una nova interpellació al senyor Conseller. Sap vostè que hi ha mecanismes parlamentaris, i, en tot cas, si no està satisfet amb els parlamentaris, hi ha els judicials. Vostè ha estat molt conseqüent avui i molt contundent; li prego altres mecanismes que no el que ha emprat avui, aquesta tarda.

M'expressaré per a un torn en contra a la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política d'Ordenació del Litoral, que es va substanciar en el darrer Ple.

En relació amb el primer punt, sobre la constitució d'una comissió integrada per la Generalitat, MOPU i ajuntaments, creiem que no existeixen raons objectives per a la seva constitució, atès que la construcció o ampliació de ports esportius i la regeneració de platges estan perfectament coordinades.

Catalunya és la primera comunitat autònoma dins de l'Estat espanyol que ha tingut un pla de ports esportius. La Llei estatal

sobre ports esportius és de l'any 69 i el Reglament fou aprovat l'any 80. Un cop efectuats els traspassos de serveis de l'Estat a la Generalitat en matèria de ports, amb l'objecte de dur a terme una política de protecció i recuperació del litoral, i, com a resposta a una proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, s'elaborà el Pla de Ports Esportius, aprovat el 29 de març de 1984 pel Consell Executiu, després d'haver consultat institucionalment cent deu organismes.

El Pla conté un ampli estudi ecològic ambiental dels trams de costa, amb especial referència a les zones en les quals existeixen projectes de contrucció de ports esportius. Per a la determinació dels trams de costa a protegir, es va realitzar : primer, una anàlisi, discussió i definició del concepte de protecció i de zones a protegir, amb descripció de les mesures legals actuals sobre protecció d'espais costaners; en segon lloc, un estudi i descripció dels diferents criteris d'avaluació de les característiques de la costa catalana; un estudi dels diferents criteris d'avaluació dels ports esportius, i, quart, un quadre d'avaluacions, un mapa diagnòstic de la costa i unes recomanacions.

A més del nivell de protecció especial que estableix el Pla de Ports Esportius, i que correspon a vuit sectors, es va elaborar un mapa de protecció de la costa catalana, en el qual es delimiten quatre graus : en un primer grau, unes àrees extenses, algunes formen parcs litorals : en elles no es permet la construcció de ports esportius. Una segona zona, d'extensió limitada, que, abans de construcció d'un port, s'estudiarà l'ampliació dels més propers, i, si això no és possible, la seva construcció hauria d'anar precedida d'estudis d'impacte ecològic i dinàmica del litoral. Un tercer cas, de zones de costa baixa arenosa, que presenten problemes de dinàmica del litoral i de regeneració de platges : la proposta és la no-localització dels ports en les zones centrals de platges, sinó en els extrems. I un quart, zones amb gran densitat urbana, que és on es recomana la construcció dels ports, en elles.

Es va considerar la possibilitat d'alternança en cada comarca de zones de diferents graus de protecció. Des de l'aprovació del Pla de l'any 84, en aquests cinc anys les autoritzacions atorgades per la Generalitat, per a l'ampliació de ports, dàrsenes, construcció de nous ports, palanques i petits embarcadors s'han ajustat escrupolosament a l'establert en l'esmentat Pla.

No existeix cap port esportiu autoritzat per la Generalitat que hagi afectat la dinàmica del litoral i l'estabilitat de les platges. Prèviament a la tramitació de l'expedient d'un port, cal : primer, una presentació d'un estudi d'impacte ambiental; un segon punt és l'estudi de la dinàmica del litoral, elaborat per un centre oficial; en un tercer punt s'exigeix el tràmit d'informació pública, que es trameta a l'ajuntament afectat i al Ministeri de Obras Públicas y Urbanismo, que —recordem-ho— és el titular del domini públic marítim.

En relació amb l'informe del MOPU, cal remarcar que no tan sols és preceptiu, sinó vinculant, quant a dinàmica del litoral.

Quant a la política de regeneració de platges catalanes, hem de dir que l'Estat s'ha reservat els recursos destinats a aquest fi, havent optat la Generalitat per reordenar la costa i facilitar en general i de manera coordinada les inversions estatals en regeneració de platges, ja que és prioritari l'ordenació abans de l'execució.

Jo entenc molt bé el senyor Tomàs com es desmarca avui en

el primer punt de la Moció, perquè ells tenen la competència, en tot cas, absoluta sobre el domini públic marítim.

Molts plans d'ordenació componen obres de regeneració, com poden ser —repassem-ne uns quants al llarg de la costa catalana— Portbou, Llançà, Roses, Sant Pol, Arenys, Mataró, Premià, Badalona, Vilanova, Altafulla, Cambrils, l'Ametlla i Alcanar. La major part d'aquests plans tenen incorporats un estudi de dinàmica del litoral, redactat per un centre oficial.

Amb tot l'exposat, creiem justificat, d'una manera objectiva, la no-necessitat de constitució d'una comissió Generalitat-MOPU-ajuntaments per : primer, l'existència de la Comissió de Ports de Catalunya, en la qual són representats els ajuntaments afectats, les confraries de pescadors, la Comandància de Marina, els clubs nàutics, les cambres de comerç i navegació; segon, que fins a l'agost del 87 el MOPU hi assistia, i no som qui ara per dir-li al MOPU que hi torni; ell sabrà perquè va marxar. En segon lloc, també, per la mateixa existència d'un pla, i que totes les actuacions en matèria de ports esportius s'han estat portant a terme de manera coordinada amb els ajuntaments, i estem molt en contra dels informes de la resta d'organismes en l'etapa d'informació, especialment el del MOPU.

En relació amb el segon punt, sobre l'elaboració d'un programa quadriennal de les actuacions a realitzar per la Direcció General de Ports i Costes i la Comissió de Ports de Catalunya, s'ha de precisar el següent : en els ports de promoció privada, l'actuació de la Generalitat ha estat d'impuls, direcció, ajuda d'iniciatives; en algunes promocions privades, la Generalitat ha impulsat la participació amb l'entitat peticionària d'ajuntaments i de confraries de pescadors —casos de Llançà, Mataró i Torredembarra. En els ports de gestió directa, a càrrec de la Comissió de Ports de Catalunya, s'ha portat a terme una planificació d'aquests, mitjançant l'estudi dels ports pesquers i esportius, el pla dels quatre ports i els plans especials. Per redactar els plans especials, hi ha una comissió mixta ajuntaments-afectats-Direcció General.

Les obres finançades i/o realitzades per la Direcció General i la Comissió de Ports de Catalunya s'han portat a terme en els ports de gestió directa i en els projectes del pla previ. Tant les inversions de la Direcció General de Ports i Costes com la de la Comissió de Ports de Catalunya estan incloses en els corresponents plans d'inversió pública, PIP. Són inversions per cinc anys, no per quatre; en tot cas es concreten perfectament les directrius i les inversions. Els pressupostos de la Comissió de Ports de Catalunya reben el vist-i-plau del ple, en el qual hi són representats els ajuntaments afectats.

I quant al tercer punt, sobre l'elaboració d'una llei de promoció d'instal·lacions esportives i pesqueres, i una instrucció sobre instal·lacions nàutiques lleugeres, cal fer esment del Decret del Govern de Catalunya, del 25 d'abril del 85, destinat a impulsar els sectors nàutico-esportius i pesquers, en el qual es regulen els ajuts per a la construcció, l'ampliació i la millora dels ports, les dàrsenes esportives i les instal·lacions nàutico-pesqueres, segons tres nivells, que són els següents. Un primer nivell seria la construcció de dàrsenes esportives sense obres d'abric, subvencionades per superfície d'amarrament destinat a ús públic fins a 10.000 pessetes m² i un límit de 80 milions. Un segon punt seria la construcció i l'ampliació de ports amb obres d'abric, per a l'amarrament d'ús públic, subvencionada fins a 20 pessetes m², i un límit de 150 milions. I en

un tercer apartat hi hauria la construcció i la millora d'instal·lacions lleugeres d'amarraments d'ús públic, finançades fins a un 15% del cost de la inversió i un límit de 20 milions de pessetes.

Amb l'existència d'aquest Decret, sembla voler sacramentar-ho massa en demanar una llei de promoció. Pel que fa referència a l'elaboració d'una instrucció sobre instal·lacions nàutiques lleugeres s'ha d'assenyalar l'existència de la publicació de la Direcció General de Ports i Costes del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, titulada : *Instal·lacions nàutiques lleugeres*, redactada pel Servei de Costes, la qual inclou les diferents modalitats i instal·lacions lleugeres amb les seves principals característiques.

Per totes aquestes fonamentades raons, votarem en contra dels tres punts de la Moció.

Gràcies, Honorable senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Mur. Senyor Tomàs, li prego que expliciti quins són els punts de què vol votació separada.

El Sr. TOMÀS : Sí, senyor President. Punt per punt i el tercer punt fins on diu : «instal·lacions esportives i pesqueres», o sigui votar «elaborar una llei de promoció d'instal·lacions esportives i pesqueres». Aquesta seria una votació.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

Votem el primer punt.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin? (*Remor de veus.*)

El primer punt ha estat rebutjat per 7 vots a favor, 67 en contra i 16 abstencions.

Votem, a continuació, el punt número 2.

Vots a favor? (*Remor de veus.*)

Una mica de silenci que el senyor Secretari no pot comptar bé.

Vots en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem el tercer punt fins a «i pesqueres.»

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions.

Ara votem el tercer punt íntegrament.

Vots a favor?

A veure, el senyor Portaveu...

El Sr. CLOTAS : Senyor President, tan sols perquè entenem que votada ja la primera part no s'adiu tornar-la a votar, aquesta ja està votada, per tant correspondria —entenem nosaltres— votar...

El Sr. PRESIDENT : Votar la resta.

El Sr. CLOTAS : ...la resta, efectivament.

El Sr. PRESIDENT : Es vota la resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 60 en contra i 18 abstencions.

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la Discriminació de la Dona Treballadora a Catalunya, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabián, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Discriminació de la Dona Treballadora a Catalunya

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. *(Pausa.)* Senyores i senyors diputats, en el Ple anterior vam presentar una interpellació sobre la discriminació de la dona treballadora, i vam intentar demostrar que en el món del treball les dones estan patint dos tipus de discriminació : una discriminació directa, que representa que, amb el mateix treball, les dones tenen unes condicions de feina diferent, i una discriminació indirecta, que és l'organització del treball, allò que impedeix subtilment que la dona aconsegueixi les mateixes fites professionals que els homes. I també vam dir que altres vegades la dona és expulsada del món laboral i cau en l'economia submergida.

Després d'aquesta interpellació, presentem la Moció subsegüent, que té cinc punts, que passo a explicar.

Al primer punt demanem la dedicació d'un inspector/inspectora de treball —ens agradaria, personalment, que fos inspectora, atès que a Catalunya el nombre d'inspectores de treball és molt alt— perquè actués a requeriment de part o d'ofici en els casos d'incompliment de normes laborals, relatives a les possibles discriminacions de les dones respecte als homes, tant de manera directa com indirecta. Ens agradaria que aquesta figura d'aquest inspector/inspectora de treball fos una mica com en l'àmbit penal, en què les denúncies que es fan únicament i exclusivament en comissaries dedicades a delictes contra les dones, que aquest servei s'expliqués a la ciutadania i a les institucions per crear una consciència que l'incompliment de normes laborals que porten a la discriminació han de ser requerides que s'acompleixin i, per tant, la nostra idea —torno a dir— seria com una comissaria especial per als temes de discriminació laboral. I assenyalo que és incompliment de normes laborals i no de condicions de treball, que serien les competències explícites, en aquests moments, que té la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya, perquè espero que, properament, es traspassi a l'INEM, realment aquesta autonomia aconsegueixi el traspàs de l'INEM i, per tant, parlo de normes laborals, perquè seria molt també que respecte a la contractació poguessin ocupar-se d'aquest tipus de denúncies.

L'actuació d'ofici ens sembla especialment important perquè, realment, en actuar d'ofici és quan es pot veure, en moments puntuals, què és el que està passant, sense que ningú estigui preparat per poder donar explicacions *ad hoc*.

El punt segon parla d'aplicar d'una manera sistemàtica i estricta el reglament de sancions. I no és perquè el nostre Grup i aquesta Diputada siguin especialment amants d'aplicar sancions punitives, però entenem que el tema de la discriminació de la dona és un tema prou important perquè —com li deia l'altre dia el senyor Conseller— es porti endavant una acció exemplaritzant i, realment, una de les parts contractants —que és la dels empresaris— tinguin, coneguin, sàpiguen que no es

pot discriminar la dona en l'àmbit laboral, i que, sinó, hi haurà, tindran importants sancions.

El punt número 3 de la Moció demana l'elaboració d'un pla, a tres anys, per aconseguir la materialització de la Carta de la Dona Treballadora i impulsar la igualtat d'oportunitats de la dona respecte als homes.

El número 4 : «Impulsar la coordinació dels diferents departaments de la Generalitat, a fi que les mesures proposades en el Pla d'acció anterior, dimanin de totes les conselleries que tenen competència en aquestes matèries.» Entenem que evitar la discriminació de la dona és una matèria interdisciplinària i, per tant, interdepartamental, i no solament s'han de prendre mesures des de la Conselleria de Treball —l'altre dia em sembla que ja em vaig estendre en la necessitat que siguin un altre tipus de mesures : educacionals, sanitàries, de benestar social, etcètera, que han d'aconseguir establir un altre tipus de situació social que impedeixi la discriminació de la dona— i, per tant, entenem que ha de ser un pla interdisciplinari i no solament emanat des de l'àmbit de la Conselleria de Treball.

El punt número 5 proposa la participació dels sindicats més representatius i les altres organitzacions de dones en l'elaboració d'aquests plans, perquè entenem que és amb la participació dels ciutadans —en aquest cas ciutadanes afectades— i des del coneixement de les persones que estan patint aquesta problemàtica des d'on es pot conèixer més la realitat i, per tant, prendre mesures legislatives, polítiques i executives necessàries per modificar aquesta realitat que considerem injusta i que atempta contra els drets més elementals de la persona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. El Grup Socialista ha presentat esmena; per a la seva defensa té la paraula la senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS : Senyor President, des de l'escó mateix. Nosaltres, que fem la nostra aportació mitjançant una esmena i que participem en la substanciació d'aquesta Moció, novament volem dir —com deia la senyora Fabián en el moment de la interpellació, en l'anterior Ple d'aquest Parlament— que aquesta és una de les qüestions clau en la lluita per conquerir la igualtat home-dona —això ho saben molt bé tots els senyors diputats, ho sap molt bé el senyor Conseller de la Conselleria de Treball— perquè l'estructura econòmica i social de la societat ha condicionat i condiciona encara el paper de la dona mateixa relegada a casa, fent d'eix de reproducció —com deia molt bé l'altre dia la senyora Fabián— en tots els elements que configuren la vida quotidiana.

Evidentment que vivim en una societat de dret —tots ho sabem— amb un important corrent femení, i també, cada vegada més masculí de defensa de la igualtat, però també és cert que vivim en una societat totalment patriarcal i que cal endegar un conjunt de mesures que vagin impulsant i afavorint la igualtat.

Internacionalment s'han fet passos importants, des del decenni de les Nacions Unides i les polítiques per la igualtat a Europa, la Carta dels Drets de la Dona Treballadora, a la qual es fa referència en un dels punts de la Moció, és un d'aquests, la firma de la Convenció per a l'eliminació de totes les formes de discriminació i —per què no dir-ho també— el Pla de mesures per a la igualtat home-dona, entre d'altres, impulsat pel Govern de l'Estat, crec que són instruments fonamentals per

al desenvolupament de la política al nostre país i a Catalunya. Com hem dit ja en anteriors interpellacions i mocions substancials al respecte —una d'elles per la senyora Dolors Torrent, Diputada del meu Grup—, crec que millorar l'educació i la preparació professional per a la dona, l'educació d'adults i l'educació compensatòria, la formació professional i ocupacional, el foment de l'autoocupació i l'ocupació mateixa són instruments fonamentals per impulsar la normalització i la igualtat d'oportunitats en el treball.

És per aquestes raons que nosaltres estem totalment d'acord amb la necessitat dels punts que aporta aquesta Moció, en el sentit que s'impulsi un pla de mesures per a la igualtat. Nosaltres en tenim, les nostres propostes; el Partit Socialista, el Grup Socialista té la seva alternativa molt concretada en aquesta qüestió, i també volem dir que el Govern de l'Estat, últimament, ha fet un conjunt de modificacions, tant en l'Estatut dels Treballadors com en la Reforma de la Funció Pública, que van a millorar i a impulsar que aquesta igualtat sigui real mitjançant l'ampliació del permís per maternitat, l'establiment de mesures per afavorir la igualtat de tracte en el treball, i molt especialment el respecte a la intimitat i la dignitat compresa en la protecció a la dona davant les ofenses verbals o físiques, davant l'assetjament sexual.

Aquests són avenços importants que té la legislació, ja, del nostre país, que han de continuar amb altres mesures que afavoreixin la igualtat i que s'han d'impulsar des del Govern de la Generalitat, perquè, a més de vetllar i fer complir la llei, de vetllar i fer complir la normativa vigent, ha d'impulsar aquest conjunt de mesures que afavoreixin la igualtat real.

És per aquest motiu que nosaltres ens posicionem, com ja he dit, sobre tots els punts que planteja la Moció de la Diputada Fabián, en el sentit d'estar totalment amb ells. En el punt 1 dir, únicament, que sabem que hi ha una recomanació, per part del Ministeri d'Assumptes Socials, en relació amb la Inspecció de Treball, per tal que es nomeni una inspectora, i que espero que això, tal com es diu en la Moció, es reculli positivament des del Govern de la Generalitat i s'impulsi, perquè, com abans aquesta sigui una mesura que vingui a lluitar i a treballar per evitar situacions de discriminació —com la que també es referia, la setmana passada, en la situació de la Jaeger Ibérica. Estem totalment d'acord, també, amb el punt 2, el 3, el 4 i el 5, i nosaltres presentàvem un conjunt d'esmenes: la primera, la retirem, senyor President, perquè és una redundància pel que fa referència als terminis que es posen per presentar aquest pla de la igualtat; la segona, espero que la senyora Fabián ens l'accepti, perquè ella fa referència a les secretaries de les dones, i, pel que fa referència a la Unió General de Treballadors, no hi ha Secretaria de la Dona, hi ha un Departament de la Dona —aleshores, podria donar lloc a un malentès—; per tant, nosaltres creiem que dient «promoure la participació dels sindicats», s'entén sobrerament que els sindicats faran que les dones participin en aquest tema que els incumbeix directament. I, pel que fa referència al nou punt 6, a l'esmena 3, insistim novament en tot el tema de la formació professional i ocupacional, perquè creiem que, a pesar dels debats recents haguts en aquest Parlament, nosaltres no hem trobat satisfactòries ni aclaridores les respostes que s'han fet a les nostres interpellació i moció; i, respecte a aquest punt, volem fer una modificació tècnica —és un error de

mecanografia—, quan diu «promoure accions de formació professional, de contractació o d'instal·lació», volíem dir «d'integració». En el supòsit que aquesta esmena s'acceptés per la majoria, agrairíem que es pogués fer aquesta correcció tècnica.

Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Barenys. Convergència i Unió també ha presentat esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA : Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, l'especial sensibilitat que han demostrat els diferents grups parlamentaris aquests darrers mesos, no és més que una mostra del canvi social que està experimentant el rol de la dona en la nostra societat. Això no obstant, cal anar amb compte de nou caure en el parany de deixar-nos portar, ni que sigui amb tota la bona fe —però, en definitiva, deixar-nos portar—, per la demagògia, en un tema en el qual tots estem involucrats.

Dic això, senyora Fabián, perquè la Moció que vostè ha presentat sobre la Discriminació de la Dona Treballadora, en alguns punts té un límit tan prim, tan just que, per mi, és difícil de veure la diferència entre una voluntat d'avançar i una necessitat de protagonisme polític en aquest terreny concret —tant el punt 3 com el punt 5 semblen fets amb aquest objectiu.

Però passem a l'anàlisi de la Moció. Ja en el primer punt, el nostre Grup ha presentat una esmena per la qual es constata que el Departament de Treball dedica, no un inspector o una inspectora, als casos de discriminació laboral, sinó que n'hi dedica dos. I aquest és un compromís voluntari, adquirit per tal d'afrontar i ser eficaços en el camí de la plena equiparació home-dona. Per això, senyora Fabián, m'estranya que vostè ignori, precisament, unes determinades actuacions, quan aquestes són positives. De tota manera, celebro que hàgim arribat a una transaccional en aquest punt concret.

Quant al segon punt, he de dir-li que la llei es fa per aplicarla, i vostès saben que s'aplica; el que passa és que vostè pot no estar d'acord amb les sancions imposades. Mentre la llei contempli unes sancions mínimes i unes màximes, hem de ser conseqüents i deixar que els qui les apliquin puguin fer-ho amb plena llibertat —ens hi obliguen els més elementals principis de democràcia i de justícia. Vostè té, lògicament, el dret d'estar disconforme, així com també de demanar que les sancions mínimes desapareguin i es converteixin totes en màximes, però no mitjançant una moció, sinó intentant modificar la llei.

Els punts 3 i 5, miri, aquests són molt semblants: vostè ens demana la materialització de la Carta de la Dona Treballadora i la participació de les secretaries de les dones dels sindicats més representatius. Com vostè va dir en la interpellació, és una carta confeccionada per les dones d'un sindicat molt pròxim als seus plantejaments polítics. Vostè pot entendre que cada grup aplica el seu propi programa. Potser en un futur vostè tindrà la seva oportunitat; de moment, tal com ja va avançar-li el Conseller de Treball, la Comissió Interdepartamental per a la Promoció de la Dona acaba d'elaborar un pla d'actuacions per al període 89-92, i aquest és el pla que té tot el suport del nostre Grup parlamentari.

Quart punt: res a dir. Hi hem fet només una esmena, per coherència amb el punt anterior.

Sisè punt, d'addició, del Grup Socialista. La discriminació de la dona es pot tractar en tots els camps, però precisament la

formació professional i ocupacional va ser tractada en el darrer Ple, i, per les mateixes raons que vam donar aleshores, nosaltres hi votarem en contra.

Senyora Fabián, és bo que tots defensem les nostres idees, però, com diu en Joan Fuster, «El vostre adversari polític us acusarà de no fer el que haurieu de fer, i de fer-ho, si ho fèssiu». Això forma part del joc. M'agradaria que, en aquest tema de la dona, busquéssim més l'eficàcia que no el propi lluïment, posant, per tant, més èmfasi a fer que no pas a dir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Bruguera. Ara poden intervenir els grups que no hi hagin presentat esmenes. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Els diputats centristes hem manifestat reiteradament en aquesta Cambra la necessitat d'assolir un compromís ferm, per part del Govern de la Generalitat, d'impuls de tot tipus de mesures que permetin solucionar els problemes de desigualtat de fet entre home i dona. Concixem —s'hi acaba de fer esment— que la Comissió Interdepartamental de la Dona ha elaborat un pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats de les dones, a portar a terme en el període 89-92. És cert que algunes de les mesures a prendre en pro del principi d'igualtat no depenen exclusivament del Govern de la Generalitat; això no obstant, són moltes les accions que, en el sentit de la Moció objecte del debat, i tenint en compte les competències, el Consell Executiu pot portar a terme, com ho és inspeccionar i sancionar amb rigor les empreses que incorrin en la contractació irregular de dones, com ho és la desigualtat salarial, la no-inclusió a la Seguretat Social, la duració excessiva de la jornada, el frau en les contractacions atípiques, etcètera, i, això, en tot tipus de sector.

El CDS considera que s'ha de concedir una especial atenció per tal d'evitar tota discriminació en l'accés a l'educació, a la formació professional, a les possibilitats d'ocupació i a les condicions de remuneració o qualsevol altra discriminació de la dona. Som també partidaris, els centristes, de promoure mesures a favor de la dona amb responsabilitats familiars. Podríem fer esment d'altres mesures —algunes, ja s'han deixat sentir a la Cambra— : aviat tindrem l'oportunitat de discutir el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona, i nosaltres ens hem permès d'esmenar el seu títol per intentar que es tracti del Projecte de Creació de l'Institut Català de la Dona, i ben segur que no hi mancaran iniciatives parlamentàries diverses que ens portin a mantenir el debat sobre la igualtat entre la dona i l'home, però els diputats centristes som conscients que aquests problemes resideixen a tots i cadascun dels temes que vertebran la responsabilitat política del Govern de la Generalitat. A ella, a aquesta responsabilitat política, apellem, anunciant el nostre vot favorable a la Moció proposada a discussió.

De tota manera, veuríem bé que fossin recollides les modificacions proposades als punts 1 i 4 pel Grup de la majoria, així com l'esmena d'addició d'un nou punt 6, que ens ha proposat el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Di-

putat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Abans de tot, de nou volia agrair la presència de l'Honorable Conseller de Treball, perquè ja no és el primer cop, sinó que venim observant que, quan es tracten els temes que afecten el seu Departament, siguin mocions o..., ell hi és, així com no passa, per desgràcia, amb altres consellers, i, això, el nostre Grup ho volia ressaltar, perquè creiem que aquesta és una bona manera de respecte i de presència en tot el que siguin els efectes de treball d'aquest Parlament.

Dit això, la Moció que se'ns presenta —i expressant el nostre posicionament— és una d'aquelles mocions que entenem, per dir-ho d'alguna manera, de consciència. En la present legislatura —i imagino que en les dues precedents també— la discriminació laboral de la dona a Catalunya, que és un fet... —malgrat que el senyor Subirà està constantment intentant dir no sé quines qüestions—, la discriminació laboral de la dona a Catalunya, que és un fet, ha estat tractat en preguntes, en interpellacions i en mocions, i avui, de nou, tenim l'oportunitat de tractar-la. He dit que era una moció de consciència, perquè parlant de la discriminació de la dona en el món laboral, el Govern —i ho va dir l'Honorable Conseller quan va respondre la interpellació de la Il·lustre Diputada que ens presenta avui la Moció— va dir que fa el que pot dins del marc de les seves competències, i ho va afirmar, una, dues i tres vegades, i les il·lustres col·legues diputades que sovint han intervingut en aquesta Cambra sobre aquest tema, han anat insistint que aquesta actitud de fer el que pot, el Govern, malgrat tot, és una actitud que podríem titllar de dubitativa —l'han titllat de dubitativa—, o que és tova, o que sovint s'actua d'esma. Aquesta és la realitat, en tot cas, de la dialèctica amb què es tracta aquest tema en aquest Parlament.

Dit això, el nostre Grup parlamentari fa públic que votarà favorablement tots els punts de la Moció —entenem que ha estat molt correctament plantejada—, tot entenent que aquests cinc punts que es proposen aclareixen i marquen una línia d'actuació tendent a la igualtat *de facto* —hi pot haver, aleshores, bona sintonia entre els grups parlamentaris i el Departament, en aquesta qüestió—, una igualtat *de facto* entre home i dona. Es quedarà, o quedarà, i ens quedarà aleshores la voluntat política i el seguiment a fer.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Popular està d'acord amb la diputada interpellant que, si bé la igualtat entre l'home i la dona ve reconeguda formalment per la nostra Constitució, a la pràctica, a la vida quotidiana, ens adonem que no és així. I aquest és un problema social polièdric —si em permeten utilitzar un terme propi de geometria—, ja que està compost de moltes facetes i s'exterioritza en molts camps de l'activitat social : l'ensenyament, el treball, la convivència, la família, els costums.

També pensem que aquest problema, tenint en compte la seva especial naturalesa, ha de ser abordat i tractat per la societat en el seu conjunt, conscienciant-nos de la injustícia de moltes situacions i que, a aquest respecte, els poders públics

des dels seus àmbits respectius de competència, tenen una posició privilegiada per incidir-hi, sense oblidar altres agents socials que, per provenir de la mateixa societat civil, poden i han de col·laborar, i, de vegades, per què no, portar la iniciativa. D'altra banda, el Grup també es fa seva la interpretació del Tribunal Constitucional en assenyalar que també les discriminacions favorables són contràries al principi d'igualtat, és a dir que en la solució d'aquestes situacions hem de procurar que no es donin situacions de privilegi o revenja respecte a les circumstàncies actuals.

Centrant-me ja en la Moció que estem debatent, com acabo de dir, per al meu Grup la problemàtica plantejada s'ocupa, alhora, d'un extens i variat nombre de camps, i la seva solució no depèn tan sols de les actuacions de l'Administració, i menys d'una actuació exclusivament coactiva del poder públic; no obstant això, el text que se'ns presenta fa referència solament a l'àmbit laboral, potser influenciat per l'èxit en les gestions que ha portat a terme la senyora Diputada que presenta la Moció en l'assumpte de les treballadores de la Jaeger Ibérica.

Per tots aquests motius, he d'anunciar que el meu Grup votarà en contra del punt número 2 de la Moció presentada, ja que sembla que doni a entendre que l'Administració no compleix de manera sistemàtica i estricta les lleis. El que en aquest cas no ens sembla una indicació encertada i, a més, exigeix l'aplicació de sancions més estrictes, opinem que mai s'han d'aplicar sancions més estrictes de les que la llei preveu en cada tipus d'infracció, el contrari seria una manifesta illegalitat; el que sí que es pot fer és imposar una sanció màxima, però no una sanció més estricta, com demana la Diputada interpellant.

Pel que fa als punts 1, 3 i 5, ens abstindrem en la votació, perquè, pel que fa al punt 1, afecta l'organització interna del treball d'un servei de l'Administració, i no és competència del Parlament organitzar el treball dels funcionaris públics. En relació amb els números 3 i 5, també ens abstindrem en la votació, perquè estimem que una aplicació correcta de la carta de la dona treballadora és l'Estatut dels Treballadors, que, ni més ni menys, és la carta dels treballadors— i altra legislació laboral i de promoció de la dona, és suficient per recomençar a donar solució a aquest vessant concret del problema, i perquè no creiem que promoure les accions internes de les organitzacions no governamentals, malgrat que siguin sindicals, sigui tasca de l'Administració.

Per últim, anunciar el vot favorable al punt número 4, perquè, encara que el to general de la Moció no és assumible pel meu Grup, una major coordinació en els departaments de l'Administració i, en concret, de la Generalitat sempre és desitjable.

Per tot l'exposat, senyor President, li demano votació separada a la present Moció.

Gràcies, i res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. Ara, la senyora Fabián, proposant de la Moció, pot pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyora Bruguera, un tema en què estem completament d'acord : és molt més important fer que dir; m'hauria agradat moltíssim que vostè o qualsevol senyora de Convergència hagués estat, en el tema de Jaeger, conjuntament amb les dones de l'esquerra de-

fensant la no-discriminació laboral d'aquestes dones; m'hauria agradat moltíssim.

Un altre tema en què no hi estic d'acord, aquí : quan estem defensant la no-discriminació de la dona no és ideologia, són drets fonamentals de la persona, així ho recull la nostra carta magna, i, per tant, no estic defensant la meua ideologia, estic defensant un dret fonamental de la persona. Per tant, en aquest tema, perdoni que discrepi; podríem intentar dir en quines coses o de quines maneres no estem d'acord el seu Grup i el meu de com defensar-les, però —hi insisteixo— la no-discriminació de la dona no és, mai pot ser ideologia, és un dret fonamental de la persona. I la passivitat en la no-defensa d'aquests temes és un tema greu, senyora Bruguera.

El Sr. PRESIDENT : Jo comprenc, senyora Fabián...

La Sra. FABIÁN : Sí, però, és que m'ha... Ho sento molt, però...

El Sr. PRESIDENT : Jo comprenc que no pugui resistir la temptació de fer un torn de rèplica.

La Sra. FABIÁN : ...quan a algú li diuen «demagògic», etcètera, em sembla que té dret a contestar.

El Sr. PRESIDENT : Per això li ho he permès, però, li recordo que convé anar a l'esmena.

La Sra. FABIÁN : Molt amable, senyor President. Passo a les esmenes presentades. D'acord amb el Grup Socialista a retirar «secretaria de les dones dels sindicats», per mantenir «sindicats més representatius». Entenc que té raó la senyora Bareny que la Unió General de Treballadors no té una organització a la secretaria, i, a més, també entenc que no som nosaltres per dir quins són els òrgans concrets que han de participar de les organitzacions sindicals.

També, acceptar l'esmena número 3, que creiem que matisa més el tema de la formació professional i la contractació, però que nosaltres creiem que estava inclòs en el tema de la carta de drets de la dona, però l'acceptem perquè matisa molt més.

Respecte a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, hem arribat a una transaccional amb la senyora Bruguera del primer punt, i vull dir-li que sí que m'acostumo a assabentar de les coses positives, i que jo agraeixo que es facin coses positives, però sap perfectament —perquè li ho he comunicat a l'escó— que he intentat, he trucat a la Inspecció de Treball i m'han assenyalat que s'ha posat en marxa el tema amb els disminuïts, amb el tema de les dones no, i, per tant..., però que estava a punt de posar-se en marxa. Per tant, jo no tinc cap interès a no assabentar-me de les coses, i, evidentment, des del Gabinet Jurídic de Comissions Obreres, en el moment que existeixi aquest servei de l'Administració, ens n'assabentarem, i, realment, pensa vostè i fa uns judicis d'intenció contra la meua persona molt importants, pensant que jo, un cop que ho conegui, l'amagaré. No, senyora Bruguera, no l'amagaré! De tota manera, penso que està molt bé que hagin tingut la sensibilitat de muntar aquest servei i, per tant, passo a la taula la transaccional a què hem arribat amb el Grup de Convergència i Unió, i acceptar-li també l'esmena número 4.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Sí, la senyora Secretària llegirà la transaccional del punt 1.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Punt 1 : «Seguir dedicant dos inspectors/inspectores de Treball per actuar, a requeriment de part o d'ofici, en el tema d'incompliment de

normes laborals relatives a possibles discriminacions de les dones respecte als homes, tant de manera directa com indirecta, i que se'n passi informació als sectors que correspongui».

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Secretària. Un aclariment, senyora Fabián : l'esmena que afegeix un punt, el número 6, l'esmena Socialista, l'ha acceptada? *(Pausa.)* L'ha acceptada, eh? Bé, aleshores, a la senyora Montserrat li demanaria : ha demanat votació separada, però, un per un? *(Pausa.)* Un per un. Molt bé. Doncs, votarem un per un.

Votem, en primer lloc, el primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem el punt número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha estat rebutjat per 20 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 3 ha estat rebutjat per 20 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

Votem el punt número 4.

Vots a favor?

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

A continuació, votem el punt número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 5 ha estat rebutjat per 20 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

A continuació votem el punt número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt sisè ha estat rebutjat per 20 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

Passem al dinovè i darrer punt de l'ordre del dia. *(Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* El senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Per què demana la paraula?

El Sr. CAMPS I ROVIRA : No, per una qüestió de forma lingüística respecte al que acabem d'aprovar. És només un segon, senyor President. Que no s'entengui com una intervenció *iocandi causa*, en absolut! Però a mi em sembla que, si cada vegada que aprovem una moció o qualsevol text legislatiu, hem de parlar d'inspectors/inspectores, delegats o delegades, jutges/jutgesses... A mi em sembla que el fet que es parli de la discriminació de la dona treballadora no obliga a no emprar el genèric, com fem sempre : inspectors, siguin home o dona, i no em sembla... M'ha semblat sentir que aprovàvem una moció dient : «Dos inspectors o inspectores». A mi em sembla ridícul, sincerament. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Bé, ja constarà en el *Diari de Sessions*

aquestes afirmacions de vostè.

(Remor de veus.)

Bé, no entrem aquí en una qüestió lingüística. *(La I. Sra. Fabián s'aixeca per parlar.)* De manera que...

La Sra. FABIÁN : El genèric en femení! *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : ...passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la sinistralitat laboral. La senyora Rosa Fabián té la paraula.

(Remor de veus.)

Silenci! Senyor Senador... *(Pausa.)* Comenci.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Sinistralitat Laboral

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, la interpellació que en el Ple anterior sobre la sinistralitat laboral... Aquí sí que m'agradaria, senyor President, que no fos «sinistralitat»; a mi això em sembla que no és correcte, «sinistralitat laboral».

No em va agradar, en absolut, la contesta del senyor Conseller de Treball, i no em va agradar perquè crec que vam perdre massa temps parlant sobre dades de molts anys enrere, i ens vam oblidar prou de parlar sobre l'actualitat i la concreció de com està el tema dels accidents laborals a Catalunya en aquests moments. El temps que el Reglament d'aquesta Cambra ens dona per a les rèpliques i les contrarèpliques és molt minso, i crec que ens en vam anar més cap a les dades que a parlar de problemes reals.

Per tant, després de dir això, vull presentar la Moció subsegüent a la interpellació i assenyalar que al primer punt demano que es redacti una circular interna de la Conselleria de Treball perquè de manera sistemàtica i estricta s'apliqui el Capítol II, Secció Segona de la Llei 8/88, del 7 d'abril, sobre Infraccions i Sancions d'Ordre Social, i s'apliquin les sancions més estrictes quan es sancioni per incompliment de normes de seguretat i higiene. Aquí vull fer una reflexió, perquè segurament el Grup Popular em tornarà a dir que no som ningú per parlar de sancions estrictes i que els funcionaris que apliquen la llei se'ls ha de deixar treballar amb llibertat, i el que vull assenyalar és que aquesta Diputada no vol, en absolut, dir a un funcionari com ha de treballar, ni pensa que des d'aquesta tribuna, o per una moció instada pel Parlament de Catalunya es pugui modificar un reglament com és el Reglament de sancions. Les sancions estan estipulades ja en aquest Reglament i l'únic que es demana és una actitud política de dir, en uns determinats temes com el de què parlàvem en la Moció anterior o com aquest de què estem parlant, de la salut i de la seguretat dels treballadors, no podem aplicar una norma que moltes vegades no passa tant, perquè és el que..., quan s'aplica aquest Reglament, no passa tant, perquè es posen..., perquè acabi d'una vegada la situació d'inseguretat en el treball com perquè l'empresari pensi : «M'és més barat pagar aquesta multa que comprar tants extractors que farien falta perquè no hi hagués un ambient enrarit.»

Per tant, com que vivim en un món en què tot es mesura a través de l'economia i del cost, pensem que seria una bona actitud política que no fos més barat pagar sancions que comprar extractors. Simplement això; no volem ficar-nos amb la lliber-

tat dels funcionaris, no volem modificar lleis per vies que ja sabem que no toquen, i el que volem és una actitud d'exemplaritat i de cost econòmic per poder evitar, per poder prevenir una sèrie de temes que des del nostre punt de vista són greus. La salut i la seguretat dels treballadors ens semblen prou importants com perquè quan una sanció està determinada com a greu o com a molt greu en el Reglament —i quan està determinada com a greu i com a molt greu és perquè ja hi ha... molt greu, sí, és perquè ja hi ha un contingut important— s'apliquin econòmicament també en funció de la mateixa qualificació de la sanció.

I aquí hi ha una actitud que sí que podríem parlar d'ideologia. Parlem d'ideologia quan s'aplica la banda mínima de la sanció i no la màxima? Doncs, no ho sé; segurament quan alguns grups de la dreta diuen que no a això, doncs, potser hi hauria una interpretació d'aquest tipus que jo no he fet en cap moment, però que sembla que algú ha volgut fer-la quan em contestava la Moció del punt anterior.

El punt número dos d'aquesta Moció demana passar d'ofici al Ministeri Fiscal tots els casos en què s'hagi produït un accident laboral amb resultat de mort.

Jo crec que això fóra important perquè..., i això no voldria dir en cap moment oblidar un mandat constitucional com és la presumpció d'innocència de qualsevol persona, de qualsevol ciutadà, i, per tant, també dels empresaris, sinó perquè creiem que quan es produeix un fet tan greu com la mort d'un treballador, qui hauria de decidir sempre si hi ha hagut o no algun tipus de negligència hauria de ser la fiscalia. Entenem que el cas és suficientment greu i assenyallem que només en el cas que hi hagi un resultat de mort pensem que hauria de ser el Ministeri Fiscal qui decidís si hi ha hagut o no algun tipus de negligència.

El punt número tres demana impulsar la coordinació interdepartamental de les conselleries de la Generalitat perquè les mesures executives i legislatives dimanin de tots els departaments afectats competencialment i perquè els acords assolits a la Mesa de Seguretat i Higiene siguin assumits per tot el Consell Executiu.

En aquests temes, en què hi ha actituds o en què hi ha mesures interdisciplinàries, entenem que és molt important aquest tipus de mocions, perquè arriben a tot el Consell Executiu, per tant, a tots els departaments de la Generalitat, perquè en totes aquestes tasques de prevenció puguin prendre mesures tots els departaments implicats en la política de seguretat, de sanitat, de treball, de serveis socials, etcètera.

El número quatre, incrementar la dotació pressupostària dirigida a la seguretat i a la higiene en el treball, i habilitar un pressupost en aquest exercici. És a dir, nosaltres ja demanàriem que en aquest exercici s'incrementés la dotació pressupostària per a temes de seguretat i d'higiene en el treball, i, a més, en els propers anys, que el pressupost, concretament en mesures de seguretat i higiene, i, en general, de tota la Conselleria de Treball, que des d'aquesta tribuna el meu Grup parlamentari repeteix constantment que no estem d'acord que tingui uns pressupostos tan minsos, que s'incrementin.

Aquesta és la Moció; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Ha presentat esmenes el Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ : Gràcies, senyor President. La substanciació d'aquesta Moció arriba en un moment que jo diria que és potser poc favorable. No ho dic des de la perspectiva que en aquests moments s'estiguin desenvolupant dos esdeveniments esportius, sinó senzillament perquè coincideix amb un moment que estan molt avançades unes converses amb els sindicats, precisament que tracten el tema de la salut laboral, i crec que aquest és un tema que, d'alguna manera, podria comportar que si algú volgués intentar defugir les seves responsabilitats, argumentés aquest tema. Argumentés aquest tema partint de dues idees. Una, fent —jo crec que molt lleugerament, com alguna vegada també hem sentit en altres interpellacions— crítiques a l'oportunisme, a la demagògia, aquestes coses; crec que qualsevol que volgués sortir-se'n hauria d'agafar aquest argument, o bé fer un fals dilema en el sentit de contraposar el Parlament a la negociació amb els sindicats. Aquestes serien maneres de defugir el tema.

Jo crec que aquesta Moció no permet que es facin aquests focs d'artifici, estem parlant d'un tema força important, com és el dels accidents laborals, el de la possibilitat de mort en la realització de la tasca laboral, i, per tant, qualsevol actitud que es plantegés en aquests termes jo crec que es desqualificaria per ella mateixa.

En aquest sentit, jo crec que, a més a més, podem fer també un plantejament de resoldre aquest dilema de qui té, qui ha de tenir el protagonisme, si el Parlament o la negociació dels agents socials amb l'Executiu.

Jo crec que, en aquest sentit, hi ha dues coses a fer, que podem fer avui, i que resolen aquest fals dilema. Una és deixar constància, per part d'aquest Parlament, de la coincidència en els trets fonamentals que configuren els eixos, les actituds, els plantejaments, els temes més importants que hi ha dintre de les converses entre sindicats i Administració de Catalunya, com són, per una banda, el tema de la coordinació institucional; és fonamental per a actuar en tots els temes referents a la salut laboral. Hi ha tasques distribuïdes al llarg i ample de diferents conselleries. Dissortadament, hem vist fa pocs dies com un accident no laboral tenia també implicacions amb la Conselleria d'Indústria; per tant, hi ha elements que afecten la sinistralitat laboral que estan, ho repeteixo, plantejats en altres departaments i que, per tant, el tema de la coordinació és força important.

Hi ha un altre element que podem fer i que recull també la Moció que presenta Iniciativa per Catalunya, que és reforçar la necessitat d'incrementar els pressupostos destinats a afrontar aquest tema. Si no hi ha peles —parlant clar—, no farem absolutament res; podrem fer bons discursos, declaracions de bones intencions, però no farem absolutament res.

En aquest sentit, la Cambra en pot deixar constància i això no entra en contradicció amb el que s'està fent amb els sindicats, sinó que, en tot cas, reforça les línies mestres amb les quals, jo, per la informació que tinc, hi ha plena coincidència.

I, per una altra banda, la Moció pot incrementar el conjunt de resolucions complementàries, d'actuacions concretes, específiques, que vagin en la direcció d'avui i ara atendre aquells elements d'urgència, perquè aquest és un tema en el qual qualsevol dia que passa és un temps que estem perdent, i, dissortadament, no és un temps qualsevol, sinó que, possiblement, és un temps que també és conduït o acompanyat de la

pèrdua d'una vida.

Per aquestes raons, nosaltres estem completament d'acord amb els quatre punts que ha plantejat la Moció d'Iniciativa per Catalunya, i hi volem afegir, en aquesta mateixa direcció, dos punts més : el punt cinquè, en el qual plantejem potenciar..., no diem en absolut que la Inspecció de Treball no faci res, sinó que creiem que és necessari potenciar l'actuació de la Inspecció de Treball. Últimament, hi ha un conveni de col·laboració on la Inspecció de Treball depèn també del Departament; el Departament té unes competències en sinistralitat laboral, i, per tant, plantejem potenciar l'actuació de la Inspecció de Treball. En quina direcció? En la de la prevenció dels accidents. Sempre anem, això ho hem de dir amb tota claredat, darrere els esdeveniments, sempre anem —i amb tot el respecte—, una mica darrere dels accidents, i, dissortadament, a vegades anem darrere els morts. Per tant, jo crec que el tema és potenciar l'activitat de prevenció, i fem una esmena en concret en el tema del compliment del Reial Decret 555, sobre la seguretat de les obres, obres de construcció, perquè, dissortadament, en tres mesos, a la província de Barcelona hi ha hagut deu morts a la construcció. Només sector de la construcció, només província de Barcelona, només tres mesos : dades del Departament de Treball. Per tant, jo crec que fer un èmfasi en aquest tema crec que és força important i és un tema a tenir en compte.

La segona esmena és una esmena que pretén donar..., resoldre també part del que va ser en el debat de la Moció quan es va plantejar. Nosaltres pretenem que se sistematitzi i que s'homogeneïtzi la informació. Vam assistir, una mica astorats, a un debat en què es retreia que les dades que feia servir un o les que havia fet servir l'altre no eren correctes, que els criteris de comptabilització de morts, d'accidents lleus, greus, etcètera, eren un desgavell important. Bé, la nostra proposta va en el sentit de sistematitzar aquesta informació, perquè ningú llançi a un altre o faci un alarmisme o faci, senzillament, un element de rebaixar el nivell d'importància d'aquesta situació : les dades són prou importants. Tothom va coincidir que un sol mort ja era molt important, però crec que amb aquesta proposta intentem fer un plantejament genèric en aquest plantejament, i, a més a més, hi afegim un tema molt important : en una qüestió com la salut laboral, la informació a tots els agents és la condició bàsica perquè anem sortint d'aquesta discussió, posem llum a aquest problema i evitem que sigui una eina que es pugui utilitzar en un sentit o en un altre.

La manca d'informació, la manca de transparència en la informació produirà, necessàriament, que aquest sigui un tema tractat d'una manera que, a la vegada, sigui alarmista, perquè quan un té a prop un company, un conegut, que ha mort en accident de treball, la seva sensibilitat està massa a flor de pell com perquè el cap domini el cor.

En aquest sentit, crec que sistematitzar la informació, racionalitzar-la, que arribem a determinar-la entre tots, i donar tota la informació, són unes eines bàsiques.

Per aquesta raó, creiem que no tan sols la tasca analítica de sistematitzar, sinó també la tasca de donar a conèixer a les centrals sindicals i a les associacions empresarials de caràcter més representatiu aquesta informació, és una condició bàsica.

En aquest sentit, creiem que aquestes dues esmenes d'addició milloren i van en una direcció que no pretén, en cap moment, contraposar el Parlament a les negociacions, sinó, en

tot cas, afavorir des de tots els aspectes, des de tots els elements de la nostra vida pública, la solució d'un tema sobre el qual el President Pujol també ha manifestat moltes vegades la seva sensibilitat.

Per tant, si aquesta sensibilitat va més enllà de les paraules, jo crec que el que s'ha de fer és reforçar aquests elements, posar èmfasi en aquest tema, i a aquestes mesures concretes que es plantegen en el conjunt de la Moció i a aquestes propostes donar-hi el vist-i-plau i el suport majoritari de la Cambra.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Rañé. Ara, poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt..., es presumeix que renuncia. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* També renuncia, sense presumpció en aquest cas. El Grup parlamentari Popular? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President, senyories, Il·lustre Diputada senyora Fabián, jo he de dir-li, com a qüestió prèvia, que vaig seguir la seva interpellació amb molta cura, precedent a aquesta Moció, i considero que era una interpellació molt documentada quant a xifres, quant a coneixement del que fa i del que deixa fer la Conselleria de Treball, quant al que pressuposta i gasta, quant a les visites programades, els requeriments d'ofici, els reconeixements mèdics, etcètera. Ho repeteixo : la vaig trobar molt documentada, tal com, per altra banda, ens té ja vostè acostumat.

Però també he de dir-li que aquesta Moció m'ha decebut. M'ha decebut profundament pels motius que li diré al llarg de la meua intervenció.

Indubtablement, els diputats del Grup Popular entenem que el problema dels accidents de treball, de l'increment dels accidents laborals, és un problema que hem d'analitzar, que hem d'estudiar i en el qual hem d'intentar trobar mesures per part d'aquesta Cambra, per part dels treballadors i dels empresaris, per combatre'l, per minimitzar-lo, i, si fos possible, per eradicar-lo del món del treball, cosa que, en un principi, sembla utòpic.

Ara bé, entenc que, en l'anàlisi del problema, hem de ser escrupolosament objectius. A vostè, Il·lustre Diputada, no li pot escapar que, a més treball, lògicament, es produeix un major nombre d'accidents laborals i hi ha una major sinistralitat laboral. No hauria de ser així, però això és així, i això penso que és una dada objectiva. Igualment, a vostè no se li pot ni se li ha d'escapar que la culpa dels accidents laborals no es pot donar únicament i exclusivament als empresaris. I en els dos primers punts de la seva Moció es troba aquesta intencionalitat —permeti'm que li ho digui amb tota la cordialitat—, intencionalitat que, des de la nostra òptica política i objectiva, no podem compartir i, indubtablement, no podem acceptar de cap manera.

Jo li puc dir objectivament, i des de l'experiència que em donen vint-i-un anys d'exercici professional com a advocat laboralista, que la major part de les empreses compleixen les mesures de seguretat i higiene. Li'n puc donar dos exemples : la major part de les empreses de la construcció, actualment, tenen en les obres cascs, cinturons de seguretat, etcètera, i la majoria de les empreses sidero, en les quals tant vostè com jo sabem que es treballa amb polidores, fresadores, soldadors, etcètera, tenen a disposició dels seus treballadors, dels seus ope-

raris les corresponents ulleres protectores. I cito aquests dos sectors de la producció com a exemples, penso jo, molt castigats per la sinistralitat laboral. I objectivament li he de dir —li he de dir— que molts operaris dels sectors que li he esmentat, sistemàticament, pels motius que sigui —jo no vull entrar aquí en aquesta dinàmica, pels motius que sigui— no usen les mesures de seguretat que tenen al seu abast. També li he de dir objectivament que hi ha empreses que no compleixen les mesures de seguretat i higiene.

Senyories, el problema és un problema seriós, greu, i que comporta situacions dramàtiques a les famílies dels treballadors accidentats, ja siguin solters o casats —aquí estic absolutament d'acord amb vostè, senyora Fabián—, que comporta també —s'ha de dir— una despesa important per a la societat, i per això aquest problema ha de ser tractat amb tota seriositat, amb el degut respecte a les parts implicades i, indubtablement, amb l'oportú rigor.

Dit això, passo a l'anàlisi dels punts de la Moció i al posicionament del meu Grup vers aquests. Quant al punt primer, no podem estar d'acord amb el seu contingut per motius de forma i de fons. El que se sol·liciti que aquest Parlament insti el Govern de la Generalitat a redactar una circular interna de la Conselleria de Treball perquè, de manera sistemàtica i estricta, s'apliqui el Capítol II, Secció Segona de la Llei 8/88, del 7 d'abril, des d'un punt de vista formal, entenem, per un costat, que com a mínim aquesta pretensió rebaixa, minimitza les funcions encomanades pel bloc constitucional a aquesta Cambra. I, en conseqüència, és contrària, aquesta petició, a les disposicions dels articles 30.1 i 34.2 de l'Estatut.

Per un altre, pretendre que l'Executiu redacti una circular interna —una circular de règim interior segons que entenem, és desconèixer —i jo, senyora Diputada, estic segur que vostè ho coneix perfectíssimament—, primerament, que les circulars i les instruccions són la manera de dictar normes d'organització interna del seu departament que tenen al seu abast els directors generals —facultat que els concedeix l'article 18 del text refós del 26 de juliol de 1957 de la Ley de Régimen Jurídico de la Administración del Estado—, i, en segon lloc, és desconèixer, també, el que disposa l'article 27 de la norma que acabo d'esmentar, que prohibeix que les circulars, entre altres disposicions administratives, continguin o estableixin sancions.

Quant a l'expressió que «de forma sistemàtica i estricta s'apliqui el Capítol II, Secció Segona de la Llei 8/88», nosaltres no podem compartir aquest plantejament. L'òrgan encarregat d'aplicar la norma —en aquest cas la inspecció de treball— es limita a aplicar la Llei, i valora en cada cas —en cada cas— les circumstàncies concurrents. L'expressió «de forma sistemàtica i estricta», al nostre mode de veure, resulta una redundància innecessària.

Finalment, en aquest primer punt, l'expressió «s'apliquin les sancions més estrictes», tenint en compte que tot el Capítol II es refereix a les infraccions dels empresaris exclusivament, penso que la dita expressió pot tenir inclosos matisos d'inconstitucionalitat prohibits a la nostra Carta Magna.

D'altra part, aquesta expressió imperativa va en contra de les facultats que, per disposició legal, té conferides la Inspecció de Treball. Com tothom sap, la Inspecció ha d'instruir l'expedient sancionador oportú, ha de practicar les proves pertinents en cada cas i, finalment, ha de qualificar la infracció o infracci-

ons provades, d'acord amb el ventall que li donen els articles 9, 10 i 11 de la Llei, i graduar-les de conformitat amb allò previst a l'article 37, tant si és una falta lleu, greu o molt greu, i proposar finalment la sanció corresponent de les previstes en aquest article. Mai podrà apartar-se aquestes pautes del procediment sancionador. Conseqüentment, la proposta de la Moció entenem que conduiria a la nul·litat de l'acte de la Inspecció. És indubtable que, per tot això, el meu Grup tampoc pot votar favorablement aquest punt de la Moció.

Quant al punt segon, em resulta difícil creure la petició que aquest comporta. La Il·lustre Diputada proponent, persona immersa en el món del treball, que analitza a diari els temes laborals, amb tota seguretat coneix que l'accident de treball és un concepte jurídic —certament complex—, del qual podríem parlar llargament, i jo solament citaré en aquesta Cambra la definició que de l'accident de treball fa l'article 84.1 de la Llei General de Seguretat Social, i, a partir d'aquesta definició, les conseqüències que comporta aquesta petició. L'esmentat article recull una definició tradicional en l'ordenament jurídic espanyol. Diu textualment: «Accident de treball és tota lesió corporal que el treballador pateix en ocasió o com a conseqüència del treball que executa per compte aliè». Conseqüentment, dos són els elements bàsics en el concepte d'accident de treball: un, l'existència d'una lesió corporal; dos, la relació de la lesió amb el treball. Si aquesta Cambra caigués en la temptació de votar favorablement aquest punt de la Moció, conforme amb els elements bàsics esmentats i amb la jurisprudència emanada del Tribunal Suprem en relació amb l'accident de treball, el Consell Executiu hauria de passar al Ministeri l'iscal no solament els accidents de treball amb resultat de mort que tinguessin els treballadors durant la seva prestació, sinó que també aquells que acaben en l'esmentat resultat lamentable, es donessin durant la realització d'actes preparatius o anteriors al treball; es donessin durant la situació d'interrupció de la prestació laboral —per exemple, durant el descans nocturn, quan es pernocta dins de l'empresa—, o es donessin durant les situacions suspensives de treball —per exemple, en la situació d'incapacitat laboral transitòria—, o que també es donessin fora del lloc i temps de treball, perquè hi tinguessin alguna connexió. Per exemple, quan el treballador assisteix a un curs de capacitació professional, o també es donessin com a conseqüència de l'agreujament d'una malaltia preexistent o sobrevinuda; exemple, el clàssic infart de miocardi o, finalment, per no cansar més ses senyories, es donessin anant o tornant del treball, en el ben conegut i anomenat accident *in itinere*, que és aquell que té el treballador quan va al treball o torna del treball pel seu camí habitual.

S'han parat ses senyories a pensar, solament, en aquest últim cas, de l'accident de treball, de l'accident *in itinere*, quants casos d'accidents de trànsit hauria de passar el Govern al Ministeri Fiscal? Amb tota cordialitat, Il·lustre Diputada senyora Fabián, el meu Grup no votarà favorablement aquest segon punt de la seva Moció.

Quant al tercer i quart punts de la Moció, nosaltres ens abstindrem; quant al tercer, perquè, malgrat que en la reunió del Grup el vam llegir i rellegir, no vam arribar a entendre ni la seva redacció ni la pretensió que comporta; i quant al quart, perquè si bé estem d'acord amb el seu esperit, amb el que demana, el trobem incomplet en no dir-nos si la pretensió que

conté és mitjançant l'habilitació d'un crèdit extraordinari o d'un transvasament de partida, ni quina quantia desitjaria vostè que s'habilités a l'efecte.

Referent al cinquè i al sisè punts, esmenes que li proposa el Grup Socialista, nosaltres estem d'acord amb aquests punts, i aquests punts —si vostè els admet— els votarem favorablement. Conseqüentment, Molt Honorable President, nosaltres demanem votació separada dels punts de la Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO : Moltes gràcies, Molt Honorable President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria expressar el reconeixement del nostre Grup per la iniciativa de la senyora Rosa Fabián i del seu Grup perquè, a risc d'equivocar-me —ja demano disculpes d'antuvi—, em sembla que és el primer cop que des que hem retrobat la institució parlamentària a Catalunya, es tracta d'aquest tema, i és un tema prou important.

Suposo, suposo que també és a causa de diversos factors; l'un és que em sembla que poden recordar ses senyories que, en prendre possessió, el nou Conseller de Treball, va fer molt d'èmfasi en dos eixos fonamentals de la seva política : l'un era la formació ocupacional —és a dir, ensenyar allò que es diu en termes col·loquials «a pescar, i no a donar peixos»—, i, l'altre, era, precisament, el tema de la sinistralitat laboral. I una demostració ben fefaent ha estat que, malgrat que era latent aquesta preocupació en el Consell Executiu, aquest any s'ha incrementat el capítol sisè de 150 milions de pessetes, tenint present que, en la valoració dels traspasos efectius, mai hem rebut una sola pesseta de transferència, provinent dels Pressupostos de l'Estat.

Tan prompte la Generalitat, en l'aplicació d'una nova fórmula de finançament —que tothom sap que no és suficient i amb la qual mostrem sovint la nostra disconformitat—, però malgrat, ha pogut emparar una dotació superior, en aquest capítol, el Govern de la Generalitat ha incrementat de 150 milions aquesta partida, la qual cosa vol dir que la iniciativa, en aquest tema —crec que és just reconèixer-ho—, és del Govern, és, concretament, de Convergència i Unió, i per això, en aquest moment, crec que estem tractant aquest tema dins la Cambra, perquè forma part d'un dels eixos de la política laboral del nostre Govern.

Dit això, començaré pel punt quart. Ens sembla excessiu demanar, doncs, que, després de l'esforç fet en aquest Pressupost, s'incrementi encara més amb vista a la sinistralitat laboral. I, parlar del de l'any que ve, suposo que tots m'acceptaran que és avançar el debat pressupostari, i al seu temps el tindrem. Però voldria matisar quan he dit «excessiu»; ho dic en termes polítics —«excessiu», en termes polítics—; una coalició com la nostra, en la qual la component humanista té una empremta molt especial, un únic mort per sinistralitat laboral exigeix l'esforç de tot el Govern i, per tant, m'adhereixo a algunes coses que s'han dit, doncs, que, en realitat, forma part de la utopia, el fet de pensar que mai n'hi hagi cap; hem de parlar, també, que pot haver-n'hi algun de fortuït. Per tant, no serà mai excessiu, en termes ideològics, però, en termes polítics, atesa la circumstància actual, després del pressupost apro-

vat per aquesta Cambra, amb aquest increment que he dit, i per no avançar el següent, ens sembla senzillament excessiu; per tant, com comprendrà, ja li avanço que nosaltres votarem en contra d'aquest punt quart.

Dels altres punts... Als altres punts, lamentem no poder-nos-hi sumar; ho lamentem, perquè la importància del tema requeriria un esforç d'aquesta Cambra per abonar, per reforçar l'acció del Govern. En primer lloc, el primer, que és el de redactar la circular, al nostre entendre, al nostre entendre va en contra de..., o no és possible, a causa de les tasques que té atribuïdes la Inspecció de Treball. El nostre criteri és un criteri que demanem que sigui respectat, almenys... La Llei que regula la inspecció de treball no permet que l'autoritat laboral interfereixi la seva tasca; fins i tot entenem que, si s'aprova aquest primer punt, atemptaria contra el conveni número 81 de l'Organització Internacional del Treball, que reclama l'autonomia de la Inspecció del Treball. Per tant, sovint se'ns demana o es demana al nostre Govern, o se li retreu que no compleix les lleis..., seria una mixa xocant que l'oposició ens obligués o ens presenti fórmules que, no solament proposen contravenir les lleis —repetixo que és una opinió del nostre Grup—, sinó, a més a més, el no-compliment de tractats internacionals.

És un punt en el qual, a part les connotacions que pugui tenir, sobre si es persegueix algú o no, senzillament, creiem que no és possible, ateses les lleis actuals, i més si tenim en compte que nosaltres no tenim potestat legislativa sobre la inspecció; simplement, hi ha una dependència funcional. Aquesta seria una altra raó de més.

El segon punt, ja quasi l'ha contradit la mateixa presentadora de la Moció, parlant-nos sobre el principi de presumpció d'innocència. És a dir, en qualsevol cas d'accident laboral greu, àdhuc el de mort, amb conseqüència de mort, es passa a l'autoritat judicial, i normalment, en alguna ocasió, es passa a la fiscalia quan realment les aparences del sinistre o de l'accident donen a veure, diguem-ne, una responsabilitat evident d'alguna de les parts, però, si no, nosaltres entenem que, atenint-nos a aquest principi constitucional que assumim, nosaltres no podem actuar d'una altra manera i, per tant, tampoc podem votar a favor d'aquest punt.

Quant al tercer, la senyora diputada estic segur que coneix les llargues hores i hores esmerçades, mai perdudes, a la taula aquesta de negociació sobre sinistralitat laboral, que ha emprès tota la Conselleria i el seu titular al capdavant; el Conseller de Treball personalment assisteix a la majoria d'aquestes reunions i condueix personalment la negociació per part de l'Executiu; per demanar-nos que en el cas que s'assoleixi, diguem-ne, es compromet tot el Govern a complir aquests acords, em sembla que és excessiu demanar-ho al grup de Convergència i Unió; és a dir, el Grup que dona suport al Govern no pot votar a favor d'una proposta que entenem que no és constructiva; és a dir, nosaltres sabem, confiïm que quan la Conselleria i el seu Conseller estan en una taula de sinistralitat, negociant lleialment, honestament sobre el tema, en el moment que arribin a un acord —que el desitgem—, el Consell Executiu solidàriament seguirà. Per tant, em sembla que vostè en fer-nos aquesta proposició, si m'ho permet, no és honesta (*remor de veus*), en el sentit que aleshores no podem donar suport una proposició que posi en dubte la voluntat negociadora del Consell

Executiu. Per últim...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Sesmió, li prego que retiri la paraula que «no és honesta».

El Sr. SESMIÓ : La retiro. Ho deia en termes polítics, però, en tot cas, amb molt de gust...

La Sra. FABIÁN : En termes polititzants...

El Sr. PRESIDENT : No doni explicacions. Retiri-la.

El Sr. SESMIÓ : La retiro i m'excuso.

La Sra. FABIÁN : Ah, bé!

El Sr. SESMIÓ : La retiro i m'excuso. Bé, per últim, per últim, i com a demostració que el nostre Grup està interessat a avançar en aquest tema, en el cas que la titular de la Moció acceptés les esmenes socialistes, nosaltres votariem a favor de l'esmena número 1, que proposa afegir..., en aquest cas seria l'únic punt que nosaltres votariem afirmativament, el punt cinquè, on diu : «Potenciar l'actuació sistemàtica de la Inspecció de Treball en tot allò que sigui competència del Departament de Treball», etcètera, no perquè no es faci, no perquè no es faci, sinó perquè, en aquest sentit, el senyor Rañé ha tingut l'encert de parlar de «potenciar»; ell coneix que es fa, ell coneix que es fa i es fa a bastament.

Normalment, el nostre Grup, per la connotació política que té de poder ser interpretat que el nostre Govern no fa prou en aquest sentit, normalment no acostuma a donar suport a aquestes propostes, però en aquest cas ho farem de gust, atesa la importància del tema i com a demostració fefaent que en el camí de la col·laboració ens trobaran en aquest camp tan important.

El punt sisè, en el cas que la senyora FABIÁN l'acceptés, no el podríem acceptar, jo diria que quasi per «sectari», si m'ho permeten. És a dir, parla de sistematitzar, homogeneïtzar... Bé, vostès saben que no tenim potestat normativa; això es fa, se sistematitza a través d'uns impresos que ja vénen de qui té la competència, que és el Govern central en primer lloc. Les dades, és clar que es poden donar, i es donen, però en aquest cas ens sembla excessiu fer l'apreciació, ja que és un bé —allò que deia jo entre cometes de «sectarisme»— a les centrals sindicals i associacions empresarials de caràcter més representatiu; és a dir, amb la salut laboral no es pot anar filant tan prim, i el Govern actual nostre dona informació a totes les centrals sindicals, a totes les centrals sindicals i a tots els particulars que ho demanen.

Em sembla que en aquest sentit, sincerament, sobrava, sobrava perquè el Govern ja ho fa i, en tot cas, en un tema de tanta transcendència, que afecta la integritat de les persones i la seva dignitat, sincerament, pel nostre Grup, és sobrer la referència a les més representatives, quan se sap que es fa a totes les centrals sindicals de Catalunya.

Fixada la nostra posició, senyor President, demanarem votació separada per afegir-nos, en el cas que algú més ho voti a favor, al punt cinquè, si —ho repeteixo— la Diputada té a bé acceptar-lo.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesmió. Ara la Diputada proposant de la Moció s'ha de pronunciar sobre les esmenes presentades.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Gràcies al senyor Rañé per les esmenes que ha presentat.

A la primera esmena, quan parla de «potenciar l'actuació sis-

temàtica de la Inspecció de Treball», absolutament d'acord; en el mateix sentit és el punt 1 de la meua Moció, que jo ja he intentat explicar quan he pres la paraula per primera vegada, però jo no sé si els il·lustres diputats vénen ja amb la intervenció preparada i, per tant, és inútil el que un digui des d'aquesta tribuna, perquè continuen dient el que portaven escrit, o realment sobre, sota o darrere de determinades exposicions es volen defensar altres coses.

Jo entenc que, darrera d'una disquisició jurídica, un no vulgui que als empresaris se'ls colli més, sobretot quan un representa el punt de la dreta d'aquest hemicicle més extrem. Això també ho entenc.

Per tant, d'acord, senyor Rañé; accepto la seva primera esmena d'addició i em sembla molt adient aquesta referència al Reial Decret 555/86, perquè realment, des de les mateixes dades donades per la Conselleria, és al sector de la construcció el sector on més accidents laborals s'estan produint.

Per tant, accepto i agraeixo la seva esmena.

L'esmena número 2, també l'accepto i, en aquest sentit, en la meua interpellació també vaig assenyalar que em semblava estrany que, quan s'analitzen des del Departament de Treball els accidents i es diu com s'han produït, quina edat tenien els treballadors, a quin sector pertanyen, quina grandària té l'empresa, etcètera, no es parlés mai d'una dada que ens sembla que és molt important i que entenc que recull la seva addició, quan diu «sistematitzar»; és a dir, que es digui si en el moment de produir-se l'accident realment s'estaven complint o no les normes de seguretat en el treball, i donava un exemple al senyor Conseller de Treball : quan hi ha un accident a la construcció, en aquell moment el treballador portava el cinturó posat?, hi havia xarxa en l'obra?, això són dades que no es recullen mai en els treballs que fa el Departament de Treball, i entenc que aquí, això és el que vostè vol dir, senyor Rañé, quan diu «sistematitzar». També «homogeneïtzar», i en aquest sentit vull assenyalar que, quan jo parlava de dades, parlava d'índex d'incidència, no solament de dades en termes absoluts i, per tant, l'índex d'incidència és correlatiu a qui incrementi l'activitat.

Jo, em sembla que, en fi, aquestes coses van quedar clares ja en la interpellació i penso que no s'han de tornar a repetir i penso que és, d'alguna manera, fer trampa als treballadors de Catalunya dient : «Si voleu treball, ara que hi ha més treball, evidentment hi ha d'haver més accidents». Senyors diputats, jo crec que hem de ser seriosos; el senyor Sesmió parlava de l'humanisme, comparteixo la seva inquietud i, per tant, no es pot fer trampa quan s'està parlant de morts, quan s'està parlant de salut laboral, no es poden disfressar els interessos de partit, interessos de grup, interessos socials amb discussions, amb preteses discussions jurídiques —si ho volen, en els passadissos ja en parlarem, d'això—, però aquesta diputada ha assenyalat que des d'aquesta tribuna, aquí, amb aquesta Moció, no vol modificar el que ja sap que no es pot modificar —ja sé que amb aquesta Moció no es poden modificar les lleis ni l'actuació de la Inspecció de Treball»; el Reglament no em permet continuar en aquest sentit—, però em sembla que han entès perfectament el que volia dir, i, des d'aquest punt de vista, tornar a agrair al senyor Rañé les seves esmenes, acceptar-les i demanar la consideració de la Cambra a aquesta Moció, perquè crec que els treballadors de Catalunya s'ho mereixen i els agrairan el vot

favorable. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Fabián. El senyor Bauzá em vol precisar quins punts vol que es votin separadament?

El Sr. BAUZÀ : Sí, senyor President. Per part nostra, podrien votar-se els punts 1 i 2...

El Sr. PRESIDENT : Conjuntament?

El Sr. BAUZÀ : ..., el 3 i el 4, i el 5 i el 6. Aquesta seria la votació separada que demanàvem.

El Sr. PRESIDENT : I Convergència i Unió vol el cinquè separat... Votarem el primer bloc, que és el primer i el segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 20 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Votem els punts 3 i 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts 3 i 4 han estat rebutjats per 20 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt cinquè.

Vots a favor?

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el sisè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest darrer punt ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gu/Sec al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona